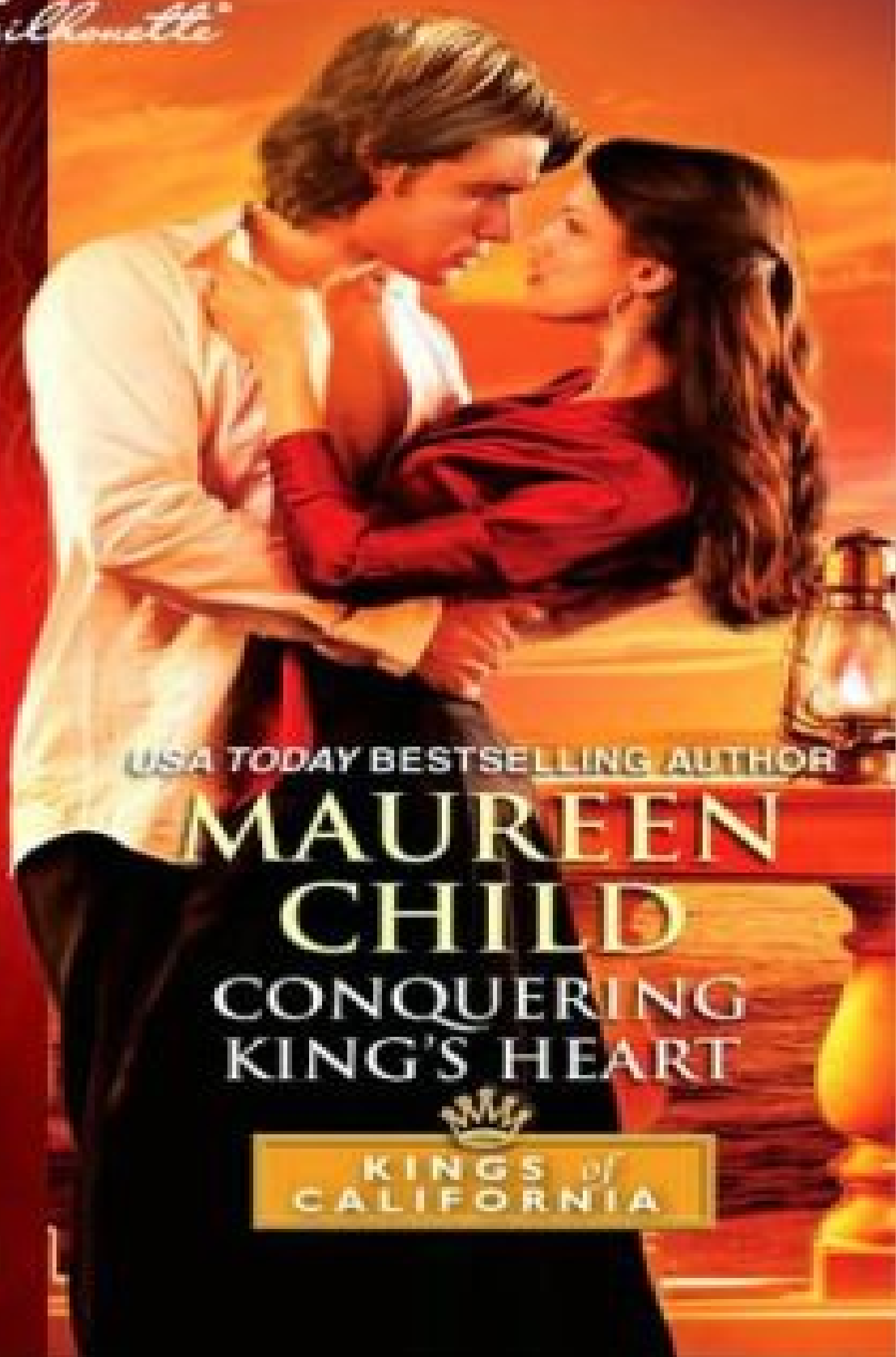

Silhouette

Desire

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MAUREEN
CHILD
CONQUERING
KING'S HEART

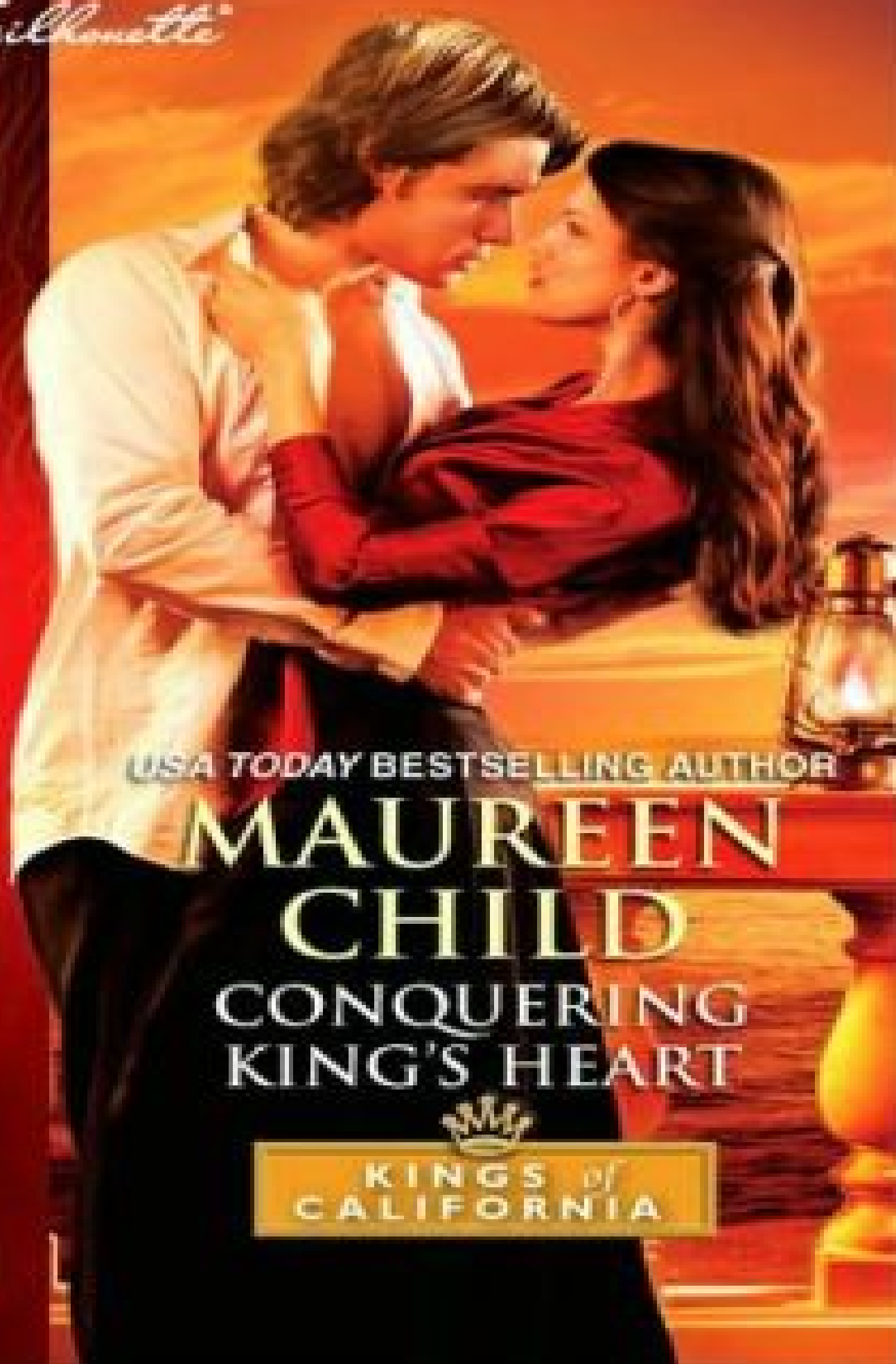
KINGS OF
CALIFORNIA

1965
SEP 01

Silhouette

Desire

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

**MAUREEN
CHILD**
CONQUERING
KING'S HEART

KINGS OF
CALIFORNIA

1965
SEP 09

Chinh phục trái tim nhà vua

Maureen Child

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

“Là em.”

Cô hơi choáng váng. “Hả?”

“Là em. Trên bãi biển. Ba năm trước.”

Cô chớp mắt nhìn anh, vuốt ngón tay lên miệng rồi hít một hơi dài, run rẩy. “Xin chúc mừng”, cô lên tiếng. “Cuối cùng anh cũng nhớ ra.”

“Em biết?” Anh gặng hỏi, đứng dạng chân và khoanh tay trước ngực. “Em nhớ mà không nói gì với anh?”

“Sao tôi phải nói?” cô hỏi, nhặt đồng quần áo rơi rớt khi anh hôn cô. “Anh nghĩ tôi tự hào về đêm đó lắm à?”

“Em nên thế”, anh nói sắc bén, “chúng ta đã rất tuyệt cùng nhau.”

“Chúng ta là những người xa lạ. Đó là một sai lầm to lớn.”

Đây là câu chuyện về **Jesse King**, cựu vô địch lướt sóng. Jesse là em út trong bốn anh em nhà King (một nhánh khác của gia tộc King, anh em họ của Adam, Travis và Jackson trong 3 cuốn đầu). Anh du lịch khắp thế giới, sống cuộc đời theo ý mình. Giờ anh đã nghỉ thi đấu và sống tại Morgan Beach – nơi luôn ám ảnh tâm trí anh nhờ vào “người phụ nữ bí ẩn” anh gặp vào một buổi tối cách đây ba năm.

Bella Cruz là người phụ nữ bí ẩn đó, và cô chẳng vui vẻ gì khi Jesse chuyển đến thị trấn của cô, làm đảo lộn tất cả mọi thứ cô yêu mến về nó.

Khi hai người gặp lại nhau, pháo hoa bắt đầu khai hỏa!

Jesse King yêu phụ nữ.

Và họ cũng yêu anh.

À, trừ một người.

Jesse bước vào cửa hàng Bella's Beachwear và dừng lại trên ngưỡng cửa. Ánh mắt anh lang thang khắp căn nhà đồ nát nhưng được bảo quản tốt và lắc đầu trước sự cứng đầu của phụ nữ.

Thật khó tin là Bella Cruz thích cái nơi xiêu vẹo này hơn đề nghị của anh. Anh đến Morgan Beach, một thị trấn nhỏ ven biển miền nam California, chín tháng trước. Anh đã mua hàng loạt cửa hàng đang xuống cấp dọc đường chính, cải tạo một số, san bằng một số khác, rồi cho xây dựng các văn phòng và cửa hàng để thu hút người mua sắm đến trung tâm thị trấn.

Tất cả mọi người đều vui vẻ ký tên vào hợp đồng. Họ chấp nhận đề nghị của anh với niềm vui sướng không che giấu và phần lớn họ đang thuê lại mặt bằng từ anh. Nhưng Bella Cruz thì không. Oh, không. Người phụ nữ này liên tục chống lại anh trong nhiều tháng trời.

Cô dẫn đầu một chiến dịch ăn vạ, rủ rê vài người bạn ngồi chặn trước xe ủi đất của anh suốt cả buổi chiều. Cô lôi kéo một cuộc biểu tình xuống đường chính gồm có Bella, bốn phụ nữ, hai đứa nhỏ và một con chó ba chân. Chưa hết, cô còn bày ra một buổi thấp nển cầu nguyện tưởng nhớ những tòa nhà "lịch sử" của Morgan Beach.

Năm người đứng ngoài văn phòng anh cầm nến trong đêm bão lớn mùa hè. Chỉ trong vài phút, bọn họ đều ướt nhẹp, nến bị thổi sạch. Bella là người duy nhất còn đứng lại trong bóng tối, quắc mắt nhìn anh khi anh quan sát cô từ cửa sổ văn phòng mình.

"Sao cô ấy làm quá lên thế?" anh thầm hỏi. Có phải anh đến đây hủy hoại cuộc đời cô đâu.

Anh đến đây lướt sóng mà.

Khi những tay lướt sóng chuyên nghiệp ngừng thi đấu, họ thường định cư ở nơi có thể lướt sóng quanh năm. Hầu hết đến Hawaii, nhưng, là người California từ trong trứng, Jesse quyết định đến Morgan Beach. Cả gia đình anh vẫn sống trong tiểu bang và Morgan đủ gần để giữ liên lạc và đủ xa khỏi ba ông anh để không phải chạm mặt họ thường xuyên. Anh yêu gia đình mình. Rất nhiều. Nhưng không có nghĩa là anh thích sống ngay trên đầu họ.

Vì vậy anh đã xây dựng cho mình một vương quốc be bé ở thị trấn nhỏ này và điều duy nhất ngăn nó trở nên hoàn hảo là Bella Cruz.

"Ngài địa chủ xấu xa đến hả hê đấy à," một giọng nữ thấp vang lên gần đó.

Anh quay lại và thấy kẻ tử thù của mình đang cúi xuống đằng sau quầy, sắp xếp lại hàng kính mát, dép kẹp và túi xách. Đôi mắt nâu đen của cô ghim chặt vào anh với cái nhìn sắt đá của người sắp xịt gián bằng Raid (*một loại thuốc diệt côn trùng*).

“Cô không có vũ khí chứ?” Anh hỏi, đi từ từ về phía cô. “Cô trông như đang muốn giải thoát tôi khỏi vận xui của tôi vậy.”

“Vận xui của tôi thì đúng hơn,” cô nhả nhó. Rồi cô đứng lên và Jesse ngắm bộ trang phục mới nhất của cô.

Bella cao khoảng 1m76, tốt, anh thích phụ nữ cao để không vẹo cổ khi hôn. Không phải anh đang nghĩ đến chuyện hôn Bella đâu. Chỉ quan sát thôi.

Cô có mái tóc đen gọn sóng dài đến giữa lưng, đôi mắt to màu sô cô la và khuôn miệng đầy đặn khiêu gợi mà anh chưa bao giờ thấy cười. Xinh đẹp, anh nghĩ. Trừ quần áo.

Mỗi lần thấy cô, anh có cảm giác như cô đang làm người mẫu trang bìa cho tạp chí Đạo Tin Lành hàng tháng: áo cotton rộng thùng thình, váy dài chấm đất. Có lẽ thế thật, anh thầm nghĩ. Anh thích phụ nữ có đường cong và nhìn cô, anh biết cô có tất cả. Dù vậy, anh thấy hơi lạ là một người phụ nữ sống bằng nghề thiết kế và bán đồ tắm lại trông như cô không bao giờ mặc sản phẩm của mình.

“Anh muốn gì, anh King?”

Anh cố ý nhe răng cười. Anh biết rõ sức hấp dẫn của nụ cười đó. Nhiều phụ nữ từng thú nhận rằng lúm đồng tiền của anh khiến đầu gối họ mềm nhũn. Đầu gối Bella hình như cứng như đá. Oh, tốt. Anh không có hứng thú quyến rũ cô. Hay anh không ngừng nhắc nhở mình điều đó.

“Tôi muốn báo với cô rằng chúng tôi sẽ bắt đầu cải tạo căn nhà này vào tháng sau.”

“Cải tạo,” cô lặp lại và hất mặt lên như thể cái từ đó thật ghê tởm. “Ý anh là ủi sập tường? Tháo sàn gỗ? Phá cửa sổ? Loại cải tạo đó hả?”

Anh lắc đầu. “Chuyện này là sao, sao cô luôn chống đối kiểu nhà hiện đại với mái lành lặn thế?”

Cô khoanh tay dưới ngực và Jesse bị phân tâm một chút. Rõ ràng, ít nhất cô cũng có những đường cong ở đó.

“Mái nhà tôi không bị đột,” cô thông báo. “Robert Towner là chủ nhà tuyệt vời.”

“Phải, tôi nghe rồi,” anh thở dài. “Hết lần này đến lần khác.”

“Anh nên học hỏi ông ấy.”

“Ông ấy thậm chí không bận tâm sơn lại bên ngoài cửa hàng cho cô,” Jesse chỉ ra.

“Sao phải sơn?” cô hỏi. “Tôi tự sơn nó ba năm trước đấy.”

Anh rùng mình. “Cô sơn chỗ làm ăn của mình màu tím à? Cố ý?”

“Oải hương.”

“Tím.”

Cô thở mạnh và ném cho anh cái nhìn có thể khiến tóc anh bốc khói. Nhưng Jesse cứng rắn hơn. Anh là người nhà King. Và người nhà King không khuất phục bất kỳ ai.

“Anh sẽ không hài lòng đến khi mọi tòa nhà trên đường chính đều sơn màu be với đường viền màu gỉ sắt phải không?” Lắc đầu, cô tặng anh một cái nhìn thương hại, với Jesse thật lãng phí. Người nhà King không cần ai thương hại. “Tất cả chúng tôi sẽ trở thành con rối ngoan ngoãn dễ bảo. Đi diễu hành theo mệnh lệnh của anh, đúng không? Ăn mặc như nhau?”

“Chúa ơi, không,” anh thốt lên, nhìn quần áo cô.

Cô hơi đỏ mặt. “Ý tôi là, không còn bản sắc riêng ở đây nữa. Morgan từng có đặc điểm riêng của nó.”

“Gỗ thì phải mục.”

“Nó đa dạng.”

“Tồi tàn.”

“Anh chẳng khác gì một cỗ máy háms lợi,” cô buộc tội.

Jesse giật mình vì có người dám nói anh như vậy. Anh chưa bao giờ nghĩ mình là người háms lợi. Chết tiệt, anh đã làm mọi thứ để tránh khỏi cái bẫy mà hết thảy người nhà King đều rơi vào. Giới kinh doanh. Thực tế, tên tuổi nhà King luôn là cái nhọt ở mông trong suốt cuộc đời anh.

Cha anh, các anh em, họ hàng - người nhà King ở khắp nơi - dường như luôn dính chặt vào văn phòng. Không quan trọng với Jesse dù văn phòng đó có là mấy căn penthouse sang trọng đi nữa. Anh không muốn liên quan gì đến cái thế giới đó.

Anh nhìn ba người anh mình lần lượt lún sâu vào việc kinh doanh của gia đình như thế họ được sinh ra vì nó. Ngay cả Justice, sống trong trang trại, cũng là một doanh nhân từ đầu đến chân. Nhưng Jesse đã đào ngũ. Trở thành dân lướt sóng chuyên nghiệp và anh yêu cuộc sống đó. Trong khi các anh và anh em họ của anh mặc đồ vét đi họp, anh đi khắp thế giới, tìm kiếm những con sóng hoàn hảo. Anh làm mọi thứ anh muốn. Sống theo cách anh muốn. Anh không trả lời bất cứ ai.

Cho đến khi nhà thiết kế ván lướt yêu thích của anh đóng cửa vài năm trước. Jesse mua lại công ty đó vì muốn tiếp tục sản xuất loại ván mình thích. Anh cũng làm tương tự với bộ đồ lặn hoàn hảo. Và mấy cái quần bơi lý tưởng. Không lâu sau, anh đã làm những điều anh luôn khẳng định sẽ không bao giờ làm. Trở thành một doanh nhân. Không phải một cỗ máy – mà là người đứng đầu King Beach, công ty đa dạng hóa khổng lồ tập trung vào cuộc sống trên biển. Thật mỉa mai là điều anh yêu thích cuối cùng lại biến anh thành người anh không bao giờ muốn trở thành.

“Coi nào,” anh nói nhỏ nhẹ, bỏ đi những suy nghĩ phiền hà. “Chúng ta không cần phải là kẻ thù.”

“Oh, có, cần chứ.”

Chết tiệt, cô thật cứng đầu cứng cổ. Trong mười năm, anh luôn đứng đầu trong mọi việc. Anh chiến thắng hàng trăm giải đấu, chụp ảnh quảng cáo cho hàng đồng tạp chí, tiệc tùng với hàng tá người nổi tiếng và năm ngoái thậm chí còn được bầu là Người độc thân quyến rũ nhất California. Anh có tiền, sức hấp dẫn và bất kỳ người phụ nữ nào anh muốn. Sao anh phải tự tra tấn bằng cách đứng đây nghe Bella Cruz lải nhải chứ?

Bởi vì cô thu hút anh. Là sự thù hận rõ rệt với anh hay cái tính bướng bỉnh trời đánh của cô, anh cũng không chắc. Nhưng có điều gì đó ở Bella lôi cuốn anh. Cảm giác... quen thuộc.

Jesse thở mạnh, chống tay lên quầy nhìn cô. “Chỉ mấy bức tường và cửa sổ thôi, Cô Cruz à – tôi gọi cô là Bella nhé?”

“Không, anh không được, và đó không chỉ là mấy bức tường và cửa sổ.” Cô giang hai tay ra như thể ôm lấy căn nhà cũ kỹ đồ nát. “Nơi này có lịch sử của nó. Thị trấn này cũng thế. Cho đến khi anh xuất hiện.”

Cô ném cho anh cái nhìn cùng lúc chứa đựng cả lửa và băng. Thật ấn tượng. Cô thực sự đang run lên với cơn thịnh nộ kiềm nén. Anh luôn tìm ra cách giữ một người phụ nữ bình tĩnh. Nhưng lúc này thì không.

Nhiều tháng qua anh đã cố gắng làm vui lòng cô. Sẽ đơn giản hơn nếu cô đồng ý một mối quan hệ công việc đơn giản. Cô có bạn bè ở Morgan. Cô thành đạt – với việc kinh doanh tiểu thủ công của mình. Và quý tha ma bắt, phụ nữ thích Jesse King.

“Lịch sử của thị trấn vẫn còn đây,” Jesse nói với cô, “cùng với các tòa nhà sẽ không dễ dàng đổ sập trước một trận gió.”

“Phải rồi,” cô lầm bầm, “anh đúng là một nhà nhân đạo.”

Anh cười. “Tôi chỉ làm việc của mình thôi,” anh đáp và gần như cau mày với câu đó. Từ khi nào anh trở nên giống anh mình? Giống bố mình?

“Không, anh đang làm việc của tôi.”

“Tin tôi đi, tôi không có hứng thú với công ty của cô đâu.” Jesse liếc ra sau nhìn những mẫu đồ tắm thiết kế riêng treo trên tường.

Công ty của Jesse phục vụ nam giới. Anh biết một người đàn ông muốn gì ở đồ bơi, đồ lặn và các thứ khác. Anh không biết phụ nữ muốn gì và sẽ không mở rộng cho đến khi anh biết. Mặc dù các cổ đông và quản lý luôn hối thúc anh mở rộng thị trường qua trang phục nữ, Jesse lại phản đối. Anh không biết nên cung cấp gì cho phụ nữ, nên anh thà tập trung vào thứ mình đang làm tốt. Bella Cruz có thể giữ cái thị trường nữ đó.

“Vậy anh đến đây làm gì?” cô hỏi, anh nghe tiếng chân cô nhিপ xuống sàn nhà. “Thời hạn thuê nhà của tôi còn ba tuần nữa.”

“Thật ấm áp. Thật chào đón,” anh ngân nga, tặng Bella một nụ cười. Nó nảy ra khỏi cô như đạn bắn vào xe tăng. Người phụ nữ này cương quyết căm thù anh. Jesse đút tay vào túi quần và bỏ đi nghiên cứu các quầy hàng.

“Tôi rất chào đón. Đối với khách hàng,” cô nói.

“À phải, cửa hàng đông đến mức nghẹt thở này.”

Cô thở ra gắt gỏng. “Hết hè rồi. Buôn bán cũng chậm lại một chút.”

“Vớ vẩn, ai cũng nói kinh doanh đang tốt lắm mà.”

“Lo về tiền thuê nhà à?” cô hỏi.

“Tôi có nên thế?”

“Không,” Bella nói nhanh. “Tôi có khách hàng nhỏ nhưng trung thành.”

“Uh-huh.”

“Anh thật hết thuốc chữa,” anh nghĩ mình nghe cô cần nắn. Jesse mỉm cười với mình. Thật tốt khi biết anh nắm được cô như cô làm với anh.

Ngoài cửa sổ, bãi biển Morgan vẫn đông đúc như thường lệ. Đã giữa buổi sáng mà dân lướt sóng vẫn đang đổ xô về. Anh biết rõ lướt sóng tốt nhất là sau bình minh, trước khi bãi biển đông nghẹt trẻ em, bố mẹ và dân nghiệp dư lướt sóng bằng ván nhỏ.

Người ta lang thang khắp vỉa hè, ngồi ở các quán cà phê vỉa hè và, nói chung, đang tận hưởng ngày mới. Còn anh đứng trong một cửa hàng trang phục nữ nói chuyện phải quấy với người luôn rít lên mỗi khi thấy anh. Jesse nén một tiếng thở dài thiếu kiên nhẫn.

Anh chuyển cái nhìn vào trong nội thất cửa hàng. Những mẫu đồ tắm may tay treo đầy bức tường màu kem nhạt cạnh mấy tấm áp phích hình các bãi biển đẹp nhất thế giới. Jesse biết rõ chúng. Anh từng lướt sóng ở phần lớn các nơi đó. Trong mười năm, anh hầu như không rời khỏi mặt nước. Anh dành lấy những danh hiệu, những hợp đồng quảng cáo, những khoản tiền kếch xù và những người hâm mộ luôn dõi theo anh.

Đôi khi anh thực sự rất nhớ cuộc sống đó. Ví dụ như bây giờ.

“Vậy, vì tôi là chủ nhà của cô rồi, sao chúng ta không cư xử tử tế nhỉ?”

“Anh là chủ nhà của tôi chỉ vì con của Robert Towner bán căn nhà này cho anh sau khi ông mất. Ông đã hứa với tôi rằng họ sẽ không bán, anh biết đó,” cô nói, giọng nhuộm màu nuối tiếc. “Ông đã hứa rằng tôi có thể ở đây thêm năm năm nữa.”

“Nhưng nó không có trong di chúc của ông ấy,” Jesse nhắc khi anh quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt cứng rắn của cô. “Con ông ấy quyết định bán. Không phải lỗi của tôi.”

“Tất nhiên đó là lỗi của anh – anh trả cho họ cả đồng tiền vì nơi này!”

Anh mỉm cười. “Làm ăn thôi.”

Bella nén tiếng thở dài. Ích lợi gì chứ? Sự thật là sự thật và thực tế, Jesse King giờ là chủ sở hữu căn nhà này, bất chấp lời hứa của Robert.

Robert Towner là ông cụ dễ thương, người ông mà Bella không có. Họ uống cà phê mỗi sáng, ăn tối cùng nhau ít nhất mỗi tuần một lần. Cô chăm sóc ông còn nhiều hơn con cái của chính ông và cô hy vọng ngày nào đó sẽ mua lại nơi này. Thật không may, Robert qua đời trong một tai nạn xe hơi gần một năm trước. Bất chấp lời hứa của mình, ông không bảo đảm gì cho Bella trong di chúc.

Một tháng sau khi Robert mất, con ông bán căn nhà này cho Jesse King và Bella lo lắng cho tương lai của mình từ đó. Robert đã giữ giá thấp để cô có thể thuê được địa điểm tốt này. Nhưng cô biết Jesse King còn lâu mới làm thế.

Anh ta đang cho “cải tạo” khắp nơi và kể đến sẽ tăng tiền thuê nhà. Điều đó nghĩa là Bella phải tìm thuê nơi khác. Cô sẽ phải rời khỏi đường chính và dời đi xa hơn vào trong đất liền, mất ít nhất một phần tư lượng khách, vì rất nhiều khách hàng của cô ở gần bãi biển.

Jesse King sẽ làm hỏng tất cả. Cũng như anh ta đã làm ba năm trước.

Thậm chí anh ta còn không nhớ. Đồ con hoang.

Bella rất muốn đá một cái gì đó. Tên chủ nhà mới của cô chẳng hạn. Thật chẳng giống cô chút nào, và đó là lỗi của anh ta. Jesse King là loại người muốn cả thế giới lẫn ra cầu xin bất cứ khi nào anh ta muốn. Vấn đề là, nó thường thế.

Anh nhìn cô qua vai cười toe toét. “Tôi thực sự chọc điên cô hơn mức bình thường, huh? Ý tôi là, chuyện này còn hơn cả việc tôi mua lại phố chính, đúng không?”

Đúng, thật vậy. Bella cứng người theo bản năng. Chuyện anh ta thậm chí còn không biết tại sao cô ghét mình thật đáng phẫn nộ. Cô không thể kể với anh ta điều anh ta rõ ràng đã quên một cách đáng xấu hổ đó.

“Anh muốn gì, anh King?”

Anh hơi cau mày. “Bella, chúng ta biết nhau quá lâu để khách sáo như vậy rồi.”

“Chúng ta không biết nhau chút nào,” cô sửa. Rõ ràng là, anh ta sẽ gọi cô là Bella dù cô có muốn hay không.

“Tôi biết cô yêu cửa hàng của mình,” Jesse nói, bước về phía quầy. Về phía cô.

Sao anh ta phải có mùi tuyệt như vậy? Sao mắt anh ta phải xanh thẳm như đại dương thế? Sao nụ cười anh ta phải tạo ra lúm đồng tiền đó? Sao ánh nắng còn làm sáng rực lên mái tóc vàng sậm của anh ta? Anh ta chưa đủ đẹp trai hay sao?

“Sản phẩm của cô khá đẹp,” anh nói, nhìn xuống tủ kính trưng bày kính mát, dép kẹp và túi xách. “Màu sắc hài hòa. Chúng ta giống nhau đó, tôi và cô. Công ty của tôi sản xuất trang phục bơi. Cô cũng vậy.”

Cô cười to.

Anh cau mày. “Vui lắm hả?”

“Oh, không,” cô đáp, chống tay lên mặt kính. “Sản phẩm của tôi làm từ vải dệt truyền thống được phụ nữ địa phương may bằng tay còn của anh làm từ sức lao động của trẻ em còng lưng trên mấy cái bàn dơ bẩn trong những công xưởng bóc lột.”

“Tôi không bóc lột,” anh bật lại.

“Anh chắc không?”

“Có, tôi chắc. Tôi có phải một tên Viking man rợ đến đây cướp bóc hay đốt phá đâu,” anh nhắc cô.

“Cũng có thể,” cô lầm bầm. “Anh làm thay đổi cả bộ mặt của thị trấn trong vòng chưa đầy một năm.”

“Và chỉ số bán lẻ tăng 22 phần trăm. Tôi nên bị bắn đi.”

Cô hằm hằm như cái nồi sắp sôi. “Còn nhiều thứ quan trọng hơn lợi nhuận.”

“Phải, còn lướt sóng. Và tình dục tuyệt vời nữa.” Anh cười toe toét, rõ ràng đang chờ xem phản ứng của cô.

Bella sẽ không bao giờ cho anh ta biết nụ cười và lúm đồng tiền đó ảnh hưởng đến cô ra sao. Cả chuyện nói đến tình dục tuyệt vời nữa. Phụ nữ quá dễ dãi với Jesse King. Cô đã học được bài học đó ba năm trước, khi cô là một thành viên trong đám người hâm mộ anh ta.

Giải Vô địch Lướt Sóng Thế giới diễn ra tại thị trấn và Morgan Beach tiệc tùng suốt cả tuần lễ. Bella đang ở trên bến tàu ngắm nhìn những con sóng, khi Jesse King đi lên. Anh ta mỉm cười. Tán tỉnh. Và trêu chọc. Anh ta hôn cô dưới ánh trăng, rồi đưa cô đến quán bar nhỏ ở cuối bến tàu nơi họ ăn mừng bằng thật nhiều margarita (*một loại rượu cocktail*).

Cô phải thừa nhận là lúc đó mình bị mê hoặc bởi sự chú ý của anh. Anh ta đẹp trai. Nổi tiếng. Và, cô nghĩ, thực sự là người tốt bên dưới ánh hào quang đó.

Đêm đó, họ cùng nhau đi dạo dọc bờ cát, đến khi bến tàu đông đúc và bãi biển bị bỏ xa phía sau. Sau đó, họ đứng bên bờ đại dương và ngắm nhìn ánh trăng nhảy múa trên những con sóng.

Khi Jesse hôn cô, Bella bị cuốn đi bởi sự kỳ diệu của nó cùng với sức nóng và cảm giác sung sướng vì được khao khát. Họ đã làm tình trên cát, với gió biển lồng lộng và tiếng thì thầm của đại dương bao quanh.

Bella đã thấy những vì sao.

Jesse chỉ thấy một người trong đám đông.

Cô đã đến gặp anh ta ngày hôm sau, trong ánh sáng ban ngày khắc nghiệt. Cô muốn nói chuyện với anh ta về chuyện đã xảy ra.

Còn anh ta thì nói, “Rất vui được gặp em, bé yêu,” và đi ngang qua cô. Anh ta thậm chí không nhớ đã quan hệ với cô. Cô quá choáng váng đến mức không thể hét vào mặt anh ta. Cô

chỉ đơn giản nhìn chăm chăm khi anh ta bước ra khỏi cuộc đời cô.

Bella nhìn anh bây giờ, và nhớ đến từng giây phút của đêm đó và sự sỉ nhục ngày hôm sau. Nhưng ngay cả nó cũng không đủ để xóa hết những ký ức ngọt ngào khi được nằm trong vòng tay anh dưới ánh trăng.

Cô ghét khi biết rằng một đêm với Jesse đã bị hủy hoại cô khá nhiều với những người đàn ông khác. Và cô căm ghét khi biết rằng anh ta vẫn không nhớ ra cô. Nhưng sao anh ta phải nhớ chứ?

Cô thì không.

Ít nhất, không phải lần nữa.

Ai cũng có sai lầm, nhưng chỉ có con ngốc mới phạm sai lầm đó hai lần.

Hít thở sâu, Bella bảo anh, “Xem này, không có lý do gì để tranh cãi. Anh thắng và tôi có việc phải làm. Nên nếu anh không đến đây để trục xuất tôi, tôi phải quay lại làm việc đây.”

“Trục xuất cô? Sao tôi lại làm thế?”

“Anh sở hữu căn nhà này và tôi chẳng làm gì khác ngoài việc muốn tống khứ anh đi nhiều tháng qua.”

“À,” anh nói, “nhưng như cô chỉ ra, tôi thắng. Sao tôi phải trục xuất cô?”

“Vậy sao anh lại ở đây?”

“Để báo cô biết về việc cải tạo sắp tới.”

“Tốt thôi,” Bella đáp. “Giờ tôi biết rồi. Cảm ơn nhiều. Tạm biệt.”

Anh lại cười toe toét và dạ dày Bella sôi lên dữ dội.

“Cô biết đó,” Jesse nói, “khi một người phụ nữ không thích tôi, tôi phải tìm hiểu lý do tại sao.”

“Tôi đã nói với anh rồi.”

“Còn nhiều hơn nữa,” anh nói, mắt dán chặt vào cô. “Và tin tôi đi tôi sẽ tìm ra.”

Jesse không thể hiểu nổi sao anh vẫn nghĩ đến Bella. Sao mùi hương của cô vẫn bám lấy anh. Sao một người phụ nữ ăn mặc xấu xí với đôi mắt ma thuật đó lại ám ảnh anh đến giờ. Rõ ràng là, anh nghĩ thầm, mình làm việc quá sức rồi.

“Theo nghiên cứu, trang phục bơi nữ đa dạng hơn nam gấp hai lần,” Dave thông báo. Suy nghĩ của Jesse bị cắt ngang và anh dựa lưng vào ghế. Sự thật là anh có một cái bàn làm việc hầu như không làm phiền anh nữa.

“Dave,” Jesse nói, kiên nhẫn hết mức có thể, “Tôi đã nói với anh rồi. Tôi không có hứng thú phục vụ nữ giới—ít nhất là trong cửa hàng,” anh thêm vào với một nụ cười.

“Cậu đang bỏ qua một mỏ vàng đó, King,” người đàn ông hói vội vã nói. “Và nếu cậu nghe tôi một phút, tôi sẽ cho cậu thấy.”

Dave Michaels là nhà phân phối lớn nhất của King Beach và đã không ngừng lôi kéo thúc đẩy Jesse mở rộng. Nhưng Jesse có luật lệ của riêng mình. Anh chỉ bán những sản phẩm anh biết và từng sử dụng qua. Sản phẩm anh tin tưởng. Lớn lên là người nhà King, anh học được từ rất sớm rằng thành công nghĩa là yêu thích điều mình làm. Hiểu về công việc của mình hơn hết thảy.

Nhưng anh thấy là Dave sẽ không từ bỏ khi anh ta có cơ hội. “Được rồi, tôi nghe đây.” Dù vậy Jesse vẫn đứng lên, ghét cái cảm giác bị mắc kẹt sau bàn làm việc. Dù bàn của anh là sự kết hợp mượt mà của chrome và kính, nó vẫn luôn nhắc anh nhớ đến hình ảnh bố mình ngồi sau bàn làm việc bằng gỗ gụ to tướng, vẫy tay với các con trai, bảo chúng đi chơi đi, rằng ông quá bận để chơi với chúng.

Cáu kỉnh với suy nghĩ đó, anh quay lưng lại Dave và đi lang thang khắp văn phòng. Anh lơ đãng nhìn dãy kệ chất đầy danh hiệu anh giành được nhiều năm qua. Trên bức tường xanh đậm có ảnh đóng khung của anh trong các cuộc thi, ảnh một số bãi biển yêu thích và đủ loại ảnh chụp gia đình. Chiếc ván may mắn chiếm vị trí trong góc phòng và cửa sổ phía sau bàn làm việc nhìn ra toàn cảnh đường chính và đại dương phía xa.

Như thể cần sự kết nối với biển cả anh yêu, Jesse đến bên cửa sổ và cái nhìn của anh dán chặt vào mặt nước. Ánh nắng lấp lánh trên mặt biển như chiếu sáng những kẻ may mắn đang ngồi trên ván chờ đợi con sóng tiếp. Đó là nơi anh nên ở, anh nghĩ gượng gạo. Tại sao anh lại ra thế này, anh tự hỏi không biết bao nhiêu lần. Tại sao anh lại ở đúng vị trí của bố anh cơ chứ?

Các anh của anh có lẽ sẽ cười nghiêng ngả vì chuyện này. “Có một cửa hàng trong thị trấn có sản phẩm chúng ta cần,” Dave nói.

Jesse không nghe thấy anh ta. Anh sẵn sàng làm công việc anh tạo ra, nhưng không có nghĩa là nó là máu thịt của cuộc đời anh. Không giống những người còn lại trong gia đình, Jesse

tự coi mình là người-phản-King, anh cười nửa miệng. Anh thích tiền, thích cách anh sống cuộc đời mình, thích các đặc quyền nhận được khi thành công. Vì vậy anh làm việc, nhưng đó không phải là anh. Chỉ đơn giản là công việc.

Công việc.

Anh đã làm những gì có thể có được những gì mình muốn. Tận hưởng cuộc sống. Lướt ván. Hẹn hò những phụ nữ đẹp tuyệt trần. Anh sẽ không kết thúc như bố mình - người đã dâng hiến tất cả cho gia tộc King nhưng chưa bao giờ được thực sự sống.

“Nếu cậu xem mấy tấm hình này, tôi chắc cậu sẽ thấy sản phẩm của cô ấy hoàn toàn phù hợp với King Beach.”

“Cô ấy?”

“Tôi biết, tôi biết,” Dave nhanh nhẩu chống chế, đưa tay lên ngăn sự phản đối của Jesse. “Cậu không muốn làm trang phục nữ, nhưng cậu xem...”

Jesse cười gằn. “Anh sẽ không bỏ cuộc, phải không Dave?”

“Không khi tôi đúng.”

“Anh cần phải là một King đã,” Jesse nói và miễn cưỡng cầm xấp hình từ Dave. Càng xong vụ này sớm, anh càng mau chóng thoát ra ngoài.

“Tôi đang xem gì đây?” Jesse hỏi, lướt qua mấy tấm hình màu. Bikini. Sa-rông. Áo choàng. Tất cả đều đẹp, anh cho là vậy, nhưng anh không hiểu nổi sự hào hứng của Dave. Mấy mẫu đồ tắm khá tốt, Jesse nghĩ, dù anh thích mấy cô nàng tóc vàng mặc bikini hơn.

“Những bộ này,” Dave cho biết, “đang rất phổ biến. Thiết kế riêng, dệt thủ công với loại vải “xanh”, và những người mua thề rằng nó không giống bất kỳ loại nào khác.”

Jesse đột nhiên có cảm giác rất xấu.

“Có một bài báo nói về nó trong phần tạp chí Chủ Nhật của tờ báo tháng trước và theo báo cáo, doanh số bán hàng của cô ấy đang tăng vọt.”

Oh, yeah. Cảm giác xấu tiếp tục... tăng.

Jesse nghiên cứu mấy tấm hình kỹ hơn. Vài bức trông quen quen. Hình như anh vừa thấy nó hôm qua, trên bức tường đồ nát trong một cửa hàng trên đường chính. “Bella’s Beachwear?”

“Chính xác!” Dave cười toe, chỉ vào một tấm và nói, “Bộ này.” Một bộ bikini màu đỏ anh đào. “Vợ tôi mua hồi tuần trước. Khẳng định nó là bộ tăng bốc nhất, thoải mái nhất cô ấy từng mặc và hỏi sao chúng ta không làm ra thứ gì như thế.”

“Thật tốt vì vợ anh thích nó,” Jesse bắt đầu.

“Không chỉ vợ tôi đâu, King,” Dave ngắt lời, mắt sáng lên nhiệt tình. “Từ khi chuyển đến Morgan, ta toàn nghe nói tới cửa hàng Bella. Cô ấy có khách hàng từ khắp tiểu bang đến mua

đồ đó.”

Dave tiếp tục. “Kế toán của ta đã tính toán. Nếu có được cô ấy, không nói trước được là sẽ tốt đến thế nào đâu. Chưa kể sản phẩm của cô ấy sẽ tác động đến doanh số bán hàng của King Beach.”

Jesse lắc đầu. Dù anh quan tâm đến việc tăng lợi nhuận đủ để đánh giá cao đề nghị đó, anh cũng có kế hoạch riêng và khi bắt đầu với trang phục nữ, anh ta sẽ làm theo cách của mình.

Dave nói thẳng thừng, “Cô ấy đang chiếm phần chỉ số tiêu dùng trước giờ chưa ai động đến. Chúng tôi đã kiểm tra và biết rằng cô ấy đang có rất nhiều đề nghị từ các công ty sản xuất đồ thể thao lớn, nhưng cô ấy từ chối.”

Bị thu hút, Jesse đứng tựa vào cạnh bàn, khoanh tay trước ngực và nói đơn giản, “Giải thích đi.”

Đang hào hứng, Dave nói tới. “Hầu hết đồ bơi trên đất nước này, và chết tiệt, ở khắp mọi nơi, đều được thiết kế cho thứ gọi là người phụ nữ “lý tưởng”. Mấy cô ồm tong ồm teo ấy.”

Jesse mỉm cười. Những cô gái ồm nhách mặc bikini. Có gì không đáng cười chứ? Dù anh thích phụ nữ có da có thịt hơn.

Như đọc được suy nghĩ của Jesse, Dave tiếp tục, “Đa số phụ nữ Mỹ không có tiêu chuẩn đó. Tạ ơn Chúa. Hầu hết họ đều có đường cong. Họ ăn nhiều hơn một lá rau diếp. Và nhờ các nhà thiết kế, nhu cầu của họ được đáp ứng.”

“Anh biết đó, Dave, tôi thích đường cong của phụ nữ cũng nhiều như mấy tên đàn ông khác vậy,” Jesse bảo anh ta, “nhưng không phải mọi phụ nữ đều nên mặc bikini. Nếu Bella muốn bán cho những người lẽ ra không nên mặc, cứ để cô ấy làm. Không liên quan đến chúng ta.”

Dave nhăn mặt, rồi thò tay vào túi lấy ra tấm hình khác. “Tôi biết cậu sẽ phản ứng vậy mà,” anh ta căng thẳng. “Tôi chuẩn bị sẵn rồi. Xem đi.”

Jesse cầm tấm hình và lông mày anh nhíu lên. “Đây là vợ anh mà.”

“Phải”, Dave nói, lại nhe răng cười. “Bình thường Connie luôn tránh máy ảnh mỗi khi đi bơi. Từ khi mua bộ này, tôi không thể ngăn cô ấy ngừng tạo dáng.”

Jesse có thể hiểu lý do. Connie Michaels sinh ba đứa con trong vòng sáu năm. Chị ấy không gầy, nhưng cũng chẳng béo. Và trong bộ đồ tắm mua của Bella, chị ấy trông thật... tuyệt vời.

“Chị ấy thực sự xinh đẹp,” Jesse trầm ngâm.

Ngay lập tức, Dave giật lại tấm hình từ tay anh. “Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng ý tôi là, nếu đồ bơi của Bella đẹp thế này trên cơ thể người phụ nữ bình thường, nó sẽ tuyệt đến thế nào trên mấy cô ồm hơn. Tôi phải nói, King à, đây là điều cậu nên nghĩ tới.”

“Được rồi. Tôi sẽ suy nghĩ về nó,” Jesse nói với anh ta, muốn bỏ qua đề tài này hơn bao

giờ hết.

“Chỉ số bán hàng của cô ấy đang tăng trưởng đều đặn và tôi nghĩ cô ấy sẽ đem lại lợi nhuận rất lớn cho King Beach.”

“Lợi nhuận.” Jesse làm bầm, nhớ lại vẻ mặt của Bella sáng hôm đó khi họ “nói chuyện.” Oh, phải. Cô đã từ chối đề nghị từ các công ty khác. Anh có thể tưởng tượng cô sẽ sung sướng ra sao với đề nghị của anh. Quý thật, cô có thể còn muốn chạy xe cán chết anh nữa kia.

Không thành vấn đề bởi vì, “Ta vẫn chưa làm trang phục nữ đâu.”

Dave hít một hơi dài, “Có tin là Pipeline đang tiếp cận Bella’s Beachwear.”

“Pipeline?” đối thủ chính của Jesse, Nick Acona, giám đốc Pipeline và thực tế là họ không còn lướt sóng nữa cũng không giảm bớt sự cạnh tranh. Nếu Nick quan tâm đến Bella – có thể Jesse sẽ cân nhắc vụ này.

“Anh ta nói cách để tăng doanh thu là qua phụ nữ,” Dave bảo anh.

Jesse ném cho trợ lý của mình cái nhìn cứng rắn. Anh biết chính xác Dave đang làm gì. Và nó hiệu quả. “Tôi sẽ xem xét nó.”

“Nhưng—”

“Dave”, anh hỏi, “anh có thích công việc của mình không?”

Dave cười toe toét. Anh bị đe dọa không biết bao nhiêu lần và chẳng quan tâm. “Có, thưa ngài.”

“Tốt. Cứ giữ thế đi.”

“Được thôi.” Anh gom góp các ghi chép, nghiên cứu và mấy tấm hình của mình rồi đi ra cửa. “Cậu nói là sẽ suy nghĩ đấy nhé.”

“Và tôi sẽ.” Thật sự anh biết mình nên mở rộng qua trang phục nữ. Chỉ là anh chưa tìm thấy thứ gì đủ tin cậy để bắt đầu. Cho đến bây giờ. Và thách thức lớn nhất là thuyết phục Bella, trước khi Pipeline có được cô.

Khi Dave đi khỏi, có gì đó lóe sáng làm anh chú ý và Jesse cúi xuống nhặt một tấm hình Dave làm rớt lại. Một bộ bikini màu xanh nước biển với dây nhỏ ở trên và vòng bạc ở dưới giữ các mảnh lại với nhau.

Jesse thấy mình đang tưởng tượng Bella trong bộ đó. Anh không thể rũ bỏ hình ảnh đó, thật khó chịu. Cô mặc mấy cái áo rộng thùng thình và váy chẳng có hình thù gì, cố tình che giấu cơ thể. Đó là kế hoạch khiến đàn ông phát rồ à?

Cười với chính mình, Jesse ném tấm hình lên bàn, quay ghế nhìn xuống đường chính đến cửa hàng Bella. Anh dường như không thể đẩy cô ra khỏi đầu. Anh nhớ lại tia sáng sẵn sàng chiến đấu lóe lên trong mắt cô. Ngay cả khi cô ăn mặc như một thảm họa, vẫn có điều gì đó về cô mà...

Không, quên đi. Anh không có hứng thú với Bella Cruz.

Anh đang tìm kiếm một người phụ nữ tại Morgan này. Người phụ nữ bí ẩn của anh.

Thu hẹp cái nhìn về phía biển, Jesse nghĩ về cái đêm cách đây ba năm. Anh không nhớ nhiều về đêm đó hay về cô... Anh đã thắng một cuộc thi lớn hôm đó và đang ăn mừng khi anh gặp cô. Sau đó họ cùng nhau ăn mừng nữa và cuối cùng là làm tình trên bãi biển. Tình dục thật tuyệt vời và hoàn toàn đáng kinh ngạc.

Cô luôn ở trong tâm trí anh từ đó. Anh không thể nhớ gương mặt cô, nhưng anh biết hơi ấm từ sự đụng chạm của cô. Anh không thể nhớ giọng nói cô, nhưng anh biết mùi vị của cô.

Oh, không chỉ có mấy con sóng đưa anh đến Morgan. Người phụ nữ bí ẩn của anh ở đây. Đâu đó. Ít nhất là vậy, anh hy vọng. Cô có thể chỉ đến thị trấn để xem cuộc thi, anh cho là thế, nhưng anh thích nghĩ rằng cô sống ở đây hơn. Rằng sớm hay muộn, anh sẽ gặp lại cô.

Và lần này, khi anh chạm vào cô, anh sẽ không để cô đi.

Điện thoại reo, may mắn làm gián đoạn suy nghĩ của anh. Anh quay qua bắt máy. “King nghe.”

“Jesse, Tom Harold đây. Chỉ kiểm tra với anh về buổi chụp hình ngày mai thôi.”

“Được rồi.” Lại chụp hình. Nhưng nó là chiến dịch quảng cáo toàn quốc của King Beach và mùa mua sắm cuối hè. Anh có thể không muốn trở thành doanh nhân, nhưng một khi đã là doanh nhân, dòng máu nhà King trong anh từ chối làm điều gì khác ngoài thành công.

“Ok, xong rồi, Tom.” Anh quay lại cửa sổ và chăm chú nhìn đại dương. “Người mẫu sẽ đến vào sáng sớm, rồi cậu sẽ chụp trên bãi biển. Thị trường đã đồng ý cho chúng ta khu vực đó rồi.”

“Hoàn hảo. Tôi sẽ đến đó.”

Jesse gác máy, ngồi xuống bàn và đẩy suy nghĩ về Bella ra khỏi tâm trí. Có nhiều giấy tờ cần làm—nó chắc chắn giữ anh bận rộn để khỏi suy nghĩ lung tung.

“Vì lòng kính Chúa, Bella,” Kevin Walters nói khi họ cùng ăn tối đêm đó, “ngừng gây hấn với anh ta đi. Cậu muốn anh ta cắt hợp đồng thuê nhà à?”

Kevin, tóc đỏ sậm, da rám nắng và mắt xanh dương là người bạn thân nhất của Bella. Họ quen biết nhau năm năm trước, khi Bella chuyển đến Morgan và thuê căn nhà cô đang ở từ anh. Cô có thể tán gẫu với anh như với một cô bạn gái và anh luôn sẵn sàng cho ý kiến từ góc độ đàn ông mỗi khi cô cần. Tuy vậy, tối nay cô thà tự xem xét từ góc độ của mình hơn.

“Tất nhiên là không”, cô nói nhanh. Cô vẫn còn hai tháng thuê nhà và nếu Jesse King ném cô ra đường, cô sẽ phải dời cửa hàng về ngôi nhà thuê, và cô không nghĩ Kevin sẽ vui mừng với tin đó. Lại thêm một lý do nữa để căm ghét Jesse King.

“Cậu biết đó, vài năm nữa thôi tớ sẽ đủ khả năng mua lại căn nhà—”

Anh giơ tay lên. “Tớ đã giảm giá cho cậu rồi còn gì.”

“Tớ không muốn giá ưu đãi, Kevin. Cậu biết tớ muốn tự làm điều này mà.”

“Ừ, tớ biết.”

Vươn qua bàn vỗ nhẹ vào tay anh, Bella nói, “Tớ thực sự cảm ơn việc cậu muốn giúp tớ mua nhà, Kevin. Chỉ là nó sẽ không thực sự là của tớ nếu tớ không tự làm.”

“Phải rồi. Như cái áo sơ mi cậu đang mặc đó?” Anh chỉ vào áo sơ mi bằng vải muslin màu vàng dài tay đính đá nặng nề cô mặc cùng cái váy đen tốt nhất của mình. “Nó là của cậu, đúng không? Rồi sao? Cậu tự dệt à? Tự may và thêu mấy bông hoa đó hả?”

“Không...”

“Vậy quần áo và nhà cửa khác nhau?”

“Ờ thì, phải.”

Anh lắc đầu thở dài. “Được rồi. Sao cũng được. Cậu muốn mua nhà và nếu cậu cứ khiến King nổi điên, anh ta sẽ cắt hợp đồng và chẳng còn nhà nào nữa. Cứ tiếp tục chọc giận anh ta đi.”

Bella dùng nĩa khều phần lasagna rau củ của mình, rồi bỏ cuộc và thả nó xuống đĩa đánh keng. Khoanh tay lên bàn, cô nhìn Kevin. “Bởi vì anh ta thậm chí không nhớ ra tớ. Thật đáng phần nộ. Nhục nhã.”

Cô đã thú nhận tất cả vào một đêm họ cùng xem phim kinh dị. Và Kevin lập tức bảo cô nên nhắc Jesse nhớ cô là ai khi gặp anh hôm sau. Dĩ nhiên là anh khuyên thế rồi. Anh là đàn ông mà.

Kevin nhún vai cắn miếng bí xanh và bánh khoai tây. “Vậy nói với anh ta đi.”

“Nói với anh ta?” Bella nhìn anh trừng trừng. “Cậu biết đó, lẽ ra tớ nên tìm một cô bạn thân thì hơn. Tớ không phải mất công giải thích với cô ấy rằng nói với Jesse là bọn tớ đã ngủ với nhau là một ý tồi. Theo bản năng cô ấy sẽ biết.”

Nhe răng cười, Kevin nói, “Phải, nhưng cô bạn của cậu sẽ không xuất hiện lúc mười giờ đêm để thông cống nhà tắm cho cậu đâu.”

“Nói cũng phải,” Bella đáp. “Nhưng cậu không biết gì về Jesse cả.”

“Chúa ơi, phụ nữ luôn quan trọng hóa vấn đề,” Kevin lắc đầu lăm bằm. “Đó là lý do vì sao luôn có chiến tranh giữa hai giới tính, cậu biết đó. Vì mấy người luôn đứng trên sân chuẩn bị gây chiến còn bọn tôi đứng ngoài lề thắc mắc “Cô ấy đang tức tối chuyện gì nhỉ?” ”

Bella phá lên cười trước cái nhìn bức bối của anh, cái anh chẳng thấy vui.

“Để tớ đoán,” Kevin nói với một tiếng thở dài mệt mỏi. “Đây là vụ nếu-anh-ta-không-

biết-vì-sao-tôi-giận-thì-không-đời-nào-tôi-nói-ra, phải không?”

“Ừ. Và nó không phải 'vụ', chỉ thế thôi. Anh ta phải biết,” Bella bật lại và vói lấy ly rượu của mình. “Vì Chúa, quá nhiều phụ nữ sẵn sàng vì anh ta đến nỗi anh ta không bận tâm để ý đến họ hay sao?”

“Bella, cung à,” Kevin nói, dựa lưng vào ghế bọc da đỏ, “cậu biết tớ yêu cậu mà. Nhưng chuyện phụ nữ này chẳng liên quan gì đến đàn ông hết.”

Anh nói đúng và cô biết điều đó. Đàn ông và phụ nữ đều đến với tình dục từ hai hướng trái ngược nhau. Dù đêm đó cô có uống bao nhiêu rượu đi nữa, Bella cũng sẽ quyết định ngủ với Jesse. Và đó không phải vì anh giàu có hay nổi tiếng hay cực kỳ đẹp trai.

Bởi vì họ thực sự đã tâm sự với nhau. Cô cảm thấy một mối liên kết với anh mà cô chưa bao giờ có với bất kỳ ai. Đó là lý do duy nhất cô làm thế. Jesse, tuy vậy, như cô nhận ra vào ngày hôm sau, chỉ ngủ với cô vì cô ở đó. Sẵn sàng. Chẳng có ý nghĩa gì với anh ta hết.

“Nếu cậu muốn nhiều hơn một đêm từ anh ta, cậu nên nói gì đó ngày hôm sau,” Kevin bảo cô. “Làm anh ta nhớ ra. Nhưng không. Cậu phải nổi sung lên rồi bỏ mặc anh ta trong bóng tối.”

“Tớ không bỏ mặc anh ta trong bóng tối,” Bella nhắc.

Ít nhất một chục lần, Bella nhớ lại cuộc đối thoại với Jesse King vào buổi sáng cách đây ba năm. Anh ta nhìn thẳng vào cô. Làm những gì anh ta luôn làm mà không một lần nhớ ra họ đã ngủ với nhau! Gã đàn ông đó có nhiều phụ nữ đến nỗi cô dường như lạc mất trong đám đông ngay từ giây phút cô dâng hiến cho anh ta.

“Nghe này, tớ biết cậu không thích anh ta, nhưng giờ anh ta ở đây và không đi đâu hết,” Kevin chỉ ra khi tiếp tục gặm nhấm bữa tối của mình. “Anh ta chuyển cả công ty về đây, mở cửa hàng trong thị trấn. Jesse King ở đây, dù muốn hay không, và không sự phản kháng nào thay đổi được nó.”

“Tớ biết,” cô làu bàu.

“Cho nên, nếu cậu sống cùng một thị trấn, hãy nói với anh ta điều gì làm cậu khó chịu. Không thì cậu phát điên lên mất.”

“Cậu biết đó,” Bella bảo anh, “Tớ không đến đây tìm kiếm mấy thứ logic. Tớ chỉ muốn tán gẫu thôi.”

“Ah. Được thôi, tiếp đi. Tớ đang nghe đây.”

“Chắc rồi, nhưng cậu sẽ không đồng ý đâu,” cô đáp, mỉm cười.

“Tất nhiên.” Kevin nhún vai. “Tớ rất tiếc vì cậu ghét anh ta và mọi thứ, nhưng tớ thấy anh ta có vẻ tốt.”

“Đó là vì anh ta mua cái vòng vàng ngọc lục bảo của cậu.” Cửa hàng Kevin bán sản phẩm của các nghệ nhân và thợ kim hoàn địa phương, và anh luôn hạnh phúc khi bán được một món

hời.

Anh mỉm cười và thở dài. “Ờ thì, phải nói, có ai bỏ ra hàng ngàn đô mua một cái vòng cổ mà không chớp mắt chứ? Khách hàng yêu thích của tớ.”

“Rồi, rồi. Cậu vui vẻ. Thị trấn hạnh phúc. Jesse hài lòng.” Cô đẩy phần lasagna của mình quanh đĩa. “Tớ đã viết thư cho biên tập viên báo địa phương.”

“Uh-oh,” Kevin lẩm bẩm. “Thư gì vậy?”

Cô giật mình, hồi hận về điều mình nói, nhưng đã quá muộn. “Gì đó về mấy công ty tư bản Mỹ đang hủy hoại cuộc sống của một thị trấn nhỏ.”

Anh phá lên cười. “Bella...”

“Còn lâu họ mới cho đăng nó.”

“Tất nhiên họ sẽ đăng,” anh nói. “Cậu hãy chờ chuyển thăm kế tiếp từ Jesse King đi.” Kevin ngừng lại, nghiêng đầu một bên nhìn cô. “Đây là mục đích của cậu chứ gì? Cậu muốn anh ta quanh quẩn bên mình, đúng không?”

“Không, làm gì có”, cô cãi, ước gì Kevin bớt quan sát đi một chút. Sao mỗi lần Jesse King bước qua cửa, cô đều có cảm giác tuyệt vời đến thế? Mấy cái hormone của cô phản ứng mỗi khi anh ta ở gần có phải lỗi của cô đâu. Quỷ tha ma bắt, chắc mọi phụ nữ Mỹ đều có triệu chứng tương tự khi liên quan đến Jesse King.

Và cái thực tế anh ta ảnh hưởng đến cô nhiều như vậy là lý do khiến cô quyết tâm khiến anh ta khốn khổ. Cô lẽ ra nên ngừng chọc giận anh ta, như Kevin bảo, nhưng cô chỉ là không thể.

Bella đã chống lại sự thâm tóm của Jesse với Morgan Beach bằng mọi thứ cô có. Vậy mà cô vẫn thua. Anh chuyển đến, mua nhà cửa và lập tức bắt đầu phá hoại nơi duy nhất cô từng gọi là nhà.

Là con một, Bella mất cha mẹ khi mới bảy tuổi, cô được nhận nuôi từ nhà này đến nhà khác và cho đến năm mười tám tuổi, cô ra ở riêng. Cô không thấy phiền, dù nổi khao khát có một gia đình chưa bao giờ rời bỏ cô.

Cô học hết đại học bằng cách thiết kế trang phục cho những cô gái chẳng bao giờ phải lo lắng tiết kiệm từng xu. Cô may và đan và móc cho đến khi học xong. Rồi cô có kỳ nghỉ đầu tiên của mình, cô đến Morgan Beach và không rời đi nữa.

Cô đã ở đây năm năm và cô yêu nó. Cái thị trấn nhỏ ven biển là tất cả những gì cô luôn mơ ước về một nơi gọi là quê nhà. Nhỏ, thân thiện và gần những trung tâm bán lẻ lớn để cô có thể đi mua sắm mỗi khi cần thiết. Còn hơn thế nữa, cảm giác gắn bó với cư dân nơi đây đã lấp đầy khoảng trống gia đình trong cô. Người dân ở đây luôn quan tâm đến nhau.

Bây giờ, với Jesse ở đây, thị trấn nhỏ thân yêu của cô đang dần trở nên ngọt ngào.

“Nói với ai tin cậu ấy, Bella,” Kevin vừa cười vừa nói. “Mỗi khi nhắc tới tên anh ta, ánh

mắt cậu luôn mềm đi và sáng lấp lánh.”

“Có đâu.” Có không nhỉ? Well, thật xấu hổ.

“Oh, yeah, có đó, và tớ sẽ chứng minh. Nhìn ra cửa sổ đi.”

Cô quay đầu nhìn ra cửa sổ vừa đúng lúc Jesse King đi ngang qua. Mái tóc vàng sẫm, cháy nắng của anh quá dài. Quần jean xanh bạc phết bó gọn đôi chân dài và áo sơ mi trắng dài tay chỉ làm nổi bật làn da rám nắng.

Cô thở dài.

“Tóm được rồi”, Kevin ngân nga.

“Cậu thật xấu xa,” Bella bảo anh, nhưng không thể kéo ánh mắt mình ra khỏi người đàn ông chiếm giữ tâm trí cô quá nhiều.

Đến sáng hôm sau, Bella bị thuyết phục rằng Kevin nói đúng. Cô nên chấp nhận thất bại và nói chuyện với Jesse. Nói với anh cô nghĩ gì về một tên đàn ông ngủ với phụ nữ đêm hôm trước rồi quên mất sự tồn tại của cô ta sáng hôm sau. Cô sẽ tổng kết mọi thứ ra và cô sẽ ổn.

Cô sẽ quên anh ta.

Bella dừng lại trước cửa hàng và mỉm cười với chính mình. Ngay cả Jesse King cũng không hề bẽ mặt được sự sung sướng cô cảm thấy mỗi khi bước vào thế giới do chính tay cô dựng nên bằng tài năng của mình.

Nhưng dù cô có yêu quý cửa hàng đến thế nào, một khi Jesse hoàn tất “cải tạo”, nó cũng sẽ mất hết đặc điểm của nó. Tiếng cọt kẹt ở cửa trước sẽ được “sửa.” Các bức tường lỗ chỗ sẽ được làm mới. Sàn nhà sẽ được trải thảm, tất cả những miếng lót sàn lấp lánh sẽ bị che phủ. Bella’s Beachwear sẽ sống sót, nhưng không còn như cũ nữa. Anh ta chẳng có tầm nhìn trong kinh doanh gì nhiều hơn những thứ liên quan đến phụ nữ.

Bọn đàn ông đều cùng một giuộc như Jesse.

Một đám đông đang tụ tập trên bãi biển bên kia đường và cô quay lại nhìn. Với rất đông người hiếu kỳ đứng xem xung quanh, Bella khó mà biết chuyện gì đang xảy ra. Cô thấy những chiếc xe thùng đậu trên bãi cát, hàng tá máy ảnh, đèn lớn và quạt điện. Và ở giữa mớ hỗn độn đó là Jesse King.

Bất chấp bản thân, cô thấy tò mò. Bella vội băng qua đường cao tốc Pacific Coast và bước lên vỉa hè. Cô tránh xa đám đông tò mò thích thú và lướt nhìn điều đang diễn ra.

Nhiều người mẫu nam tuyệt đẹp, đều mặc trang phục King Beachwear, tạo dáng bên ván lướt sóng cắm đầu xuống cát. Bella phải thừa nhận trông họ thật đẹp, nhưng mắt cô lại hướng vào mấy cô người mẫu phía sau. “Thật tình, anh ta nên quan tâm cái thứ mấy cô gái đó đang mặc tí xíu chứ.”

“Sao tôi không ngạc nhiên vì cô luôn có ý kiến nhỉ?”

Cô giật mình quay lại và nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thích thú của Jesse. Anh đã xoay sở lên đến bên cô. Chết tiệt.

“Nói tôi nghe nào,” anh bảo, một góc miệng nhếch lên khi anh khoanh tay trước ngực. Anh liếc nhìn buổi chụp hình, nhìn tay nhiếp ảnh gia đang lằng lằng sắp xếp mọi thứ theo ý mình. “Cô không thích thú gì hả?”

Bella cắn môi. Đây không phải việc của cô, chắc rồi và lẽ ra cô không nên quan tâm, nhưng... mắt cô lại nhìn những cô gái xinh đẹp ốm nhách mặc mấy bộ đồ bơi tầm thường đó và cô không chịu nổi. “Nếu anh chịu rắc rối như vậy cho một chiến dịch quảng cáo lớn, sao không cố gắng làm cho tất cả người mẫu trông đẹp hơn?”

Anh cau mày nhìn cô. “Họ đẹp mà.”

“Sao mình quan tâm chứ?” Cô làm bầm, lắc đầu. “Nhìn cô gái tóc vàng đằng sau kia.”

Anh nhìn và mỉm cười với hình ảnh đó.

Bella lờ đi. “Bộ đồ cô ấy mặc không hợp. Nó quá chật phần hông—những gì còn lại—và quá rộng phần ngực.”

“Tôi thấy ổn mà,” Jesse nhún vai đáp.

Bella vén một lọn tóc bị gió thổi ra khỏi mắt, rồi chỉ vào cô gái tóc nâu đang nói chuyện với một anh người mẫu. “Còn cô ấy? Bộ bikini đó cắt sai hoàn toàn và vải quá bóng, vì Chúa. Anh đã làm gì vậy? Ra cửa hàng quơ đại mấy bộ đó từ quầy thanh lý à?”

Jesse nhúu mày. “Mấy cô gái được mà. Bên cạnh đó, buổi chụp này không phải về trang phục nữ. Nó là về King Beach. Chúng tôi quảng cáo trang phục nam. Các cô gái chỉ làm nền thôi.”

“Có cần phải làm kiểu nền xấu xí vậy không?” cô hỏi.

Anh hơi thở dài. “Chúng tôi có hợp đồng. Chúng tôi đem lại cho cửa hàng—”

“Hah!” Cô hí hửng vì mình nói đúng về nơi mua mấy bộ đồ này.

Anh quắc mắt nhìn cô. “Cửa hàng sẽ được nêu tên trong phần kết.”

“Phải,” cô nói, tự hỏi sao mình quan tâm chuyện này cơ chứ. “Dùng một hai người cũng được. Nhưng nếu anh muốn quảng cáo này thật đẹp thì tất cả mọi người mẫu đều phải trông bắt mắt.”

Một bên lông mày nhướng lên. “Nghĩa là...”

Cô không nên tới đây, cô tự nhủ. Không nên dính vào. Chẳng liên quan tới cô nếu quảng cáo của anh ta không được tốt như nó có thể tốt. Nhưng...

Cái nhìn của Bella trở lại bộ đồ bơi cô gái đang mặc và bản năng thiết kế trong cô trỗi dậy. Cô chỉ đơn giản là không chịu đựng được. Bên cạnh đó, Jesse King trông kiêu ngạo một cách chết tiệt. Tự mãn đến mức cô chỉ muốn... “Nghĩa là, phụ nữ là những người mua sắm thực sự của thế giới, anh King. Nếu chịu suy nghĩ một chút, anh sẽ biết. Mấy bộ mà người mẫu của anh mặc chung chung đến nỗi nhìn như chỉ có một size. Những bộ của tôi được thiết kế riêng đặc biệt tôn lên vóc dáng người phụ nữ. Mọi phụ nữ.”

Anh nhe răng cười, nhìn cô từ đầu tới chân, rồi chăm chăm vào mắt cô với một thách thức trực diện. “Ngay cả cô?”

Bị xúc phạm, Bella hất cằm lên trừng mắt nhìn anh. Cô biết mình đang bị thao túng, nhưng lúc này, Bella không quan tâm. Anh ta cứ tin rằng mình làm đúng đi, cô sẽ chứng minh rằng anh ta sai. Một cách chắc chắn là cho anh ta thấy chính xác điều cô nói.

“Tôi quay lại ngay”, cô thông báo, bỏ mặc anh đi tới chỗ mấy cô người mẫu. Cô nói ngắn gọn với họ, lấy size, rồi vội băng qua đường vào cửa hàng mình. Vài phút sau Bella quay lại,

mang theo mấy mẫu đồ bơi thiết kế riêng của cô.

“Cô nghĩ cô đang làm gì thế?” Jesse hỏi khi cô dồn mấy cô gái vào xe thùng.

“Anh sắp biết rồi,” là tất cả những gì cô nói khi lên xe sau họ và đóng cửa lại.

Nhiều phút trôi qua và Jesse cau mày nhìn chiếc xe. Anh không chắc sao mình lại để Bella muốn làm gì thì làm như vậy. Anh chỉ cần phớt lờ cô, bảo rằng anh không cần cô giúp bán sản phẩm cho mình. Nhưng chết đi nếu anh có khả năng làm thế.

“Jesse, còn bao lâu nữa?”

Anh quay lại nhìn Tom, nhiếp ảnh gia, rồi liếc nhanh đồng hồ đeo tay. “Cho cô ấy vài phút nữa, Tom. Ngay khi cô ấy nhận ra mình sai khi nhúng mũi vào chuyện này, chúng ta sẽ quay lại việc.”

“Được thôi,” Tom nói, ngược đầu lên nhìn bầu trời xanh màu cobalt. “Nhưng chúng ta chỉ được giữ khu vực này một buổi sáng thôi đó.”

“Cậu nói phải.” Giấy phép của Jesse sẽ hết hạn vào buổi trưa, nên chẳng có lý do gì để mặc kệ Bella thêm nữa, thậm chí việc bắt cô nhận ra mình sai cũng không được. Anh đến bên xe thùng và gõ cửa. “Bella,” anh kêu lớn, “hết giờ rồi. Chúng tôi phải chụp cho xong.”

Cửa xe bật mở và người mẫu bước ra, mỉm cười tạo dáng. Jesse nhìn trân trân từng người một khi họ đi qua anh. Ngay cả mấy cô siêu gầy cũng trông thật đẹp. Chất vải bám vào cơ thể làm tôn lên mọi đường cong họ sở hữu. Một cách miễn cưỡng, anh phải thừa nhận là Bella đúng.

Tom huýt sáo và bắt đầu lôi mấy cô gái ra chỉ dẫn cách tạo dáng nổi bật hơn để chụp hình. Jesse nhìn và lắc đầu, ngạc nhiên, thực sự, trước sự thay đổi. Nhưng Bella đang ở nơi quỷ nào chứ?

Mỉm cười với chính mình, anh trèo lên xe, thò đầu vào trong hét lên, “Mất bình tĩnh à? Thôi nào Bella, cho tôi xem mấy bộ cánh mà cô luôn tự hào đi.”

“Quay lại đi.” Giọng cô đến từ đâu đó sau lưng anh và Jesse không hiểu sao cô xoay sở trốn được. Khi quay lại nhìn cô, anh hoàn toàn hiểu.

Trong nhiều tháng, anh thấy cô quanh thị trấn, luôn bị chôn vùi dưới cả núi vải vóc. Anh tự nhiên cho rằng cô có một cơ thể đáng phải che giấu.

Anh không thể nào sai hơn nữa.

“Bella?” Ánh mắt anh di chuyển khắp người cô với cái nhìn kỹ lưỡng, nhanh chóng, rồi nhìn lại lần nữa, chậm rãi hơn. Người phụ nữ này có đủ đường cong để khiến một tên đàn ông phải quỳ gối van xin.

“Wow”, anh tán thưởng, chậm chậm đi quanh cô, “trông cô...” Quen thuộc là từ anh muốn nói, nhưng không thể tìm ra lý do, vậy nên anh đổi thành, “thật tuyệt vời.”

Bộ bikini cô mặc màu đỏ đậm và bám vào cơ thể cô như bàn tay của người tình. Ngực cô cao và đầy đặn, eo thon, hông tròn và phía trên hông lưng cô là một hình xăm mặt trời nhỏ xíu. Làn da cô mịn màng màu mật ong ấm áp. Mái tóc dài màu nâu đen xõa xuống lưng và đong đưa theo từng chuyển động của cô. Và đôi mắt màu sô cô la đang nhìn anh với sự hài lòng.

“Cảm ơn,” cô nói, chống tay hai bên hông trần. “Tôi tin rằng mình đã đúng.”

Anh cười toe toét với cô. “Đúng về cái gì?”

“Rằng đồ tắm phù hợp sẽ làm nên toàn bộ sự khác biệt.”

“Em yêu,” anh nói, “với thân hình như vậy, cô có thể mặc một bộ của tôi mà vẫn trông đẹp ấy chứ.”

Cô lắc đầu và anh bị cuốn hút bởi cách vuốt tóc cô nhảy múa và lắc lư. Cơ thể anh siết chặt và sự cần thiết như con thú hoang rú gọi trong anh. Cố gắng lắm anh mới giữ được tay mình, trong khi điều anh muốn làm là kéo cô lại gần, hôn cô cho đến khi cô không thể nói rồi tìm mặt phẳng gần nhất, đặt cô nằm xuống và vùi mình trong cô.

Nhưng xét từ ngọn lửa đang cháy lên trong mắt cô, cái tưởng tượng nho nhỏ của anh còn lâu mới thành hiện thực.

“Anh thật khó hiểu,” cô nói nhẹ nhàng.

“Nghĩa là sao?”

“Tôi chỉ mặc đồ cho người mẫu của anh—và cho tôi—để chứng minh với anh là tôi đúng. Rằng cách làm của anh, sản xuất đồ bơi hàng loạt, không phải là cách duy nhất. Cách của tôi tốt hơn.”

“Dù vậy không phải cách để làm giàu,” anh đáp, tựa vai vào cửa khi cô lấy lại cái áo cánh rộng thùng thình và váy của mình.

“Ai bảo tôi quan tâm đến nó?” cô hỏi, hất tóc ra khỏi mắt đủ lâu để liếc xéo anh.

“Cô là người làm ăn. Sao lại không muốn thành công chứ?”

“Thành công không nhất thiết phải theo cách của anh.”

“Cách của tôi không xấu.” Anh nhận ra mình đang bảo vệ công việc của mình. Công việc mà anh không bao giờ có ý định bắt đầu. “Hợp tác với các nhà sản xuất giúp hỗ trợ cho công việc, cho phép cô tiếp cận nhiều khách hàng hơn và—”

“—Và làm mất khách hàng luôn,” cô thêm vào. “Anh bành trướng thật lớn mà quên mất lý do tại sao mình khởi nghiệp ngay từ đầu. Nhưng điều đó chẳng nghĩa lý gì với một người nhà King, đúng không?” Cô bước lại gần, chọc ngón tay vào ngực anh và nói, “Cả gia đình anh—mấy người giống như những tên bạo chúa hay sao đó. Anh ào tới, vung tiền mua mọi thứ anh muốn mà không nghĩ đến ai ngoài bản thân.”

“Hey, thôi nào”, anh cãi, nắm lấy ngón tay cô và siết chặt tay mình quanh nó. Hơi ấm

xuyên qua người anh với sự va chạm đầu tiên của làn da cô, tàn phá suy nghĩ của anh, làm tiêu tan bất cứ điều gì anh định nói.

Anh nhớ một lần mình cũng cảm giác tương tự trước sự đụng chạm của làn da phụ nữ. Nhớ làn da cô trượt trên da anh, sức nóng từ sự giao hợp của họ, hương vị của miệng cô, sự vừa khít của cơ thể anh bên trong cô. Trong giây lát, Jesse chăm chú nhìn cô, từ chối tin rằng Bella Cruz có thể là người phụ nữ bí ẩn của anh.

“Anh làm sao vậy?” cô hỏi, cố gắng kéo tay ra khỏi cái nắm chặt của anh. “Sao anh nhìn tôi như thế?”

“Không thể nào,” anh thì thầm, với chính mình nhiều hơn. Không thể được. Không phải cô ấy. Không phải người phụ nữ luôn xem anh là cái gai trong mắt ngay từ đầu.

“Cái gì?” Lần này cô kéo được tay ra và bước lui lại đề phòng. “Nghe này, ừm, tôi phải về cửa hàng. Tôi mất nhiều thời gian ở đây rồi và—”

“Một phút thôi,” anh nói, tiến về phía cô, để cửa xe đóng lại sau lưng. Bên trong xe tối om, ánh sáng len lỏi qua mấy tấm rèm che cửa sổ. Mùi cà phê và nước hoa lơ lửng trong không khí và từ ngoài vọng vào tiếng la hét và cười đùa của đám đông đang tụ tập.

Jesse không quan tâm đến bất cứ điều gì. Anh chỉ thấy cô. Đôi mắt sô cô la của cô nhìn anh thận trọng khi anh bảo mình rằng cách duy nhất để biết Bella có đúng là người phụ nữ bí ẩn của anh không là hôn cô. Nếm mùi vị của cô. Và chết đi nếu cô dám bỏ đi trước khi anh làm điều đó.

“Anh King,” cô nói, nhìn xung quanh tìm một lối thoát không tồn tại nhờ vào cơ thể cao lớn của anh, “Jesse, tôi thực sự phải đi.”

“Được thôi,” anh đáp, vẫn tiến lại gần cho đến khi hơi thở cô phả vào cằm anh khi cô ngược lên. “Tôi biết. Nhưng có điều ta phải làm trước đã.”

Cô liếm môi. “Điều gì?”

Anh mỉm cười và cúi đầu xuống. “Điều này,” anh thì thầm, bắt lấy môi cô bằng miệng mình.

Cô cứng người như khúc gỗ chừng một giây, sau đó trở nên mềm mại, ngã người vào anh, vòng tay quanh cổ anh. Anh kéo cô vào gần hơn, hai tay giữ lấy eo cô, ngón tay gần như bị thiêu đốt bởi hơi nóng làn da cô. Môi cô mở ra khi lưỡi anh trượt vào sự ấm áp của cô và anh biết.

Mùi vị của cô là thứ anh không bao giờ quên. Thứ anh đã luôn mơ về trong ba năm. Cuối cùng anh lại có cô trong vòng tay. Cuối cùng anh có thể ôm cô, nếm cô, chạm vào cô và khi nhận thức đập vào anh, anh đột ngột dứt khỏi nụ hôn, chăm chú nhìn vào đôi mắt nâu lấp lánh của cô và nói, “Là em.”

Cô hơi choáng váng. “Hả?”

“Là em. Trên bãi biển. Ba năm trước.”

Cô chớp mắt nhìn anh, vuốt ngón tay lên miệng rồi hít một hơi dài, run rẩy. “Xin chúc mừng”, cô lên tiếng. “Cuối cùng anh cũng nhớ ra.”

“Em biết?” Anh gặng hỏi, đứng dạng chân và khoanh tay trước ngực. “Em nhớ mà không nói gì với anh?”

“Sao tôi phải nói?” cô hỏi, nhặt đồng quần áo rơi rớt khi anh hôn cô. “Anh nghĩ tôi tự hào về đêm đó lắm à?”

“Em nên thế”, anh nói sắc bén, “chúng ta đã rất tuyệt cùng nhau.”

“Chúng ta là những người xa lạ. Đó là một sai lầm to lớn.”

Cô cố đi qua anh, nhưng Jesse nắm lấy cánh tay và ngăn cô lại. “Anh đã tìm em. Ngày hôm sau, anh trở lại bãi biển tìm em khắp nơi.”

“Anh nghĩ tôi còn nằm trên cát chờ anh sao?”

“Anh không có ý đó, chết tiệt. Nhưng em ở nơi quỷ quái nào chứ?”

Bella luồn tay vào tóc và trừng mắt nhìn anh. “Anh không tìm kỹ lắm đâu. Tôi đến gặp anh sáng hôm đó và anh đi ngang qua mặt tôi.”

Cau mày, Jesse cố gắng nhớ, thành thật mà nói, anh đã tiệc tùng cả đêm đó và sáng hôm sau anh chẳng nhớ gì tất. Những gì anh biết được là sự đụng chạm của cô. Hương vị của cô. “Khi em gặp anh, em có nói anh biết em là ai không?”

“Tất nhiên là không!” Lần này cô đẩy anh ra, kéo tay ra khỏi sự kiềm kẹp của anh.

“Well, làm thế quái nào anh biết được nếu em không nói?” anh hỏi.

“Oh!” Cô nhìn anh như thể anh là một vết bẩn trên áo cô. “Loại đàn ông nào không nhớ người phụ nữ mình đã quan hệ trông ra sao?”

“Loại đang say quắc cần câu,” anh đáp. “Theo anh nhớ, đêm đó cả hai chúng ta đều uống nhiều rượu.”

“Đúng, nhưng tôi vẫn biết anh là ai,” cô bật lại, rồi hít một hơi thật sâu và nói, “Anh nói anh đi tìm tôi. Vậy anh tính làm sao tìm ra tôi?”

“Anh không biết...” Anh chà tay lên cằm và sau cổ. “Chết tiệt, Bella, em nên nói với anh—không phải sáng hôm đó thì bất cứ lúc nào từ khi anh đến đây cũng được.” Anh nghiêng đầu qua một bên nghiêng cứu cô. “Đây là lý do em nổi giận với anh à?”

“Làm ơn đi,” cô đáp với một cái khịt mũi và hất cằm lên. “Anh có thể nào tự đề cao mình hơn được nữa không? Đây không phải chuyện riêng, Jesse,” cô nói khi xoay nắm cửa. “Đây là về chuyện anh thao túng thị trấn của tôi. Không hiểu sao? Tôi ghét anh và tất cả mọi thứ anh đại diện.”

“Em không thể ghét anh,” anh trả lời, chống một tay trên tường và cúi người về phía cô. “Em không biết anh đủ để ghét anh.”

Cô cười khẩy, mắt không hài hước. “Tôi đã “biết” anh quá đủ ba năm trước rồi.”

“Anh hiểu,” anh nói nhẹ nhàng, “ừm, anh nghĩ đây là lúc chúng ta nên biết về nhau nhiều hơn.”

“Không. Bao. Giờ. Có. Chuyện. Đó,” cô nhấn mạnh và mở cửa ra.

“Đừng bao giờ nói không bao giờ, Bella,” anh gọi với theo và khi cô đóng sầm cửa lại, Jesse cười toe toét. Trong ba năm anh luôn nghĩ về người phụ nữ đó. Và anh sẽ không bỏ cuộc cho đến khi anh có cô trở lại đúng nơi anh muốn. Trên giường anh.

Không gì người nhà King thích thú hơn thử thách.

“Gọi Dave Michaels vào gặp tôi,” Jesse bảo trợ lý khi vào văn phòng.

Anh đóng cửa lại, đi thẳng đến cửa sổ nhìn xuống đường chính, cửa hàng Bella và đại dương. Anh tự nhủ mình muốn ngắm biển cả vài phút, chìm đắm trong suy nghĩ, để cho những con sóng đánh vào bờ giải tỏa đầu óc anh như mọi khi.

Nhưng sự thật là, anh đang quan sát cửa hàng của Bella.

“Chết tiệt, sao lại là cô ấy chứ?” anh lẩm bẩm, nhét hai tay vào túi quần. Người phụ nữ bí ẩn đã đeo đẳng tâm trí anh suốt ba năm. Sau một đêm tuyệt vời trên bãi biển với cô, anh lang thang khắp thị trấn nhiều tuần lễ chỉ để tìm kiếm cô trong từng khuôn mặt anh gặp. Nhưng cô dường như bốc hơi. Chết tiệt, anh thậm chí còn đến định cư tại Morgan Beach chỉ để có tìm cô.

“Số phận là một con chó cái,” anh căn nhắc.

Ánh mặt trời tràn qua cửa sổ và nếu là kính không màu, Jesse có thể sẽ bị lóa mắt bởi sự rực rỡ của nó. Tiếng ro ro êm ái của máy điều hòa tỏa không khí mát lạnh khắp căn phòng. Thậm chí trên bãi biển, cái nắng tháng 9 cũng như đang tăng lên đáng kể.

Có tiếng gõ cửa, sau đó Dave bước vào hỏi, “Cậu muốn gặp tôi?”

Jesse quay lại và gật đầu. “Nói tôi nghe mọi thứ anh biết về Bella Cruz.”

Mặt Dave sáng lên. “Thật chứ? Cậu đang xem xét việc mở rộng à?”

Phải không? Ah, phải. Anh có thể không muốn là một doanh nhân. Nhưng anh đã trở thành rồi. Và là một King, anh không làm gì nửa vời. Nghĩa là đã tới lúc ngừng cho rằng King Beach chỉ là thú vui. Anh sẽ đưa công ty của mình trở thành cái tên lớn nhất trong lĩnh vực trang phục bơi và thiết bị lướt sóng trên thế giới. Để làm điều đó, anh cần phải có khách hàng nữ.

Và Bella là chìa khóa.

Cô có thể chưa biết, nhưng vấn đề chỉ là thời gian trước khi cả Bella và dòng áo tắm của cô được Jesse King thu tóm.

“Cậu muốn tôi bắt đầu từ đâu?” Dave hỏi, đi vào phòng và rút xuống cái ghế đối diện Jesse.

“Đời tư,” Jesse nói thẳng. “Gia đình. Bạn trai. Chồng. Chồng cũ. Tôi muốn tất cả.”

Dave cau mày. “Tôi nghĩ đây là về cửa hàng của cô ấy.”

“Đúng vậy,” Jesse đảm bảo với ông, ngồi xuống sau bàn. Anh chống cùi chỏ lên tay ghế, nhìn người đàn ông đối diện, “Để qua mặt Pipeline, tôi phải hành động nhanh. Nghĩa là càng nhiều thông tin càng tốt.”

“Nghe có vẻ lén lút.”

“Đây là làm ăn,” Jesse bảo ông. “Bên cạnh đó, để đánh bại đối thủ, anh cần biết về cô ấy trước.”

“Đối thủ?” Dave lặp lại, có chút khó chịu. “Cô ấy không phải đối thủ.”

Jesse thở dài, rồi nhe răng cười. “Anh và Connie kết hôn bao lâu rồi, Dave?”

“Mười ba năm, mà sao?”

“Anh không chơi trò hẹn hò lâu quá rồi nên quên rằng nó thực sự ra sao.” Jesse chồm người tới đặt tay lên bàn và tiếp tục, “Phụ nữ và đàn ông luôn ở thế đối lập. Đó là điều thú vị, sau hết. Nếu ta hiểu phụ nữ, vậy thì còn thách thức nào nữa chứ?”

“Tại sao phải là thách thức?”

Jesse cười khúc khích. “Không cần thiết,” anh trả lời. “Chỉ thế thôi. Bí quyết là, hãy biết người phụ nữ mà anh quan tâm, hiểu cách cô ấy suy nghĩ nếu anh có thể. Một khi làm được điều đó, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn.”

“Nếu cậu nói thế,” Dave nói, nhưng nghe không tin tưởng lắm.

“Hãy tin tôi về điều này. Nếu anh muốn giành được Bella, để cô ấy không ký hợp đồng với Pipeline, thì anh phải biết về cô ấy, đúng không?”

“Tôi nghĩ cậu đúng,” Dave đáp lại, sau đó mỉm cười. “Tôi nghĩ rằng sản phẩm của Bella sẽ rất tuyệt cho Beach King.”

Jesse gật đầu. “Nó sẽ. Tôi sẽ chặn chặn điều đó. Nhưng cho đến khi tôi thuyết phục được Bella, kế hoạch của chúng ta là tối mật. Không ai được biết. Ngay cả Connie.”

Dave nhăn mặt, rồi nhún vai. “Được rồi, ông chủ.”

“Tốt.” Jesse lắng nghe khi Dave bắt đầu nói, cho anh biết mọi thứ ông biết về Bella.

Và trong khi Dave nói, Jesse bắt đầu lên kế hoạch để chứng minh cho Bella thấy cô cần

anh nhiều ra sao.

Mấy ngày sau, Jesse quan sát lượng khách hàng ổn định ra vào cửa hàng của Bella. Từ cửa sổ văn phòng hoặc từ quán cà phê vỉa hè trên bãi biển, anh luôn có cái nhìn hoàn hảo tới Bella's Beachwear và cô chủ quá sức hấp dẫn của nó. Điều khiến Jesse ngạc nhiên nhất là số lượng công việc cô làm. Bella đã bảo rằng việc buôn bán của cô chậm lại vì mùa hè đã hết. Well, nếu thế này là chậm thì anh bị ấn tượng đó.

Anh vẫn không thích ý tưởng mở rộng. Nhưng anh cũng không thể tổng sự thật đó ra khỏi đầu. Nghiên cứu của Dave cho thấy sự thành công của Bella trên thị trường riêng của cô, và chết tiệt nếu anh để cho Nick Acona chụp lấy cô trước mũi anh.

Cô là mẫu quảng cáo tuyệt vời nhất cho sản phẩm của mình. Một người phụ nữ bước vào cửa hàng cô với vẻ thất vọng vì các cửa hàng khác, và bước ra với một nụ cười trên mặt. Anh đã quan sát nhiều ngày nay.

"Hai người nữa," anh nói không với ai khi chống tay lên cửa sổ rộng lớn từ văn phòng nhìn xuống đường. Vài người phụ nữ từ cửa hàng đi ra, xách theo cả đồng túi sọc tím – trắng khổng lồ trông như sắp nổ tung. Việc buôn bán của cô rất tốt, anh âm thầm thừa nhận, nhưng anh có thể khiến nó hoàn hảo hơn.

Nếu anh mua cô, hay chỉ đơn giản là sát nhập cô vào công ty anh, đưa cô làm nhà thiết kế hàng đầu, họ có thể làm ra hàng triệu. Dù có lẽ cô sẽ đấu đá với anh từng giây từng phút. Anh cười thầm chỉ nghĩ đến cảnh đó. Chết đi nếu anh không thích cô vì điều đó. Cái cách đôi mắt nâu của cô lóe lên vì giận dữ hay kích động. Cái cách cô hất cằm lên và ném cho anh cái quắc mắt có thể biến anh thành đá.

Hầu hết phụ nữ anh biết đều quá bận rộn tán tỉnh anh, còn lâu họ mới nghĩ đến chuyện cãi vã với anh. Bella thì khác. Và bây giờ anh đã biết cô là cô gái bí ẩn của mình, cô thậm chí còn hấp dẫn hơn.

Anh muốn cô. Rất nhiều. Người phụ nữ mà anh luôn nghĩ đến ba năm qua đang ở đây. Ngay trước mắt anh. Sẵn sàng được chiếm lấy. Và anh thì còn hơn là sẵn sàng làm thế.

Nhưng chiếm lấy cũng không hẳn đúng. Anh muốn khám phá cơ thể tuyệt diệu đó, cảm nhận sự râm ran của làn da cô bên dưới anh và tạo nên những ký ức mới. Jesse thầm mỉm cười. Anh muốn nhiều hơn một đêm với cô. Anh không nghĩ nhiều hơn bao nhiêu, nhưng đó không phải vấn đề.

Cô mới là vấn đề.

Chết tiệt, Jesse thực sự thích cô. Và quỷ tha ma bắt, anh hiểu cô. Nhìn Bella làm việc với khách hàng, anh biết việc kinh doanh của cô còn hơn cả một việc làm. Anh cũng cảm thấy như vậy khi mới khởi nghiệp. Khi anh mua công ty đầu tiên, anh thực sự đam mê và muốn học hỏi cách tạo ra một tấm ván lướt sóng. Anh thích ở công xưởng, thích cảm nhận một sự kết nối với công việc mà anh chưa bao giờ làm trước đây. Điều đó khiến nó trở nên còn hơn cả một công ty. Điều đó khiến nó trở thành một phần của anh.

Và không nghi ngờ gì đó cũng là cách Bella cảm nhận về cửa hàng của mình. Anh ngưỡng mộ điều đó ở cô, ngay cả khi anh biết đó sẽ là điểm mấu chốt để giành được cô. Cô sẽ không muốn từ bỏ cửa hàng của mình.

Cô sẽ rất khó khăn. Sự khác biệt là, anh biết bí mật của cô. Anh biết rằng cô là một người phụ nữ đầy đam mê. Người phụ nữ đã khuấy động thế giới của anh ba năm trước.

Vì vậy điều anh cần làm là quyến rũ cô. Mê hoặc cô. Tang bốc cô. Kéo cô vào giường và khi làm được, anh sẽ có thể dụ dỗ cô vào công ty mình.

Khi mọi chuyện kết thúc, cô sẽ trở nên giàu có và cảm ơn anh.

Nếu có một điều Jesse King biết rõ, đó là phụ nữ.

“Jesse King có nhiều đàn bà đến nỗi anh ta không phân biệt được ai là ai nữa kìa. Cả thế giới phụ nữ không hơn gì một tiệm bánh kẹo đầy ứ. Anh ta thích kẹo và chỉ cần đi mà chọn.” Bella cau có gõ ngón tay lên mặt kính quầy nữ trang trong cửa hàng của Kevin.

Đã ba ngày từ khi cô gặp Jesse. Ba ngày và anh không ráng nói chuyện với cô. Không một cú điện thoại. Không một lần ghé qua phiên phức ở cửa hàng cô. Thậm chí không xuất hiện trên đường. Không phải cô chờ đợi cái gì, nhưng cô không thể không cảm thấy thất vọng.

Anh có vẻ... thích thú khi phát hiện ra cô là người đã cùng anh ba năm trước trên biển. Vậy mà anh dám tránh né cô. Bella rên thầm trong bụng. Vì Chúa, cô nổi điên khi anh ở xung quanh và còn điên hơn nữa khi anh không. “Rõ ràng, anh ta đang làm tởm phát điên.”

“Không có gì sai với một chút điên rồ cả,” Kevin bảo cô.

“Cậu thì dễ nói quá rồi, cậu có phải con ngốc đang làm nhảm đâu,” Bella lầm bầm và cúi xuống nhìn đôi hoa tai Kevin mới trưng bày. “Ngọc lam à?”

“Chúa ơi, cậu thật quê mùa,” anh đáp và cười to. “Không, cô thôn nữ bé nhỏ của tôi ơi, đó là đá lapis lazuli (*một loại đá màu xanh biếc*). Đồ cổ đó. Đá này—không chỉ riêng viên này—rất phổ biến trong thời đại các hoàng đế và pharaoh đó.”

“Biết không,” nghiêng đầu một bên, Bella mỉm cười nhìn anh, “nếu tởm không gặp bạn gái cậu, tởm sẽ thề rằng cậu là gay.”

“Đàn ông đích thực cũng biết về nữ trang đó. Tay lướt sóng của cậu mua chiếc vòng ngọc lục bảo của tởm đó, nhớ chưa?”

Bella cảm thấy nhức nhối. Anh mua nó cho ai? Một trong số nhiều bạn hẹn nổi tiếng của anh? Cô ta hẳn phải rất quan trọng. Không thể mua ngọc lục bảo chỉ cho một bạn hẹn bình thường. Dĩ nhiên, Jesse có thể.

“À, phải, Ngài Chu đáo. Tự hỏi ai trong đám nô lệ đó nhận được nó nhỉ,” Bella trầm ngâm, dừng lại trước quầy đồ bạc.

“Bé yêu à, cậu nói như một cô vợ đang ghen vậy.”

Cô giật đầu lên và ghim chặt anh với một cái nhìn khó chịu. “Không có.”

Kevin nhún vai. “Yeah, có đó.”

Ồi Chúa ơi, cô có vậy sao? Thật mất mặt. Cô không ghen với đám phụ nữ của Jesse. Cô đang... chết tiệt, cô cũng không biết mình đang thế nào nữa. Nhưng... “Tớ không ghen tuông. Tớ đang giận dữ.”

“Và che giấu hay đó.” Kevin cúi người nhìn vào mắt cô. “Hắn ta biết về ba năm trước rồi hả?”

“Phải, còn cần đảm bảo rằng tớ nên nói với anh ta sớm hơn nữa kìa.”

“Đúng là đồ ngốc,” Kevin cười khúc khích. “Dùng logic.”

“Oh, vui nhỉ,” Bella nói. “Chuyện này chẳng liên quan gì tới logic hết. Anh ta đang xúc phạm tớ.”

“Xúc phạm?” Kevin rút tay vào túi quần jean và đứng thẳng lên. “Jeez, Bella. Cho hắn hai chữ bình yên đi.”

Bella cau mày. “Anh ta không cần bình yên. Anh ta luôn có nó.”

“Anh ta nói với cậu là anh ta nhớ về đêm đó. Nhớ cậu. Làm sao mà xúc phạm được?” Kevin yêu cầu trước khi thêm, “Và nói chậm thôi, bởi vì tớ có nhiễm sắc thể Y đó.”

“Xúc phạm là vì anh ta chỉ nhớ về tình dục. Anh ta không nhớ tớ.” Rồi còn thêm thực tế là anh không màng nói chuyện với cô một lần từ khi bộ nhớ của anh ta hoạt động lại. Oh, phải, được Jesse King “nhớ” tới thật-ật-ật là hãnh diện.

“Chắc chắn rồi,” Kevin thở dài cam chịu. “Phụ nữ luôn khiến nó khó khăn hơn. Anh ta nhớ tới tình dục vì cậu. Vì vậy, anh ta nhớ cậu.”

“Đặc tính di truyền buộc đàn ông phải sát cánh bên nhau à?”

“Chống lại phụ nữ, quý thật, đúng,” Kevin thừa nhận. “Tớ yêu phụ nữ, đừng nghĩ sai, nhưng mấy người đủ khiến một tên đàn ông già đi trước tuổi.”

“Tớ không biết tại sao,” Bella khịt mũi. “Bọn mình luôn ăn ý với nhau.”

“Chính xác.”

“Kevin, cậu có thể trong một phút là bạn tớ mà không phải là chiến hữu của Jesse không? Cậu không hiểu à? Tớ có thể là bất kỳ ai anh ta biết,” Bella lập luận.

“Tớ là bạn thân nhất của cậu, đó là lý do vì sao tớ nói cho cậu biết sự thật ngay cả khi cậu không muốn nghe. Cậu không phải là bất kỳ ai với anh ta. Cậu là cậu. Và anh ta nhớ. Vì vậy, tha cho anh ta đi.”

“Tớ không thể tin nổi cậu vẫn về phe anh ta,” Bella mở to mắt.

“Câu hỏi đặt ra là, sao cậu luôn chống lại anh ta?” Kevin dựa vào tủ kính nhẹ răng cười với cô. “Có vẻ như cậu bị Jesse ám ảnh rồi.”

“Tớ không bị ám ảnh, tớ đang... tập trung,” cô kết thúc khập khiễng.

“Uh-huh.”

Bella liếc xéo anh. “Bọn mình từng đứng cùng phe trong chuyện này mà. Không phải chính cậu là người giúp tớ làm mấy cuộc biểu tình chống lại sự thao túng Morgan Beach sao?”

Anh cười toe toét. “Cậu là người duy nhất có vấn đề với anh ta.”

“Phải rồi. Sói đơn độc,” cô lẩm bẩm. “Chính là tớ.”

Chuông cửa kêu lên và anh cười nhanh với cô. “Tớ quay lại ngay, Cô Sói à, có khách rồi. Hãy xem đôi hoa tai bạc này, Bà Latimer,” anh gọi, lật đặt đến bên người phụ nữ cao, ăn mặc sang trọng đang vào cửa hàng. “Tôi có một số ngọc bích mới mà bà sẽ rất thích.”

“Thật đáng buồn khi bạn thân không đứng về phía mày,” Bella thì thầm, đi dọc các quầy kính. Mắt cô lướt nhìn các loại đá quý, vàng xoắn và bạc nặng.

Cửa hàng Kevin bán đồ trang sức các nghệ nhân địa phương chế tác. Có thể tìm thấy ở đây mọi thứ từ trang sức tinh tế, đắt tiền đến những chiếc nhẫn bằng xương và sao năm cánh. Đa dạng, cô thầm nghĩ. Như thị trấn này đã từng. Cô lướt ngón tay lên mặt kính mát lạnh. “Ngọc bích. Ngọc lục bảo. Kim cương.”

“Em thích cái nào?”

Bella thấy cằm mình rơi xuống. “Anh làm gì ở đây?”

Jesse cười toe với cô, dùng ngón tay cẩn thận đẩy cằm cô lên ngậm miệng lại. “Xem Kevin có đôi hoa tai đồng bộ với vòng cổ anh mua mấy tuần trước chưa.”

“À, phải, ngọc lục bảo.” Cô có vẻ khao khát không nhỉ? Cô không muốn mình có vẻ khao khát đâu.

“Em không thích nó à?”

“Không có gì,” Bella nặn ra một nụ cười. “Tôi chỉ hy vọng hành động đó được người phụ nữ của anh đánh giá cao. Hmm,” cô thêm vào, nghiêng đầu nhìn anh, “Tôi tự hỏi. Anh có nhớ tên cô ta không?”

Mắt anh lóe lên và cơ hàm rần rần, dấu hiệu duy nhất cho thấy lời phỉ báng của cô trúng đích.

“Anh nhớ,” anh đáp. “Nhưng anh thắc mắc vì sao em quan tâm. Ghen à?”

“Làm ơn đi.” Cô liếc ngang phòng đến chỗ Kevin, không chú ý đến họ tí nào, đang tập trung phục vụ khách hàng. Tuyệt vời. Không ai cứu viện cô cả.

Cô không ghen tuông. Cô đang nổi cáu. Bella nhìn chăm chăm vào đôi mắt đẹp của Jesse và tự nhắc mình nhớ ra cô không là gì với anh cả. Một ký ức mờ nhạt về một đêm mà anh thậm chí còn không nhớ.

Được rồi, suy nghĩ đó giúp hai đầu gối yếu ớt của cô mạnh mẽ lên một chút. Anh là hiện thân của sự mê hoặc. Anh biết làm sao để phá vỡ sự phòng thủ của phụ nữ. Và Bella, dù biết rất rõ, vẫn dễ dàng trở thành kẻ tiếp theo. Chết tiệt. Nhưng cô phải phản ứng ra sao khi cô ngủ với anh thì bị lãng quên còn mấy người phụ nữ không tên khác thì được tặng ngọc cơ chứ?

“Anh mua trang sức cho ai không phải việc của tôi.” cô nói. “Tôi chỉ hy cô gái tội nghiệp đó biết mình đang đâm đầu vào cái gì.”

“Oh, anh nghĩ là cô ấy biết,” anh trả lời, cười toe toét.

“Thật khó tin không biết bao nhiêu người bị hút vào quỹ đạo của anh,” cô nói.

“Theo như anh nhớ, thì em cũng khá thích nó.”

Cô quắc mắt nhìn anh. “Tôi nghĩ anh nói rằng anh không nhớ gì hết.”

“Oh, ký ức mơ hồ thôi, nhưng có.” Anh nghiêng người về phía cô và hạ giọng thấp xuống không hơn tiếng thì thầm gọi tình chạy dọc sống lưng cô. “Làn da rám nắng trong ánh trắng. Dòng điện râm ran khi ta chạm vào nhau. Tiếng thở dài của em.”

Anh dừng lại và Bella rùng mình.

“Có hứng thú làm mới bộ nhớ thêm nữa không?”

Cơn thịnh nộ dâng lên trong cô. Anh là gã đàn ông xấu xa nhất trên bề mặt trái đất. Gọi tình, có. Tuyệt đẹp, có. Nhưng đạo đức thì hoàn toàn không.

“Oh, yeah,” cô rít lên và lắc đầu dữ dội, “tôi có hứng thú đó. Anh đứng đây, mua trang sức cho một người trong khi tuyển chọn một người khác. Tôi thấy tiếc cho cô gái này, bất kể cô ấy là ai, nếu biết tên, tôi sẽ tìm và cảnh báo cô ấy về anh.”

Anh dựa lưng vào tủ kính, trông thoải mái một cách đáng ngạc nhiên khi bên trong Bella đang xoắn lại thành nút cứng ngắt.

“Tin anh đi, cô ấy không cần cảnh báo đâu,” Jesse đáp lại.

“Sao hả, tôi cá cô ấy đang ngồi mơ mộng rằng anh là người đặc biệt ra sao mà chẳng có chút ý tưởng nào về việc anh đang cố gắng rúc vào tôi và—”

“Rúc?” Anh nháy mắt cắt ngang. “Không có gì sai trái với chuyện đó.”

Cô tắt đài và há hốc nhìn anh. “Chúa ơi, anh đúng là một con heo.”

“Anh không nghĩ heo biết rúc đâu. Dĩ nhiên, nói tới heo, nó giống ôm ấp...”

“Giờ thì anh cười cợt.” Bella ngắt lời. “Và nó không vui đâu.”

Anh thở dài. “Thôi nào, Bella. Vui mà, một chút. Giờ, sao em không đi ăn trưa với anh để bàn tiếp về nó?”

“Quên đi,” Bella đáp, bước lùi lại đề phòng. Bất chấp thực tế rằng cô biết Jesse King là diềm gở, cơ thể cô vẫn tiếp tục phản ứng với anh. Và cô tự hỏi nó nói lên điều gì về cô. Anh là người đàn ông duy nhất ảnh hưởng đến cô như thế này.

“Tuyệt đối không gì có thể khiến tôi lặp lại sai lầm mà tôi mất ba năm cố tổng nó ra khỏi đầu.” Được rồi, nói hơi quá. Nhưng cô còn lâu mới thừa nhận đêm đó có ý nghĩa ra sao. Bên cạnh đó, cô đang bắt đầu hiểu anh hơn, cô đang dần nhớ lại những ký ức mờ ảo của khoảng lạc đó.

Nụ cười của anh nhạt đi và một tia sáng cú kính lóe lên trong mắt anh. “Nếu em thực sự muốn quên đi tối hôm đó, em sẽ không giận dữ như vậy về chuyện anh mua trang sức cho cô gái khác.”

Cô thở mạnh và khi nói tiếp, giọng cô thấp và bốc lửa giận dữ. “Anh có nghiêm túc không? Hay cái tôi của anh to đến mức đó?”

“Bella, nếu em ngậm miệng lại trong một giây...”

“Ngậm miệng?” Mắt cô mở to và đầu giật lại như thể anh tát cô. Cô liếc nhanh về phía Kevin cùng khách hàng để trấn an rằng họ vẫn đang mải mê thảo luận. “Ngậm miệng? Không thể tin rằng anh vừa nói thế với tôi.”

“Bella, để anh nói,” anh nói, bắt đầu kích động.

“Oh, anh nói nhiều rồi,” cô trả lời, để mặc cơn giận dữ bùng nổ bên trong, gần như khiến cô nghẹt thở. “Anh đứng đây cố gắng quyến rũ tôi trong khi mua trang sức đắt tiền cho cô gái tội nghiệp nào đó sai lầm nghĩ rằng anh yêu cô ấy.”

“Phải.”

Cô thở hỗn hển. Đau đớn. Tổn thương. Tức giận. Thật ngạc nhiên khi tất cả những cảm xúc đó cùng bùng nổ trong cô, gào thét đòi công nhận. Nỗi đau cắt xuyên qua cô như lưỡi dao lởm chởm và cô không hiểu vì sao. Bella không nghĩ mình quan tâm đến Jesse King cách này hay cách khác, nhưng nghe anh thú nhận rằng anh yêu người khác chỉ là... thật khủng khiếp.

Cô không nên quan tâm. Nó không quan trọng. Bella đã không gặp anh ba năm rồi. Cô không muốn có anh trong cuộc sống của cô. Nhưng lạ Chúa, biết rằng chuyện đó không bao giờ xảy ra đánh vào cô đau điếng. Và nó khiến cô còn nổi điên hơn với anh ta.

“Đồ khốn nạn.”

“Này,” anh nói, mỉm cười, “tất nhiên là anh yêu quý cô ấy. Cô ấy là người tuyệt vời. Hải hước, thông minh...”

“Mazel tov (*Chúc may mắn*),” cô bật lại và cố đi qua anh. “Đừng mất công gửi thiệp mời

đám cưới cho tôi.”

“Đám cưới xong rồi.”

“Cái gì?” Cô chết đứng. Cô đang mơ mộng về người đàn ông đã có vợ suốt thời gian qua ư? “Anh đã kết hôn?”

Jesse cười lớn khiến Kevin cùng khách của anh quay lại nhìn họ tò mò. Vài giây sau, họ quay lại bàn bạc, nhưng Kevin vẫn xoay sở mở mắt quan sát họ và Bella cố gắng kiểm soát bản thân.

Điều này thậm chí còn tồi tệ hơn cô nghĩ.

“Anh đã kết hôn à?” cô lặp lại, bởi cô không thể tin điều này.

“Không, anh chưa. Nhưng cô ấy thì rồi.”

Tốt hơn? Cô tự hỏi, hay tệ hơn? Cô chọn tệ hơn. “Well, anh đúng là một anh hung, đúng không? Mua trang sức cho một người phụ nữ đã có chồng.”

“Chồng cô ấy sẽ hiểu.”

“Oh, chắc rồi.”

“Em không tin anh,” anh mỉm cười, “nhưng anh họ Travis của anh biết rằng anh yêu quý vợ anh ấy, Julie.”

“Yeah, tôi cá là anh ấy biết—” Bella tắt đèn khi câu nói của anh cuối cùng cũng thấm. Không khí rút sạch khi cô chú ý cái cười toe toét và sự thích thú rõ rệt lấp lánh trong mắt anh. Vẫn còn hơi choáng váng, cô thì thầm, “Cái gì?”

Anh bước đến, nắm lấy tay cô và di ngón cái trên làn da cô trong một cái vuốt ve nhẹ nhàng, nhưng nó làm dây thần kinh cô phát hỏa. Tại sao phải là Jesse King mới có thể kích thích cả người cô chỉ với một cái chạm nhẹ?

Như biết chính xác điều cô đang nghĩ, đôi mắt xanh nháy múa vui vẻ và cái gì đó... thân mật hơn. “Vòng cổ và hoa tai là cho vợ của anh họ Travis của anh, Julie.”

Bella chớp mắt, lắc đầu như không nghe đúng và lặp lại, chỉ để làm rõ, “Vợ của anh họ anh?”

“Phải,” Jesse trả lời, góc miệng nâng lên thành một nụ cười và Bella biết rằng anh đang khoái chí lắm. “Chị ấy vừa sinh em bé. Đứa thứ hai. Lần này là một thằng nhóc. Con bé đầu lòng, Katie, gần hai tuổi rồi và Colin mới được một tháng.”

“Vì vậy anh mua ngọc lục bảo cho chị ấy,” Bella nói, cảm thấy mảnh tức giận cuối cùng tan biến và được thay thế bằng thứ gì đó như sự dịu dàng. Một cảm xúc còn nguy hiểm hơn nhiều khi liên quan đến Jesse King.

“Đúng vậy,” anh đáp lại. “Mắt chị ấy màu xanh lá, và Travis luôn tặng ngọc lục bảo cho chị, nên khi thấy chiếc vòng này, anh không thể cưỡng lại.”

Anh mua vòng cổ đắt tiền cho vợ của anh họ mình. Vì sao biết điều này lại khiến trái tim Bella mềm đi? Bởi vì anh gần gũi với gia đình mình. Và rõ ràng là rất yêu thương họ. Còn cô sống phần lớn cuộc đời chỉ một mình, vì vậy gia đình như một giấc mơ khó nắm bắt đối với cô.

Một làn sóng ghen tị nho nhỏ dành cho Julie King xuyên qua cô. Chị ấy không chỉ có một người chồng yêu thương và hai đứa con, chị còn có anh em họ quan tâm đủ để tặng quà đặc biệt đón mừng sự ra đời của đứa con.

“Vây,” anh lặng lẽ hỏi, “Anh vẫn còn là con heo chứ?”

“Có lẽ,” Bella thở dài, “nhưng về điều này thì không, hẳn rồi.”

“Em có vẻ thất vọng.”

“Không,” Bella thừa nhận, kiên quyết nhìn thẳng mắt anh, “chỉ bối rối thôi.”

“Well, nào,” Jesse nói, vẫn giữ nụ cười tuyệt đẹp của mình, “Phải nói là, anh cho rằng mình đang đi đúng hướng.”

“Là sao?”

“Bối rối có nghĩa là em không còn chắc chắn rằng anh là quý đột lốt người nữa và có nghĩa là có thể em đang sẵn sàng nắm lấy cơ hội.”

Tim cô đập nhanh hơn và dạ dày cô quay vòng vòng. Chết tiệt, cơ thể cô đang chống lại cô. Bella biết chính xác rằng cô nên tránh thật xa Jesse King. Cô đã bị phỏng một lần, sẽ là đỉnh cao của sự ngu ngốc nếu cô xếp hàng chờ bị phỏng lần nữa.

Nhưng... anh mua ngọc lục bảo cho vợ của anh họ mình. Anh gần gũi với gia đình đủ để muốn làm gì đó đặc biệt cho người mẹ trẻ, và cảm thấy đúng đắn khi làm vậy. Điều đó cũng nói lên điều gì đó về anh, đúng không?

Cuộc sống sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cô ghét anh.

“Loại cơ hội gì?” cuối cùng cô hỏi.

Nụ cười của anh rạng rỡ hơn. “Em nghĩ sao nếu anh đưa em đi tham quan công ty anh. Cho em thấy anh không phải tên bạo chúa cai quản một đế quốc xấu xa nào đó như em nghĩ.”

“Tại sao anh quan tâm đến điều tôi nghĩ?” cô hỏi, thay vì trả lời anh.

Anh nghiên cứu cô trong nhiều phút trước khi thừa nhận, “Anh không chắc, nhưng anh có quan tâm.”

“Trung thực đó, dù sao đi nữa.”

“Anh là mẫu người đó mà.”

“Hmm. Chưa từng thấy,” Bella êm ái, “nhưng tôi sẽ tham quan King Beach.”

“Vây là được rồi,” anh hào hứng. “Một tiếng nữa thì sao?”

“Được thôi,” cô trả lời, tinh thần chiến đấu trôi dạt mất sạch khi tâm trí và trái tim và cơ thể cô đều vật lộn để tiếp nhận cái nhìn sâu sắc mới về Jesse King.

“Okay, Gặp lại em sau.” Anh đi ra khỏi cửa hàng mà không nhìn lại, để lại Bella cảm thấy bối rối hơn bao giờ hết.

NĂM

Jesse đứng chờ Bella trên vỉa hè bên ngoài King Beach. Vì lý do quái đản nào đó, anh thấy mình như một tên nhóc chờ cuộc hẹn đầu tiên. Điều đó còn hơn cả ngu ngốc. Không chỉ đây không phải một cuộc hẹn, mà anh còn đã ngủ với Bella rồi. Có phải lần đầu anh ở một mình với cô đâu.

Ánh nắng cuối chiều đổ xuống từ bầu trời xanh rực rỡ. Giao thông trên đường vẫn khá vắng, nhưng trên vỉa hè thì đầy ắp người đi dạo các cửa hàng trong khu mua sắm mới. Cư dân Morgan Beach đang rất hài lòng với những gì anh làm. Tất cả mọi người trừ người phụ nữ mà anh quan tâm.

Phải chăng số phận cuối cùng cũng chơi lại anh? Cả cuộc đời, phụ nữ luôn quá dễ dãi với anh. Giờ thì Bella. Người đã ám ảnh tâm trí anh suốt ba năm và giờ anh đã tìm thấy cô thì cô lại không muốn dính dáng gì đến anh. Tệ hơn nữa, cô có gì đó với gã Kevin đó. Nhưng cái gì mới được? anh tự hỏi. Cô đang yêu người khác à?

Cáu kỉnh với suy nghĩ đó, Jesse thầm bảo rằng nó không quan trọng. Cô có cảm tình với ai không quan trọng. Anh muốn Bella và Jesse King không thua cuộc. Không bao giờ.

“Well, nhìn anh ghê quá.”

Anh giật bắn người và thấy mình đang nhìn xuống đôi mắt màu sô cô la. Cô lên đến bên cạnh anh lúc nào không biết. Mùi hương của cô thôi đã nên cảnh báo anh mới phải. Một sự pha trộn của hương hoa và gia vị gợi nhớ về buổi đêm mùa hè. À phải, một đêm hè đặc biệt.

“Xin lỗi,” anh lên tiếng, mỉm cười với cô. “Anh chỉ đang suy nghĩ.”

“Chắc chẳng vui vẻ gì.”

“Em sẽ ngạc nhiên đó,” anh đáp và nắm cánh tay, kéo cô đến cửa trụ sở King Beach. Khi anh bước đi, cô vẫn không di chuyển. Quay lại nhìn cô, anh hỏi, “Sao vậy?”

Cô nhúu mày, nhảy nhảy môi dưới rồi cuối cùng thừa nhận, “Tôi có cảm giác như đang đi vào hang động của địch vậy.”

“Sợ bị phục kích à?”

Cô vén lọn tóc nâu dài, dầy ra khỏi mắt và chăm chú nhìn anh. “Thành thật mà nói, tôi không biết đang chờ gì nữa.”

“Well, vậy thì,” Jesse nói, thưởng thức sự căng thẳng của cô, “chúng ta hãy bắt đầu thỏa mãn sự tò mò của em.”

Anh dẫn cô qua cánh cửa và dừng lại. Bàn tiếp tân ở đối diện cửa ra vào và cô gái ngồi đó đang bận rộn trả lời điện thoại reo ầm ĩ. Mỉm cười với cô ấy, Jesse đi đến thang máy, nhấn nút chờ, vẫn túm chặt Bella như sợ rằng cô sẽ bỏ chạy.

Nhưng cô không. Cô đứng đó với vẻ mặt khiến anh nghĩ tới nữ thánh tử đạo sắp lên

đoạn đầu dài. Anh muốn cô mỉm cười. Thật kỳ lạ khi người phụ nữ ăn mặc xấu xí này có thể tác động đến anh dễ dàng thế.

Trong vài ngày qua, trí nhớ anh đã lấp đầy được vài chỗ trống. Giờ anh đã biết người phụ nữ bí ẩn là ai, ký ức về đêm đó đang trở nên rõ ràng hơn. Anh có thể thấy gương mặt cô trong ánh trăng. Anh có thể nghe giọng nói cô, tiếng cô thở dài. Và anh chết tiệt cũng nhớ rằng cô không hề ăn mặc như một nông dân Hungary lúc đó. Vì vậy, anh không thể không thắc mắc vì sao cô ăn mặc như bây giờ.

Chỉ có một cách để tìm hiểu. “Muốn cho anh biết lý do vì sao em luôn mặc mấy bộ đồ không ra hình thù gì thế này không?”

“Xin lỗi?” Cô ngược lên nhìn anh.

Anh khoác tay chỉ cái áo sơ mi xanh lá nhạt thùng thình và váy vàng dài chấm đất lưng nhùng. Lẽ ra anh không nên hỏi mới phải. Dù sao thì anh cũng đang cố quyến rũ và mê hoặc cô, chứ có phải đang chọc tức cô đâu. Nhưng chết tiệt, anh đã thấy cơ thể ẩn bên dưới mớ vải vóc đó và anh không hiểu sao cô lại kiên quyết giấu nó đi. Nhất là, anh nghĩ, trước đây cô không làm thế. Anh nhớ rõ cô từng mặc quần jean bạc màu và áo thun cổ rộng bó sát.

Cô đỏ mặt và Jesse bị quyến rũ. Anh không thể nhớ lần cuối mình thấy một người phụ nữ đỏ mặt. Nhưng giây phút bối rối ngắn ngủi của cô nhanh chóng biến mất. Đôi mắt nâu của cô lóe lên, “Không phải việc của anh, nhưng tôi thích mặc loại vải tự nhiên.”

Anh nên thôi đi, nhưng chỉ là không thể. “Tự nhiên, chắc rồi. Nhưng tại sao...” anh lắc đầu, lúng túng rõ rệt.

Thang máy mở ra và Bella bước vào. Quay ngoắt lại, cô hất cằm, quắc mắt nhìn anh, “Tôi ngưng mặc quần áo bó sát từ ba năm trước rồi, khi phát hiện ra nó chỉ thu hút đám đàn ông chỉ muốn một thứ duy nhất.”

Dưới ánh đèn huỳnh quang chói mắt, trông cô thật dữ dội và kiêu hãnh. Như một nữ Viking. Và Jesse cảm thấy một tia ngưỡng mộ xuyên qua người, cùng với cú đâm của sự xấu hổ. Vì anh, cô đã ăn mặc như một người tị nạn từ xưởng giẻ rách sao? Cô che giấu cơ thể lộng lẫy đó chỉ vì anh ngủ với cô và rồi biến mất khỏi cuộc sống của cô ư?

Cảm thấy hơi ghê tởm với bản thân, anh bước vào thang máy cạnh cô và bấm tầng 2. Kỳ lạ, nhưng cho đến nay, anh chưa bao giờ bận tâm phụ nữ nghĩ gì về anh sau khi họ chia tay. Anh luôn tận hưởng, bảo đảm họ được vui vẻ và rồi ra đi.

Anh thấy bút rút khi tự hỏi mình đã tổn thương bao nhiêu người. Anh chưa bao giờ nghĩ mình là loại người làm tổn thương phụ nữ. Chết tiệt, anh thích phụ nữ. Nhưng giờ thì... anh phải tự hỏi.

Tuy nhiên, cảm thấy bắt buộc phải nói gì đó, anh lên tiếng, “Anh không nghĩ rằng chiến lược của em hiệu quả đâu.”

“Vậy sao?” cô hỏi, giọng cô chỉ lớn hơn tiếng nhạc nền phiền phức trên loa một chút.

“Tôi đã không bị bọn đàn ông không mong muốn làm phiền suốt ba năm đó.”

Anh thấy khó mà tin được. “Vậy thì đám đàn ông trong thị trấn này đều mù hoặc thiên cận hoặc ngu si hết rồi, em nên tránh xa họ ra.”

“Thế à?” cô liếc lên anh từ dưới hàng mi đen dài.

“Chính xác,” anh đáp, nhìn thẳng vào mắt cô. Phải. Anh đã sai lầm. Nhưng đó là quá khứ. Và cô cũng nên biết rằng cô ăn mặc ra sao thì cũng tác động đến anh nhiều hơn bất kỳ ai trước đây.

“Quần áo xấu xí, có thể. Nhưng nó không che giấu được đôi mắt em. Hay miệng em.” Anh đưa tay lên vuốt ngón tay dọc môi dưới của cô. Cô nhanh chóng giật đầu ra sau, và anh mỉm cười lắc đầu. “Thậm chí nếu em ăn mặc thế này ba năm trước... anh vẫn sẽ chú ý đến em.”

Cô chớp mắt, ngạc nhiên rõ rệt, và Jesse thấy mình như một tên khốn. Lần đầu tiên trong đời, anh phải đối mặt với người phụ nữ anh đã lợi dụng và bỏ rơi. Và lần đầu tiên trong đời, anh hối hận vì điều mình đã làm. Một kinh nghiệm mới cho anh. Kinh nghiệm chẳng hay ho gì.

Thang máy mở ra, cứu họ khỏi phải tiếp tục. Tiếng ồn ào và râm ran của các hoạt động trôi về phía họ và Jesse mỉm cười. Anh có thể không bắt đầu như một doanh nhân, nhưng anh chắc chắn đang tận hưởng thành công của mình. Anh biết rõ rằng nhờ anh mà công ty này phát triển vượt xa ngoài sức tưởng tượng. Và anh thực sự tự hào về những gì anh đạt được trong vài năm gần gũi.

“Thôi nào, Bella,” anh nói, đưa tay về phía cô và mỉm cười. “Anh dắt em đi một vòng doanh trại địch nhé.”

Cô nhìn từ anh đến văn phòng và trở lại trước khi miễn cưỡng đưa tay cho anh và để anh kéo vào sự hỗn loạn có tổ chức đó. Điện thoại reo, máy in rít lên đẩy giấy ra và tiếng hàng chục người cùng nói chuyện một lúc nghe như tiếng gầm gừ của đại dương.

Anh đưa cô đi quanh King Beach như một ông vua đang giám sát tài sản của mình. Anh bảo đảm rằng cô thấy những công nghệ mới nhất và đội ngũ nhân viên bán hàng, tiếp thị và quảng cáo anh có. Bị cuốn vào bài diễn văn của mình, Jesse chỉ vào bản đồ trên tường có vị trí của hàng trăm cửa hàng King Beach và quay lại ngắm nghía sự ngưỡng mộ của cô.

Nhưng Bella không nhìn anh hay nghe bài thuyết trình của anh. Thay vào đó, cô đang hành quân dọc lối đi, dòm ngó các bàn làm việc và lục lọi thùng rác.

“Em đang làm gì vậy?” anh hỏi, đến đằng sau cô.

Cô đứng thẳng lên, quay qua nhìn anh, cầm một lon nước ngọt rỗng lên như thể nó là thỏi vàng cô vừa đào được. “Nhìn đi! Anh còn không thèm tái chế nữa!”

Có tiếng cười ghen lại thành tiếng khịt mũi từ anh chàng có bàn làm việc bị xâm lược, nhưng một cái nhìn đánh thép từ Jesse nhanh chóng chấm dứt trò đùa của anh ta. Mọi thứ anh chỉ cho cô. Mọi thứ anh làm để cố gây ấn tượng với cô không là gì cả. Cô chỉ tập trung vào lon

nước rỗng. Anh ngưỡng mộ niềm đam mê của cô. Cô đang rung lên với nó, và anh không muốn gì hơn là được chiêm ngưỡng nó gần và riêng tư hơn nữa. Quỷ tha ma bắt, cô đứng đó, nhieć móc anh mà cơ thể anh còn hơn là sẵn sàng cho cô. Còn thắc mắc là cô thu hút anh nữa không?

“Bọn anh có tái chế, Bella,” anh đáp với giọng kiên nhẫn. Anh lắc đầu và nhìn vào mắt cô, đang lóe lên với sự phần nộ thích đáng. “Chỉ là chưa làm đến đây thôi. Nhân viên tạp vụ xử lý nó hàng đêm.”

“Tất nhiên rồi,” cô lau bầu, thả cái lon vào thùng rác, liếc xéo anh. “Anh thích thuê người khác làm việc tốt cho mình hơn là tự mình làm nó mà.”

“Cái gì?”

“Anh nghe rồi đó,” cô đáp, giọng cô thấp nhưng mãnh liệt. “Anh không quan tâm công ty anh làm cái quái gì miễn là nó còn kiếm ra tiền. Anh thậm chí không yêu cầu nhân viên của mình tái chế. Đặt hai cái thùng rác vào mỗi bàn làm việc khó lắm hả? Quá khó để chịu trách nhiệm với mấy thứ công ty anh thải ra à?”

Cư dân ở các bàn làm việc gập vai, cúi đầu và bắt đầu gõ liên tục vào máy tính, tích cực cố gắng phớt lờ hai người họ. Jesse lắc đầu, nắm lấy cánh tay và kéo Bella ra khỏi đó. Anh sẽ không bào chữa hay cãi vã với cô trước mặt nhân viên của mình.

Khi họ đã ra khỏi tầm nghe của mấy cái lỗ tai tò mò, anh nói, “Trong trường hợp em không để ý, mấy cái bàn đó quá nhỏ để nhồi nhét thêm thứ gì nữa.”

“Ngụy biện.”

“Chuyện tái chế bằng cách nào có quan trọng không miễn là nó được làm?”

“Đó là nguyên tắc,” cô lẩm bẩm, khoanh tay dưới ngực và vô tình, anh chắc chắn, làm rõ đường nét của nó hơn.

“Nguyên tắc. Vậy thì nó không phải tái chế. Đó là việc anh có tái chế.”

Cô nhú mày.

“Anh thuê người làm việc đó.”

“Hmph.”

“Được rồi,” Jesse nói, nghiêng người lại gần, cúi đầu xuống nhìn thẳng vào mắt cô. “Em có thấy tốt hơn nếu anh sa thải toàn bộ nhân viên tạp vụ và tự mình làm không? Thế giới có tốt đẹp hơn cho em không, Bella? Khiến hai mươi người mất việc? Cái đó tốt cho môi trường à?”

Cô cau mày và miệng không yên như thể từ ngữ đằng sau đôi môi mím chặt dứt khoát đó đang đòi thoát ra. Vài giây sau, vai cô chùng xuống, miệng thả lỏng và cô thở hắt ra. “Được thôi, tôi cho rằng anh có lý.”

Jesse nhe răng cười. Cô có thể khó chịu, nhưng cô luôn thừa nhận mỗi khi mình sai, khác với nhiều người khác anh biết. Cô không vui vẻ gì khi công nhận anh có lý, nhưng không

quan trọng. Cô đã công nhận.

“Anh phải tận hưởng giây phút này. Anh dẫn trước Bella Cruz một bàn.”

Cô khịt mũi.

Anh giơ tay lên, cười toe toét hơn, “Chờ đã. Chưa xong. Anh muốn tận hưởng vinh quang của chiến thắng nho nhỏ này.” Nhiều giây trôi qua, rồi anh thở sâu, “Okay, xong rồi.”

“Mọi thứ đều là trò đùa với anh à?” cô hỏi, trừng trừng nhìn anh.

“Ai nói anh đùa?” Jesse trêu. “Khiến em công nhận anh đúng về cái gì đó cũng đáng ăn mừng chứ.”

Cô đảo mắt, nhưng môi cô giật giật và Jesse có cảm giác như mình vừa ghi thêm một bàn nữa.

“Giờ,” anh nói, nắm tay cô, “tiếp tục tham quan nhé?”

Tay cô nằm yên trong tay anh vài giây ngắn ngủi, rồi ngón tay cô quấn quanh tay anh và lần này, anh giữ nụ cười của mình. Cô đi cạnh anh, trò chuyện với vài người trực điện thoại và Jesse quan sát cô quyến rũ mọi người. Hình như người phụ nữ bí ẩn của anh rất lịch sự - cô chỉ không lịch sự với anh thôi.

Rõ ràng, cô không tin mình đủ để thoải mái với anh. Tốt thôi. Anh không muốn cô thoải mái, anh muốn nóng bừng và bồn chồn và đứng trên bờ vực của nhục dục nóng bỏng. Rồi anh sẽ đẩy cô xuống cái vực đó.

Oh, yeah, anh nghĩ. Anh sẽ có Bella lần nữa. Anh sẽ ve vãn cô, tán tỉnh cô và quyến rũ cô cho đến khi cô cầu xin anh tiếp quản cửa hàng của cô và làm cô trở thành triệu phú. Và khi công việc xong xuôi, anh nghĩ thầm, họ sẽ bắt đầu từ đó. Khi cô trở thành một phần của King Beach, mọi việc sẽ tốt đẹp hơn cho cô. Cho anh. Cho tất cả mọi người.

Anh đứng qua một bên khi Bella trò chuyện với hai cô thư ký. Họ đều huyền thuyên về đồ tắm của cô và ước gì có thể mua được hàng tốt như vậy ở mọi nơi. Ví dụ như ở King Beach. Jesse hơi cau mày khi ngay cả nhân viên của anh còn cho rằng công ty không đáp ứng được nhu cầu của người tiêu dùng. Nhưng điều đó chỉ thuyết phục rằng quyết định đưa Bella vào công ty là đúng.

Như thể biết điều anh nghĩ, Dave Michaels xuất hiện, một xấp tài liệu kẹp dưới cánh tay và vẻ háo hức chào đón trên mặt. “Bella,” anh gọi, gật đầu chào Jesse, “chúng tôi rất vui vì cô đến đây. Jesse nói là sẽ đưa cô đi tham quan. Hy vọng cô không phiền tôi gọi cho cô là Bella chứ.”

“Không sao,” cô đáp, bước tránh ra khi hai cô thư ký quay lại làm việc. “Ở đây rất... ấn tượng.”

Cô bảo ấn tượng, nhưng Jesse biết cô chẳng thấy ấn tượng chút nào. Cô có vẻ hơi chán ghét.

“Well, chúng tôi là công ty lớn và đang phát triển,” Dave cho biết, sự sung sướng trong giọng nói. “Đó là lý do tôi rất vui vì cô ở đây. Như cô đã biết, King Beach không phục vụ nữ giới —”

Tại Jesse vểnh lên và anh lắc đầu dữ dội sau lưng Bella, hy vọng anh ta ngậm miệng lại. Chưa đến lúc cho cô biết chuyện họ muốn mua Bella’s Beachwear. Khi đến lúc, anh sẽ là người cho cô biết. Bella là trường hợp đặc biệt. Cô không phải CEO bình thường của một công ty lớn nào đó, người sẵn sàng chấp nhận sự thâu tóm với cái giá hợp lý. Anh phải tiếp cận cô thật thận trọng nếu không mọi thứ sẽ thành công cốc.

Dave bắt được cử chỉ điên cuồng của anh và nín bật giữa chừng. “Nhưng tôi phải nói,” anh nói, nhẹ nhàng đổi chủ đề, “vợ tôi đã mua một bộ của cô và cô ấy không ngừng nói về nó.”

“Thật tuyệt!” Bella tươi cười với anh như thể anh ta vừa tặng cô một bó hoa hồng. “Tôi hy vọng chị ấy quay lại.”

“Oh, có chứ. Cô ấy sẽ đưa em gái đến chỗ cô tuần tới,” Dave đảm bảo với cô. “Connie khoe khoang về cô nhiều đến nỗi cả ba người họ quyết tâm khám phá cửa hàng của Bella cho bằng được.”

“Cảm ơn ông, thật vui khi biết rằng khách hàng hài lòng.”

“Phải, chúng ta đều vậy mà,” Jesse lau bàu, hất đầu âm thầm bảo Dave đi chỗ khác.

Dave nhận được mệnh lệnh. “Đúng vậy. Well, tôi phải đi gọi điện thoại đây, cô nên tiếp tục chuyển tham quan của mình. Rất vui được gặp cô, Bella. Hy vọng sớm gặp lại cô.”

Bella nhìn anh bỏ đi, rồi quay lại nhìn Jesse. “Tôi thích bạn của anh.”

“Nhưng không thích anh,” anh thêm vào.

“Có quan trọng không?” cô hỏi và giọng cô gần như bị nhấn chìm bởi sự nhộn nhịp của văn phòng.

Yeah, quan trọng. Anh không biết lý do và anh không muốn thừa nhận, ngay cả với chính mình. Nên anh chắc như quỷ là không bao giờ cho cô biết anh cảm thấy ra sao. Người phụ nữ này đã có đủ quyền lực với anh rồi.

“Anh sẽ chỉ cho em văn phòng của anh,” thay vào đó anh nói.

“Oh, anh King,” một người phụ nữ gọi và chạy đến bên họ. “Chúng tôi vừa nhận được thông tin về kế hoạch triển lãm lướt sóng. Thành phố đã phê duyệt và khách của anh đều đồng ý tham gia.”

“Tốt lắm, Sue,” Jesse trả lời, bắt lấy tia nhìn tò mò trong mắt Bella. “Gọi cho Wiki, nhé? Báo cậu ấy biết tôi sẽ liên lạc vào ngày mai.”

“Vâng.” Cô vội vã bước đi, tiếng gót giày bị nuốt chửng bởi tiếng ồn của văn phòng bận rộn.

“Wiki?” Bella hỏi khi Jesse nắm cánh tay kéo cô về phía văn phòng của anh ở phía sau văn phòng rộng lớn này.

“Danny Wikiloa,” anh đáp, mở cửa cho cô. Vào bên trong, anh đóng cửa lại trước khi thêm, “Cậu ấy là dân lướt sóng chuyên nghiệp. Bọn anh thi đấu với nhau trong nhiều năm. Cậu ấy sẽ đến đây hai tuần nữa cho buổi triển lãm. Thực ra anh mời cậu ấy đến, vì cậu ấy cũng giải nghệ rồi.”

“Triển lãm,” cô thì thầm. “Mọi người nói về nó suốt mấy ngày nay.”

Anh nhét tay vào túi quần jean và nhìn cô lang thang khắp văn phòng. Cô chú ý mọi thứ, dừng lại nhìn ảnh các bãi biển. Cô hầu như không thèm để mắt đến hàng giải thưởng của anh, xúc phạm, nhưng có vẻ bị thu hút bởi ảnh gia đình anh treo trên tường.

“Sẽ rất vui,” anh nói, đến tham gia cùng cô. “Mười tay lướt sóng xuất sắc nhất thế giới cùng tham gia cuộc triển lãm trong một ngày.”

“Anh nhớ nó chứ? Ý tôi là, chuyện thi đấu ấy.”

Anh chưa từng thừa nhận với ai khác, nhưng, “Ừ, anh nhớ nó. Anh thích chiến thắng.”

Cô gật đầu. “Không ngạc nhiên. Gia tộc King là thế, đúng không?”

“Khá đúng,” anh đáp và quay lưng lại với các bức ảnh để nhìn Bella. “Bọn anh thích cạnh tranh và bọn anh không thua dễ dàng lắm đâu.”

Cô nghiêng đầu một bên nhìn anh, “Anh không thể luôn chiến thắng.”

“Không biết sao lại không.”

“Anh thực sự không biết?”

“Không,” anh đáp và bước lại gần cô. Đứng bên cô, anh nhìn lên những bức ảnh gia đình và chỉ tay vào chúng. “Không ai trong số những người này đồng ý đứng thứ hai đâu.”

“Đôi khi anh không có sự lựa chọn,” Bella nói nhẹ nhàng.

“Luôn có sự lựa chọn, Bella.” Jesse liếc nhìn hết gương mặt quen thuộc này đến gương mặt khác, “Gia tộc King đã quyết định từ rất lâu rằng người duy nhất thua cuộc là người muốn bị thua. Bọn anh muốn thắng, vì thế bọn anh thắng.”

“Dễ vậy sao?”

Anh nhìn xuống cô và cô nhìn chăm chăm lên anh. Đôi mắt màu sô cô la của cô sâu thẳm và tăm tối và đầy ắp bí ẩn. Bí ẩn anh muốn biết. Muốn chia sẻ. Nâng tay lên, anh ôm lấy má cô, “Anh không nói nó dễ. Nhưng chiến thắng thì không dễ mà. Cứ vui vẻ nếu được.”

“Và vui vẻ rất quan trọng với anh,” cô nói, lùi lại tránh xa sự đụng chạm của anh, xa khỏi anh.

“Nó nên quan trọng với mọi người,” anh đáp, lòng bàn tay vẫn còn râm ran từ cảm giác

của làn da cô. “Cuộc sống là gì nếu em không tận hưởng nó? Chết tiệt, sao phải làm điều em không thích chứ?”

“Và anh tận hưởng những gì anh đang làm bây giờ?”

“Yeah,” anh nhún vai. “Anh không nghĩ rằng anh có, em biết đó. Chưa bao giờ dự định trở thành người mặc comple làm ăn cả. Nhưng anh thích nó.”

Cô liếc nhìn cánh cửa đóng kín và văn phòng bận rộn bên ngoài. “Phải, tôi đoán là anh thích nó.”

“Thấy chưa, anh đang tận hưởng. Chúng ta cùng đồng ý về một thứ.”

“Đừng quen với nó,” cô nhăn nhó.

“Sao không? Chúng ta có thể là một đội rất tuyệt, Bella.”

Cô phì cười. “Chúng ta không phải một đội, Jesse.”

Đây rồi, anh nghĩ. Đến lúc rồi. Thời điểm đưa ra lời đề nghị trong khi cô vẫn còn ấn tượng về chuyến tham quan. Trong khi cô còn thích anh một chút. Anh giật mình nhận ra rằng anh chưa bao giờ phải vất vả thế này để khiến một người phụ nữ thích mình. “Chúng ta có thể. Nghĩ về nó đi. King Beach. Bella’s Beachwear. Một sự kết hợp thiên đường.”

Cô cứng người, nhìn anh khó chịu và hỏi, “Loại kết hợp nào?”

“Well, anh không tính bàn chuyện này quá sớm, nhưng anh cũng không thích chờ đợi. Cho nên, anh sẽ nói thẳng.” Anh bước đến dựa lưng vào bàn. Qua cửa sổ rộng lớn phía sau, mặt trời chiếu xuống toàn cảnh Morgan Beach và đại dương kéo dài đến tận chân trời. “Anh muốn mua Bella’s Beachwear.”

“Không.” Bella thốt lên theo bản năng.

“Jeez.” Anh đứng thẳng lên và bước về phía cô. “Ít nhất để anh nói cho xong chứ.”

“Không cần, tôi không để bán.” Cô nên biết trước. Nên đoán được là anh ta đang xoa dịu cô vì điều gì đó. Cô đã để mình thư giãn với anh. À phải, cô cũng thích nó mà. Sự đụng chạm của bàn tay anh, nụ cười tinh quái của anh, cái cách anh dường như chăm chú tập trung vào cô. Tất cả làm yếu đi sự phòng thủ của cô và giờ cô đang trả giá.

“Anh không mua em, Bella. Chỉ công việc của em thôi.”

“Và anh sẽ không mua được, Jesse. Tôi là chính nó.” Bị kích thích, tổn thương và giận dữ với chính mình vì lao thẳng vào mớ lộn xộn này, “Anh muốn mua áo tắm của tôi, với anh nó chỉ là thế. Những bộ áo tắm. Treo nó lên móc và bán hàng loạt.”

Lông mày anh nhướng lên. “Có gì sai khi bán sản phẩm cho người muốn mua chứ?”

“Không sai, nhưng tôi không thích kiểu mua bán đó.” Cô hít thở sâu, siết chặt tay và cố gắng xuyên thủng cái đầu cứng như đá của anh. “Tôi quan tâm đến nữ giới. Giúp những người phụ nữ bình thường củng cố sự tự tin của họ. Còn anh chỉ muốn làm cho mấy cô gái trẻ ốm nhách đó đẹp hơn. Well, cho anh biết, họ lúc nào chả đẹp.”

“Bella, anh biết em nghĩ là anh muốn thay đổi điều em đang làm, nhưng em không thể nào sai hơn.” Anh giơ hai tay lên cao rồi thả rơi xuống. “Anh đã phản đối chuyện kinh doanh đồ nữ nhiều năm vì anh không biết phụ nữ mong muốn gì? Mọi thứ anh bán ra cá nhân anh đều tin tưởng. Đó là lý do anh muốn em trở thành một phần của King Beach. Bởi vì em cũng tin vào đồ của em giống như anh vậy.”

“Nó không phải ‘đồ’.”

Anh cười và Bella sôi sục.

“Anh hiểu, anh hiểu. Sản phẩm của em không đụng hàng với mấy trung tâm mua sắm đó.”

“Tôi sẽ không bị mua hay bị thu tóm bởi King Beach. Anh không thể mua tôi như anh đã mua thị trấn này, Jesse. Tôi sẽ không để anh phá hủy những gì tôi yêu thương vì lợi ích kinh doanh đâu.”

“Vậy em có phản đối chuyện trở thành triệu phú không?” anh ướm lời. “Anh hứa với em, tham gia cùng anh thì đó sẽ là thứ em đạt được.”

Trong một giây kích động ngắn ngủi, cô cân nhắc đề nghị của anh và nghĩ về việc cô sẽ độc lập về tài chính ra sao. Cô có thể mua căn nhà nhỏ của Kevin. Cô có thể quyên góp bao nhiêu tiền tùy ý cho các tổ chức từ thiện luôn khiến cô xúc động. Cô có thể... Bella ngưng lại, thở hổn hển và buộc tội, “Anh là đồ quỷ.”

Anh cười toe toét. “Tốt. Có nghĩa là em đang suy nghĩ về nó.”

“Tôi nghĩ rồi, trong ba mươi giây.”

“Đó là sự khởi đầu.”

“Không,” Bella khẳng định. “Không phải. Tôi không sản xuất quy mô lớn. Tôi làm tiểu thủ công và tôi thích nó thế. Tôi biết rõ thợ dệt và thợ may của mình. Tự tay tôi chọn vải, thiết kế kiểu dáng. Những người phụ nữ làm việc cho tôi cũng quan tâm nhiều đến sản phẩm như tôi vậy. Chúng tôi đang khẳng định nó.”

“Đúng, nhưng em có cần phải nghèo nàn vậy không?” Anh nhe răng cười, “Hãy suy nghĩ về điều này. Kết hợp với King Beach em sẽ tạo ra nhiều việc làm hơn. Trả công tốt hơn cho thợ. Chúng ta có thể dùng họ, anh biết. Chết tiệt, có lẽ họ có thể dạy lại mấy tay chuyên nghiệp một hai điều đó.”

“Họ chuyên nghiệp rồi.” cô bảo anh.

“Anh chắc chắn. Nhưng với quy mô nhỏ hơn nhiều,” anh đáp. “Thấy không, Bella? Bắt tay với anh sẽ giúp em và công việc của em nhiều hơn.”

“Tôi biết anh muốn cửa hàng của tôi, nhưng tôi không dâng nó cho anh đâu.”

“Anh không chỉ muốn công việc của em, Bella,” anh nói. “Anh muốn em.”

Chúa ơi. Một tia nóng bỏng, ngon lành bắn xuyên qua làm tê liệt tâm trí cô. Anh muốn cô. Jesse King muốn Bella Cruz. Phải anh vừa nói vậy không? Và chính xác là anh có ý gì? Muốn? Muốn như thế nào? Trong bao lâu? Theo cách nào? Ôi Chúa ơi. Dạ dày cô hỗn loạn và trong một khắc, tâm trí cô bay bổng điên cuồng lên những tầng mây vỡ tan tành hết lần này đến lần khác, trêu chọc cô với những khả năng. Đến khi anh lên tiếng và kéo cô về thực tế.

“Anh muốn em điều hành công việc cho chúng ta. Em vẫn sẽ thiết kế, có tiếng nói cuối cùng với mọi thứ liên quan đến Bella’s Beachwear—”

Chỉ cần có thể, hơi nóng cô đang cảm thấy bị rút sạch và thay vào đó là cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Okay, được thôi. Anh không muốn cô. Anh muốn cô làm việc với anh. Cho anh. Quá nhiều cho mơ mộng giữa ban ngày, sinh ra và chết đi chỉ trong vài giây.

Cô phải thôi cảm thấy thất vọng đi. Jesse thậm chí không ở cùng tần số với cô, và mơ ước khác đi sẽ không thay đổi được gì.

“Đây là kế hoạch của anh ngay từ đầu, phải không?” cô hỏi, hy vọng mình nghe không chán nản như cô đang cảm thấy. “Mấy trò trêu chọc và tán tỉnh của anh là để khiến tôi mất cảnh giác.”

“Còn tùy. Em có không?”

Cô bỏ qua câu châm biếm đó. “Mọi thứ anh nói về King Beach không phục vụ nữ giới đều là vì thế. Anh đã có kế hoạch thu tóm tôi ngay từ đầu.”

“Cứ cho là vậy đi, phải. Ngày chụp ảnh đã mở mắt cho anh. Nhưng em hãy tự trách mình đó,” anh thêm vào, đứng thẳng lên và nhìn cô qua đôi mắt xanh như biển cả. “Em là người cho anh thấy sự khác biệt mà đồ tắm của em tạo nên ở phụ nữ. Em là người đã bày tất cả ra cho anh. Là lỗi của anh khi em là người khiến anh phải suy nghĩ à?”

Cô không bao giờ nên làm thế, cô nghĩ lại. Không bao giờ nên mặc bộ bikini đó. Không bao giờ nên chấp nhận thách thức của anh chỉ để chứng minh anh sai. Cô muốn thể hiện. Và cái sự khoe khoang đó đã đào cho cô một cái hố sâu hơn.

“Không quan trọng,” cô đáp, lắc đầu nhìn anh. “Không thay đổi gì hết. Tôi không thay đổi. Tôi vẫn không quan tâm. Anh nghĩ mình là công ty đầu tiên muốn mua tôi sao? Không đâu. Và anh cũng không phải người cuối cùng. Nhưng tôi không bán, Jesse. Lần này, anh thua rồi.”

“Chúa ơi, em đúng là cứng đầu.”

“Tôi cũng nghĩ về anh y chang vậy,” cô chống đối và để cơn giận đang bốc khói bên trong sủi bọt và sôi sục. Anh đứng đó mỉm cười. Như thể anh chỉ cần cười đủ lâu là có thể khiến cô đổi ý. Cách đó có hiệu quả với hầu hết phụ nữ à? Dĩ nhiên rồi. Anh có lẽ chưa bao giờ nghe từ không.

Hắn là một nét đặc trưng của nhà King.

“Điều này nằm trong máu anh rồi, phải không?” cô nói lên suy nghĩ của mình. “Anh và mọi người nhà King khác. Anh luôn có thứ mình muốn, cho nên anh không muốn ít hơn. Anh sống một cuộc sống sung túc,” cô bảo. “Không nhiều người được vậy đâu.”

Ngay lập tức, anh hơi nhúc nhích không thoải mái rõ rệt với hướng thay đổi của câu chuyện. “Được, em cứ nghĩ thế đi. Nhưng nếu em nghĩ anh em nhà King được nuông chiều hay hư hỏng hay lười biếng, thì em sai rồi.”

“Thật vậy.” Cô nhìn bức tường đầy ảnh gia đình lần nữa, “Không ai trong số này trông như họ đã có một cuộc sống khó khăn.”

Jesse nhìn lên, chỉ vào một người. “Đây là anh trai anh, Justice.”

Bella nghiên cứu bức ảnh. Một người đàn ông tuyệt đẹp với mái tóc nâu nhạt, đôi mắt xanh nheo lại vì ánh mặt trời. Justice King đứng trên một cánh đồng, tay khoanh trước ngực, chiếc mũ cao bồi kéo thấp xuống trán. “Cái tên thú vị đó.”

“Bố anh thắng một vụ kiện lớn ngày anh ấy ra đời. Bằng cách nào đó ông thuyết phục mẹ rằng Justice là cái tên hoàn hảo.”

“Lại thắng.”

“Đúng vậy,” anh mỉm cười. “Nhưng để anh kể em nghe về Justice và cuộc sống của một gã giàu có hư hỏng.” Jesse ngồi xuống tay vịn của chiếc ghế da màu nâu. Nhìn lên cô, anh nói, “Justice có một trang trại cách đây khoảng một giờ lái xe. Anh ấy thức dậy mỗi sáng vào lúc bình minh, kiểm tra đàn gia súc và hàng rào và báo cáo thời tiết. Anh thề là anh ấy sống dựa vào Dự Báo Thời Tiết. Làm như thời tiết thay đổi nhiều ở miền Nam California lắm vậy.” Lắc

đầu, anh cười buồn bã. “Anh họ Adam cũng có một trang trại xa hơn về phía bắc. Anh ấy nuôi ngựa. Justice nuôi gia súc. Và trồng cỏ khô. Anh ấy làm việc vất vả gấp đôi đám cao bồi của mình và không biết thế nào là được nuông chiều nếu ai đó trả tiền cho anh để làm vậy.”

Bella cau mày suy nghĩ. “Còn người kia?”

Jesse nhìn. “À, anh họ Travis. Anh ấy với người vợ xinh đẹp thích ngọc lục bảo đỏ.” Anh chỉ vài khung ảnh khác. “Còn đó là anh em của anh ấy, Jackson và Adam, vợ họ, Casey và Gina. Họ cũng có con. Hai cô nhóc mỗi người. Và anh nghe đâu Gina đang có thai lần nữa.” Chìm vào câu chuyện của mình, anh chạm vào bức ảnh hai người đàn ông đang mỉm cười. “Đây là em họ Rico và anh nó Nick ở khách sạn của Rico ở Mexico. Vì lý do nào đó, mấy anh em khác không cùng đi lần đó. Còn đây là Nathan và Garret tại đám cưới của một người cô. Anh em của họ Chance, Nash và Kieran trong bức ảnh kia và—”

“Các anh có bao nhiêu người?” cô hỏi, giọng ngạc nhiên.

“Cả tá và cả tá. Và có lẽ còn nhiều hơn mà bọn anh chưa gặp!” Jesse cười, rõ ràng đang rất vui. “Em không thể đá một viên sỏi ở California mà không trúng một người nhà King đâu.”

“Thật là...”

“Quá nhiều?” Anh ướm lời, vẫn mỉm cười. “Quá nhiều King chạy lung tung à?”

“Thật là tuyệt vời,” cuối cùng cô nói, giọng hơi cay đắng. Vài phút trước, cô còn tức giận với anh, cố gắng áp bức cô từ bỏ điều quan trọng nhất trên đời, công việc của cô.

Còn bây giờ sự tức giận đã tan biến, thay vào đó là tràn ngập một làn sóng ghen tị dày đặc đến mức cô hầu như thấy khó thở. Cô thậm chí không thể tưởng tượng được có nhiều người thân sẽ ra sao. Khi còn là nhỏ, cô khao khát cha mẹ mình. Hay một đứa em trai hoặc em gái. Một người nào đó mà cô có sự liên kết. Jesse thực sự rất giàu có và cô tự hỏi anh thậm chí có nhận ra rằng sự giàu có thực sự của nhà King không nằm trong ngân hàng, mà là ở từng cá nhân.

Nụ cười của Jesse nhạt đi. “Em không sao chứ?”

Cô gạt đầu và chỉ bức ảnh khác. Cô không muốn nói về mình. “Ai đây?”

“Anh cả của anh, Jefferson. Anh ấy điều hành King Studios. Làm phim và làm diễn chính mình vì không tin tưởng ai ngoài mình để xử lý mọi việc.”

Bức ảnh của Jefferson King khiến anh trông thật nguy hiểm. Anh mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen và quắc mắt nhìn máy ảnh, như thể anh ghét bị chụp hình.

“Anh có bao nhiêu anh trai?” Cô thì thầm và ngay cả cô cũng nghe được sự khao khát trong đó.

Anh trả lời nhẹ nhàng, “Ba.”

“Ba anh trai. Và rất nhiều anh em họ... anh ấy là ai?” Cô hỏi. “Thủy quân lục chiến?”

Jesse cười rộng hơn. “Anh trai anh Jericho. Giờ thì đó mới đúng là một gã nhà giàu hư hỏng, lười biếng. Một trung sĩ pháo binh. Không muốn thành sĩ quan. Nói là anh ấy thà làm một lính thủy đánh bộ còn hơn. Anh ấy đã ra nước ngoài hai lần,” Jesse nói và cau mày khi thêm vào, “và sắp bị điều đi lần nữa.”

Bella thở dài, khoanh tay dưới ngực nhìn người đàn ông vẫn chiếm quá nhiều tâm trí cô. Anh không như cô mong đợi. Cả gia đình anh không như cô mong đợi. Chủ trang trại chăm chỉ. Thủy quân lục chiến. Và họ gần gũi với nhau đến nỗi Jesse treo ảnh gia đình trong văn phòng anh cũng thật tự nhiên.

Cô ghen tị với anh điều đó. Nền tảng vững chắc với nhiều người thân trong gia đình. Cuộc sống đan xen vào nhau, sự liên kết được củng cố bằng tình yêu thương trong nhiều năm. Sẽ ra sao, cô tự hỏi, nếu có được điều đó? Để biết rằng nó đơn giản là sẽ ở đó bất cứ khi nào mình cần đến?

“Bella? Em không sao chứ?”

“Không sao,” cô đáp và nhìn anh. Đôi mắt xanh của anh nhú lại nhìn cô như một người lính thận trọng nhìn trái bom sắp nổ. “Anh chỉ... làm tôi ngạc nhiên, thế thôi.”

“Vì sao? Bởi vì anh có một gia đình à?”

“Không, vì anh yêu họ nhiều đến thế.”

“Em ngạc nhiên khi biết anh yêu gia đình mình à?” Nét mặt anh cũng căng thẳng như giọng nói.

“Chỉ là anh không giống...” Cô ngừng lại và lắc đầu, “Đừng bận tâm. Không có gì.”

“Uh-huh,” anh đến gần cô. “Well, nếu mấy tấm ảnh này khiến em ấn tượng, em nên biết là anh còn nhiều hơn nữa kia.”

Cô cười. “Nhiều hơn?”

“Còn nhiều hình của mỗi người ở nhà,” anh đáp, mỉm cười lần nữa. “Ở đây hết chỗ treo rồi.”

“Không công bằng,” cô nói, nhìn từ anh đến những bức ảnh.

“Cái gì?”

“Tôi nghĩ rằng tôi đã biết anh quá rõ,” cô thừa nhận. “Một tên tư bản chuyên bóc lột kẻ khác suốt cuộc đời, cướp lấy thứ mình muốn mà không một lời xin lỗi.”

“Em không hoàn toàn sai đâu,” anh nói, “Anh theo đuổi điều mình muốn và không để bất cứ ai ngăn cản.” Anh di chuyển gần hơn nữa cho đến khi khoảng cách giữa họ chỉ là vài inch quyết tâm sắt đá của Bella.

Thứ đang yếu đi, chết tiệt nó.

Cô cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ anh đang chạm vào cô, và cô khó mà cưỡng lại sức

hấp dẫn đó và để anh rút ngắn vài inch cuối cùng đó để cô có thể cảm nhận cơ thể cao, gầy của anh ép vào cô. Ký ức về đêm họ bên nhau vẫn rất sống động, phải cố hết sức cô mới không ném mình vào anh. Nếu cô làm thế cô sẽ lạc lối và cô biết thế. Vì vậy, cô làm điều duy nhất có thể. Cô lùi lại—cả tinh thần lẫn thể chất.

Anh thở dài. “Em không phải sợ anh, Bella.”

“Tôi không có. Ý tôi là sợ ấy. Chỉ... thận trọng.”

“Thận trọng thì được,” anh cho phép, tặng cô một nụ cười tinh quái. “Có nghĩa là em đang cân nhắc. Nhưng một khi đã chắc chắn về bước chân của mình, em sẽ tiến về phía trước.”

Cô biết anh đang nói về cái gì. Không có nhiều ẩn ý cho lắm. Anh muốn cô. Và Chúa ơi, cô cũng muốn anh. Nhưng cô cũng muốn anh ba năm trước. Và coi cô nhận được gì? Một đêm huy hoàng và ba năm đau khổ. Cô có sẵn sàng ném mình vào nỗi đau đó lần nữa không?

Jesse King không phải loại đàn ông “mãi mãi”. Bella không phải loại con gái “tạm thời”. Cho nên, mặt trăng còn lâu mới gặp mặt trời.

“Sao em không đi ăn tối với anh?”

“Cái gì?” Okay, lời mời đó ở đâu ra thế.

“Bữa tối,” anh lặp lại. “Thường được cho là bữa ăn cuối trong ngày.”

Nụ cười của anh đúng là vũ khí lợi hại. Ít nhất đối với cô là thế. “Tôi không nghĩ đó là ý hay.”

“Tuyệt vời chứ,” anh đáp, rút ngắn khoảng cách với cô lần nữa. “Xem này, em đã tham quan công ty anh rồi. Em đã tận mắt thấy đây không phải là nơi bóc lột. Với những nhân viên hạnh phúc, được trả lương cao, anh phải là một ông chủ khá là tử tế, phải không?”

“Phải...”

“Và anh cũng không khó gần lắm, đúng chứ?”

“Đúng...”

“Cho nên, chúng ta đi ăn. Chúng ta nói chuyện. Chúng ta...”

“Jesse, tôi vẫn sẽ không bán cho anh đâu.”

Anh ngắt lời, đặt hai tay lên vai cô và cô cảm nhận được sức nóng từ da anh thấm qua lớp vải áo sơ mi vào sâu tận xương tủy cô.

“Anh không nói về công việc. Anh muốn em, Bella. Anh đã muốn em suốt ba năm.” Ánh mắt anh lướt trên người cô như một cái vuốt ve ấm áp. “Chết tiệt, anh đã mơ về em trong ba năm. Em cũng muốn anh. Anh có thể cảm thấy nó mỗi khi chúng ta ở bên nhau.”

“Tôi không luôn làm những gì mình muốn đâu,” cô bảo anh, cố gắng suy nghĩ, Mạnh mẽ lên, Bella. Cứng rắn lên. Mạnh mẽ lên. Đừng bỏ cuộc. Thật không may, cơ thể cô không lắng

nghe.

“Em nên làm,” anh cười nhanh. “Nhưng đó là chuyện khác. Ngay lúc này, anh có một thỏa thuận dành cho em.”

Uh-oh. Thỏa thuận với người đàn ông không chấp nhận thua chẳng bao giờ là ý tưởng tốt. Thận trọng, cô hỏi, “Loại thỏa thuận gì?”

“Đơn giản thôi. Hoàn hảo cho cả hai ta.” Anh vuốt ve bàn tay lên xuống cánh tay cô và sự ma sát anh gây ra đủ để nhóm lên một ngọn lửa đang bắt đầu liếm láp bên trong cô. “Em nghĩ em biết rõ anh, đúng không?”

“Quá rõ là chẳng khác,” cô đáp.

Anh gật đầu. “Well, anh nghĩ em sai rồi và anh sẵn sàng đánh cược. Nếu anh xoay sở cho em thấy điều gì đó về anh thật sự khiến em sốc, chúng ta sẽ có sex với nhau. Lần nữa.”

Nó đó, cái từ ba chữ cái đó—sex—gợi lên rất nhiều cảm xúc và nhu cầu khác nhau, cô khó mà thở được với sự bóp nghẹt trên hai lá phổi đó. “Khoan đã—”

“Thôi nào, Bella. Chính em nói mình biết rõ anh là loại người gì mà.”

“Phải, nhưng—” Cô vẩy tay vào bức tường đầy ảnh gia đình anh. “Anh đã khiến tôi ngạc nhiên đó.”

“Bởi vì anh yêu gia đình mình,” anh nói, như thể vẫn chưa tin được. “Nhưng anh không nói về ngạc nhiên. Anh đang nói về sốc. Nếu anh thực sự có thể khiến em sốc, em sẽ ngủ với anh. Lần nữa.”

“Thôi nói lần nữa đi.”

Anh cười toe toét. “Không có lý do gì để giả vờ là em bị xúc phạm hay sao hết,” anh chỉ ra một giây sau. “Chúng ta đã có nhau một lần. Anh chỉ nói là, thật tốt khi được có nhau lần nữa.”

“Anh làm thế là có mục đích. Nhắc tôi nhớ.”

“Chính xác. Có tác dụng không?”

Có, cô gần như hét lên. Cô gần như không còn là mình nữa, Bella nghĩ. Jesse King là một Tay Tán Tỉnh Có Đẳng Cấp. Anh có thể chơi trò này cả trong khi ngủ—có lẽ là chơi rồi, trong khi Bella thì chịu thua. Cô không tán tỉnh. Cô nghiêng về kiểu người trung-thực-là-tốt nhất hơn. Điều đó giải thích sự khan hiếm những cuộc hẹn hò trong cuộc sống của cô.

Hít một hơi thật sâu, cô nhìn thẳng vào mắt anh, quyết tâm không để anh thấy cô đang lo lắng đến thế nào. Nhưng anh sẽ biết mình đang khiến cô phát điên nếu cô quá sợ hãi không chấp nhận thỏa thuận của anh, phải không? Cô kín đáo thở dài. “Thỏa thuận này. Tôi biết điều sẽ xảy ra nếu tôi thua. Nếu tôi thắng thì sao?”

Một bên lông mày anh nâng lên và miệng anh cong lên thành một nụ cười. “Nếu anh

không thể khiến em bị sốc hoàn toàn—và em phải trung thực đấy nhé—thì anh ngưng làm phiền em chuyện mua công việc của em.”

Well. Cô không mong đợi nó. Quá dễ dàng, Bella nghĩ, anh đứng đó chăm chú nhìn cô với nụ cười tự mãn trên mặt. Rõ ràng anh tin rằng mình sẽ thắng dễ dàng. Nhưng đó là bản chất của anh mà, không phải sao?

Không phải anh vừa bảo cô là một King không bao giờ thua hay sao?

Và thật thỏa mãn khi cô hạ gục anh, còn phải nói? Đánh bại anh trong chính thỏa thuận anh đề ra? Oh, thật ngọt ngào. Cơ hội làm điều đó quá trêu ngươi để từ chối. Bên cạnh đó, anh khó có thể làm cô sốc được.

Cô biết Jesse King chính xác là ai.

“Được thôi,” cô nói đột ngột trước khi có thể đổi ý, hay lắng nghe tiếng thét giận dữ của lý trí bên trong bộ não của mình. “Thỏa thuận.”

“Tối thứ Sáu. Ăn tối và cá cược.”

Cô gật đầu. “Thứ Sáu.” Rồi hất cằm lên, đưa tay ra và chờ đợi.

“Em muốn anh bắt tay à?” anh hỏi, liếc xuống bàn tay đưa ra của cô.

“Well, phải.”

“Well,” anh phản đối, “không.”

Rồi anh nắm tay, kéo cô lại và vòng tay quanh cô. Cô bị ép chặt vào cơ thể anh, cô cảm nhận được từng đường nét gầy và cơ bắp của anh—không kể đến một phần cụ thể khiến cô không nghi ngờ điều anh đang cảm nhận về cô lúc này.

Bella nhìn lên, gặp cái nhìn của anh và nín thở khi anh cúi đầu xuống. Khoảnh khắc môi anh gặp môi cô, tất cả như ngừng lại. Thời gian ngưng đọng. Thế giới như ngừng quay. Cô biết chắc rằng cô cũng đang ngừng thở.

Và quan trọng hơn, cô không quan tâm.

Mỗi tế bào trong cơ thể Bella hồi sinh. Máu cô chảy rần rật trong tĩnh mạch như một cơn bão lửa. Da cô râm ran. Trái tim cô đập điên cuồng trong lồng ngực.

Miệng anh chiếm lấy cô trong một nụ hôn mạnh, nóng bỏng khiến cơ thể cô bốc hỏa như một màn pháo hoa quá tầm kiểm soát. Cô trở nên sống động và nhạy cảm và khao khát. Lưỡi anh quấn vào với cô và hơi nóng chạy xuyên qua cô, thiêu đốt cô, kéo cô xuống, xuống mãi một hố sâu nơi mọi thứ không còn như nó nên như thế và mọi thứ đều tỏa sáng với những khả năng.

Anh cho cô sự đói khát và đang đáp ứng nó.

Anh cho cô niềm đam mê và đang khơi nó cháy bùng lên.

Anh cho cô sự ham muốn và đang nuôi dưỡng nó.

Bella bám vào anh, ấn cơ thể mình vào anh, tận hưởng bộ ngực cứng và rộng của anh áp vào cô, yêu cảm giác cái bằng chứng cứng nhắc của sự khao khát cô đang ấn vào mình. Và trong khi bộ não cô ngừng hoạt động và cơ thể cô ca hát, tất cả những gì Bella có thể nghĩ là Chúa giúp cô nếu cô thua vụ mặc cả họ vừa có.

Vài ngày sau, Bella cố gắng gạt Jesse King và nụ hôn đó ra khỏi đầu. Cái không dễ dàng gì. Quỷ thật, cái đêm cô ở bên anh ba năm trước vẫn còn tươi mới trong tâm trí. Có thêm ví dụ mới nhất về sức mạnh mà nụ hôn của anh thiêu đốt não bộ cô chỉ khiến nó khó khăn hơn để giữ cô khỏi nghĩ lung tung về anh.

Tuy nhiên, nếu cô bận rộn thì được. Chỉ có khi rảnh, như lúc ngủ, lúc tắm, lúc rửa chén, lúc tản bộ trên bãi biển hay cả lúc xem TV cũng khiến cô phát điên. Ngay khi bộ não cô có rảnh rỗi, nó sẽ ngay lập tức hướng về Jesse.

Và cơ thể cô không ở xa phía sau lắm.

Cô gần như đã thuyết phục được mình trong nhiều năm qua rằng nụ hôn của Jesse không tuyệt đến mức đó. Răng cảm giác làn da anh dưới tay cô không như một vết bỏng. Răng cơ thể cô không rạo rực như thế.

Nhưng chỉ vài phút một mình trong văn phòng với anh đã đánh gục những nỗ lực tự lừa dối nho nhỏ đó. Jesse vẫn tuyệt vời như ba năm trước. Làn da cô vẫn còn râm ran. Và giờ đã là Thứ Sáu, đã đến lúc thực hiện thỏa thuận với anh. Đêm nay, họ sẽ cùng ăn tối. Và nếu anh xoay sở làm cô sốc, họ sẽ có sex cho món tráng miệng.

Oh, không tốt chút xíu nào.

“Bella?” Một giọng nói phát ra từ phòng thử đồ và cô đi ra sau cửa hàng.

Mừng rỡ đến tuyệt vọng vì sự xao lãng này, Bella hỏi, “Cô cần gì à?”

Cô gái tóc vàng với đôi mắt xanh to tròn lộ đầu qua cánh cửa phòng thử và cười toe toét. “Tôi cần size nhỏ hơn cho bộ màu bạc này.”

Bella cười. “Tôi đã nói rồi mà.”

Cô gái là khách hàng mới và cũng như tất cả mọi người khi đến cửa hàng cô lần đầu tiên, đều không tin Bella khi cô cho biết dòng áo tắm được thiết kế để phù hợp với vóc dáng từng người mặc khác hẳn những loại khác.

“Tôi không thể tin nổi,” cô gái tóc vàng nói, “nhưng yeah, cô nói đúng.”

“Tôi đi lấy size nhỏ hơn cho cô.”

“Woo hoo, tôi thích nó,” cô gái cười to.

Bella bước qua ba người phụ nữ khác đang xem xét những hàng áo tắm, sarong và áo choàng đến khu để bikini bó-sát-hông (*hip hugger*). Cô lục lại trong đồng bọc nhựa trên móc lấy ra bộ màu bạc size 10. Mỉm cười, cô ra sau đưa cho khách rồi quay lại phía trước cửa hàng.

Tháng Chín thường bán chậm hơn bình thường. Cô có rất nhiều khách lẻ trong mấy tháng hè, nhưng khi hết hè vào tháng Chín thì thường chỉ có mấy kẻ cứng đầu tôn thờ mặt trời quá mới lảng vảng quanh đây. Tất nhiên, cô vẫn còn khá nhiều khách là dân lướt sóng trong thị

trần.

Khi cửa mở ra, cô nở một nụ cười chào đón, nhưng cắn răng lại vào phút chót. Jesse King bước vào, tự nhiên như ở nhà. Anh dừng lại trên ngưỡng cửa, nhìn xung quanh và mỉm cười với khách hàng của cô trước khi tập trung sự chú ý vào Bella.

Chúa ơi, cô ghét phải thừa nhận chỉ nhìn thấy anh thôi cũng tác động đến cô thế nào. Anh đang mặc đồng phục của công ty, áo polo đỏ có cổ và logo KB vàng trên ngực trái, quần kaki và giày da lộn màu nâu. Mái tóc vàng sẫm của anh bù xù vì gió và những nếp nhăn râm nắng ở đuôi mắt anh như sâu hơn khi anh mỉm cười.

“Chào buổi sáng các quý cô,” anh nói, sai bước qua cửa hàng đến chỗ Bella.

“Ôi Chúa ơi! Đó là Jesse King,” tiếng thì thầm và cười khúc khích theo sau lời tuyên bố.

Dĩ nhiên, anh nghe và cười toe toét hơn.

Tuyệt, Bella nghĩ. Anh đang biến khách hàng của cô thành người hâm mộ mình. Cô cảm nhận được hơn là thấy mấy người phụ nữ đó đang nhìn anh chăm chăm và cô muốn bảo tất cả bọn họ tắt hết mấy cái hormone đáng nguyên rửa của mình đi. Nhưng cũng như đặt một đĩa thịt ngon lành trước mặt một người đang đói mà không cho anh ta ăn. Hoàn toàn vô ích.

“Bella,” anh nói, chống tay lên quầy kính. Rồi anh hạ giọng xuống đến khi nó chỉ còn là tiếng ồm ồm. “Rất vui được gặp lại em. Nhớ anh không?”

“Không,” Có. Anh đã tránh xa cô trong ba ngày. Không nghi ngờ gì anh đang cố tình làm cô phát điên. Well, không có tác dụng! Oh, cô tự bảo mình, tất nhiên là nó có tác dụng.

Anh mỉm cười như nghe được những suy nghĩ lầm lạc từ cái hormone đang đái-sex của cô.

“Anh nhớ em,” anh nói.

“Phải rồi,” Bella phản đối, thầm khen mình vì giữ được giọng bình tĩnh. “Đến hủy cuộc hẹn ăn tối à?” cô hỏi với hơi quá nhiều hy vọng.

Nụ cười của anh mở rộng, thật may mắn, Bella đứng gần quầy đủ để bám chặt vào đó và cố giữ đầu gối mình không quy xuống.

“Sao anh phải làm thế khi anh sắp có được em ở nơi anh muốn nhất chứ?” anh thắc mắc.

Ôi trời. Cô sắp hết chịu đựng nổi rồi.

“Không,” anh tiếp tục khi cô không nói gì. “Anh chỉ đến báo em biết anh sẽ đón em lúc bảy giờ, nếu được.”

“Oh, không cần đâu,” cô đáp. “Tôi sẽ đến gặp anh.”

“Trong ngày hẹn hò chính thức đầu tiên à?” anh phản đối. “Anh không nghĩ vậy. Anh sẽ đón em ở nhà.”

“Được thôi,” cô miễn cưỡng, biết rằng đây là cuộc chiến cô không thể thắng. “Tôi sẽ cho anh địa chỉ.”

“Oh, anh biết em ở đâu.”

“Cái gì? Sao anh biết?” Oh, cô nghĩ. Hợp đồng thuê nhà.

“Anh chỉ tìm hiểu thôi,” anh đáp lại, sau đó nghiêng người qua quầy đặt một nụ hôn nhanh và mạnh lên đôi môi đang mở ra của cô rồi nháy mắt với cô. “VẬY. Gặp lại em lúc bảy giờ.”

“Được thôi. Bảy giờ.”

“Tuyệt vời!” anh vỗ hai tay lên quầy kính sau đó gõ gõ bằng đầu ngón tay. “Gặp em sau.”

Bella khá chắc chắn là cô nghe một trong mấy khách hàng của mình thở dài khe khẽ. Hay, cô buồn rầu nghĩ, đó là chính cô.

Sau đó anh quay đi, tặng một nụ cười rạng rỡ khác cho những người khách vẫn đang chăm chú nhìn anh, giơ tay lên chào, “Các quý cô...”

Tiếng thì thầm bắt đầu gần như ngay khi cửa đóng lại sau lưng anh. Bella không nghe thấy gì. Thay vào đó, cô vui mình vào công việc và cố gắng không nghĩ về buổi tối sắp tới.

Jesse rời cửa hàng Bella, đi bộ xuống phố chính và rẽ trái vào đường cao tốc Pacific Coast. Có một quán cà phê nhỏ ở góc đường, với mấy cái bàn tròn nhỏ bằng chrome trên vỉa hè. Quán có tầm nhìn tuyệt đẹp hướng ra biển, bến tàu và những người đang treo tấm băng rôn Triển Lãm Lướt Sóng – Hãy Đến Chiêm Ngưỡng Những Nhà Vô Địch.

Cuộc triển lãm là ý tưởng của anh. Hợp mặt vài người bạn, vui chơi trên biển và thúc đẩy PR tuyệt vời cho công ty anh tất cả chỉ trong một. Nó sẽ mang rất nhiều du khách đến thị trấn, rất nhiều tiền sẽ được tiêu trong các cửa hàng và anh lại có cơ hội trở thành trung tâm chú ý. Anh ghét phải thừa nhận điều đó, nhưng anh thấy nhớ những cuộc thi. Sự phấn khích của thử thách. Anh không thấy nhớ cánh báo chí hay nhiếp ảnh cho lắm, mặc dù niềm vui chiến thắng là không thể bỏ qua.

Mỉm cười với chính mình, Jesse ngồi xuống một chiếc bàn, gõ gõ ngón tay lên mặt bàn bằng bạc sáng bóng và chờ. Khi một cô gái trẻ tóc vàng mặc quần short và áo sơ mi đỏ có dòng chữ Christie’s Café trước ngực đến, Jesse gọi, “Một ly cà phê, làm ơn.”

“Chắc chắn rồi, anh King,” cô gái hào hứng. “Này, anh sẽ lướt sóng trong buổi triển lãm chứ?”

“Yeah, có chứ,” anh đáp, suy nghĩ của anh chuyển từ cuộc triển lãm đến người phụ nữ anh nghĩ sẽ ở trên bãi biển theo dõi anh.

“Thật tuyệt vời. Không thể chờ được xem anh biểu diễn!” Cô ta hất cái đuôi ngựa dài

vàng óng ra sau lưng và ưỡn ngực ra, trong trường hợp anh không để ý.

Jesse gật đầu thờ ơ. Anh có để ý. Anh chỉ là không quan tâm. Nếu là cách đây không lâu, anh chắc là sẽ mỉm cười đáp lại cô ta, tán tỉnh, lợi dụng tia sáng lấp lánh lóe lên trong mắt cô ta. Bây giờ thì người phụ nữ duy nhất anh quan tâm đến lại có tia thách thức trong mắt. Và điều đó, thật lạ lùng, lại thu hút anh nhiều hơn cô nàng tóc vàng hào hức này.

Cô phục vụ mỉm cười hy vọng, rồi biến mất vào trong quán. Jesse ngồi một mình, trừ vài kẻ lang thang đang chiếm giữ mấy cái bàn khác. Anh bắt gặp một cái nhìn hứng thú hướng đến mình vài lần, nhưng phớt lờ nó. Một điểm trừ cho việc là người nổi tiếng, anh nghĩ, bạn không bao giờ được ở một mình.

“Này,” một giọng trầm đến từ phía sau. “Chúng ta nên nói chuyện.”

Jesse quay đầu lại và nhìn bạn của Bella Kevin đi vòng qua ngồi xuống cái ghế đối diện. Trước khi anh kịp mở miệng, cô phục vụ trở lại với cà phê của Jesse.

“Chào, Kevin,” cô ta hỏi. “Như bình thường hả?”

“Ừ, Tiff. Tuyệt.” Kevin trả lời, nhưng mắt anh vẫn nhìn Jesse.

Khi cô ta bỏ đi lần nữa, Jesse đánh giá người đàn ông trước mặt. Anh ta có dáng vẻ của một con chó giữ nhà, khiến Jesse tự hỏi loại tình bạn gì giữa Kevin và Bella. Họ là một cặp à? Anh không thích điều đó, nhưng nó có thể, bởi vì Jesse chưa bao giờ tin rằng đàn ông và phụ nữ có thể đơn thuần chỉ là “bạn bè.” Nhưng đồng thời, anh không nghĩ Bella là người có bạn trai rồi mà vẫn hôn kẻ khác. Vậy thì gã Chó Giữ Nhà này là ai? Anh ta muốn gì?

Jesse kiềm chế cơn giận. “Anh muốn nói gì? Đôi hoa tai ngọc lục bảo đến rồi à?”

“Không,” Kevin đáp. “Tuần tới. Đây là về Bella.”

Dĩ nhiên rồi. Đây cũng thế, Jesse thầm nghĩ. Đúng là nên có một cuộc nói chuyện nho nhỏ với tên này để xác định vài thứ. Anh muốn biết vị trí của Kevin đối với Bella. Không phải nó sẽ làm điều gì khác biệt với Jesse. Anh muốn Bella và anh sẽ có cô. Nhưng sẽ tốt hơn nếu biết rằng có bao nhiêu tên khác anh phải xuyên qua để đến được với cô.

“Được thôi. Nói đi,” Jesse nói hợp lý. “Tôi trước nhé. Đến cảnh báo tôi à? Bởi vì tôi nói thẳng cho anh biết, không hiệu quả đâu.”

Trước khi Kevin có thể trả lời, cô gái tóc vàng quay lại, trượt một ly cà phê với kem trước mặt anh. “Cảm ơn,” anh lẩm bẩm.

Khi không người nào thêm nhìn mình một cái, cô gái bĩu môi và bỏ đi.

Cuối cùng, Kevin cầm ly lên, nhấp một ngụm và đặt xuống. “Tôi biết là Bella có thể bảo anh biến đi nếu cô ấy muốn. Đó không phải lý do tôi ở đây.”

Một vấn đề đã xong. “Được rồi. Vậy thì sao?”

“Tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra với hai người.”

“Và chuyện đó liên quan đến anh vì...”

“Vì tôi quan tâm tới Bella.”

Jesse không thích điều đó chút nào. Anh không thích khi Kevin thấy mình có quyền bảo vệ Bella. Khỏi anh. Mắt anh nheo lại, ruột gan anh siết lại và răng anh nghiến chặt. “Anh quan tâm. Rồi sao, anh làm gì? Làm hiệp sĩ áo trắng của cô ấy à?”

“Cô ấy có cần không?”

“Nếu cô ấy cần, còn lâu mới là anh,” Jesse bảo anh.

“Đó là chỗ anh sai.”

Phải cho điểm anh ta. Anh ta nhìn vô hại, với nụ cười dễ dàng và phong thái dễ chịu. Nhưng có chất thép bên trong anh ta mà Jesse phải ngưỡng mộ ngay cả khi anh đang quắc mắt nhìn anh ta. “Anh ngủ với cô ấy rồi à?”

Kevin liếc lại. “Không,” anh trả lời, giọng thấp và khó chịu.

“Tốt.” Rất tốt, Jesse nghĩ. Chỉ với ý nghĩ bàn tay gã đàn ông khác trên người Bella cũng đủ khiến một cơn giận bùng lên trong anh. Anh không sẵn sàng trả lời câu hỏi vì sao. Cái tính sở hữu đó thôi cũng đủ rồi. “Vậy nếu anh không phải người tình, hoặc chồng hoặc cha cô ấy, thì chuyện này là sao?”

“Tôi là bạn thân của cô ấy. Còn hơn thế nữa,” Kevin đáp, giữ ly cà phê trong hai tay. “Chúng tôi là gia đình.”

Jesse nghiêng cứu anh ta. “Vậy sao?”

“Đúng thế. Cô ấy đã khá là suy sụp ba năm trước khi anh bỏ đi.”

Jesse cau mày, không thích điều đó. Anh chưa bao giờ dành nhiều thời gian tự kiểm điểm. Thông thường, những phụ nữ anh ở cùng chỉ muốn cùng thứ anh muốn - một buổi tối thú vị. Giờ anh biết rằng Bella không nằm trong số đó. Chết tiệt, có lẽ bản năng anh cũng đã biết thế. Anh chỉ là không muốn thừa nhận nó thôi.

“Anh sẽ không làm thế với cô ấy lần nữa,” Kevin nói anh.

“Tôi thường không nghe lệnh đâu.”

“Hãy xem đó là một lời đề nghị.”

“Cũng không thích.” Jesse chống khuỷu tay lên bàn và thận trọng nhìn Kevin. Không căm kỉnh, không giận dữ hay ghen tuông điên cuồng. Chỉ quan tâm. Có lẽ anh ta chỉ đơn thuần là bạn của Bella. Và nếu vậy, anh không thể trách sao anh ta tìm mình. Nhưng đó là việc của Jesse. Nếu cô cần bảo vệ, anh sẽ làm điều đó. Chuyện giữa anh và Bella không liên quan đến ai hết. “Tôi không xin phép anh để làm bất cứ điều gì.”

Ngạc nhiên, Kevin cười to. “Oh, quý thần ơi, không. Anh bạn, Bella sẽ giết tôi nếu cô ấy biết tôi đang nói chuyện với anh.”

Jesse mỉm cười nhưng không hài hước lắm. “Vậy sao anh làm thế?”

Anh đứng lên, đặt vài tờ tiền dưới ly cà phê, “Bella không giống loại phụ nữ anh thường biết đâu. Cô ấy rất thật. Và cô ấy dễ bị tổn thương.”

Jesse cũng đứng dậy, trượt tờ mười đô la dưới ly của mình. “Tôi không cố làm tổn thương cô ấy.”

“Đó là vấn đề,” Kevin nhún vai. “Người như anh có thể làm tổn thương một người phụ nữ mà không cần cố gắng.”

Anh bỏ đi và Jesse nhìn anh đi. Người như anh. Nó có nghĩa quái quỷ gì chứ? Anh khác mấy tên đàn ông khác à? Anh không nghĩ vậy. Còn về Bella—anh không tính làm cô tổn thương và nguyên rửa anh đi nếu anh làm thế. Jesse muốn cô. Cho nên, Jesse sẽ có cô.

“Ôi, vì Chúa, thôi nhìn gương đi,” Bella thì thầm với chính mình ngay cả khi cô đang nhìn vào gương và vuốt tay lên tóc. Cô đã sẵn sàng nửa tiếng trước và thêm quá nhiều thời gian nhìn đi nhìn lại mình trong gương.

“Rất có ích,” cô nói với người phụ nữ ngu ngốc đang quan sát mình. Tóc cô khá ổn, xõa ra và gọn sóng chảy xuống vai. Cô mặc chiếc váy dài chấm đất màu đen và áo cánh cổ thuyền tay ngắn màu đỏ. Phần trên ngực cô lộ ra làm cô thấy hơi không thoải mái. Cô nhìn chăm chăm thêm vài phút và nghiêm túc nghĩ về việc thay áo khác.

Dù sao thì, vì Jesse King mà cô đã ngưng mặc quần áo bó sát và hở hang ba năm trước. Cô có điên mới đi vào hang sư tử và trông như một miếng thịt ngon lành?

“Chắc có,” cô trả lời câu hỏi thầm lặng của mình, rồi thở ra thiếu kiên nhẫn và tắt đèn khi ra khỏi phòng tắm. Thế đó. Cô sẽ không phí một phút nào để lo lắng về thứ mình mặc hay trông cô ra sao nữa. Bất kể Jesse nói gì ở cửa hàng lúc chiều, đây không phải một cuộc hẹn hò. Đây là bữa tối. Và một vụ cá cược cô không có ý định thua.

Khi chuông cửa reo, cô giật bắn người rồi càu nhàu đi đến cửa trước. Không mất nhiều thời gian lắm. Nhà cô khá nhỏ. Một ngôi nhà cũ trên bãi biển với một phòng ngủ, một phòng tắm, nhà bếp và phòng khách chỉ đủ chứa cái bàn làm việc của cô, một cái sofa và một cái ghế. Tuy nhiên, nó có tủ sách âm tường cùng phòng để TV và dàn âm thanh. Nó nhỏ, nhưng nó là của cô và cô yêu nó, vì đây là ngôi nhà đích thực đầu tiên mà cô có.

Cô liếc xung quanh, đảm bảo mọi thứ đều gọn gàng trước khi mở cửa. Jesse đứng trên hiên nhà lát gạch nhỏ xếp đầy những chậu hoa dã yên thảo, păng xê và cúc vạn thọ. Hương thơm của hoa lấp đầy khí trời đêm oi bức và tràn ngập phổi cô, cô hít thở mạnh với cái nhìn đầu tiên về anh.

Anh trông... thật tuyệt vời.

Mái tóc vàng sẫm của anh hơi dài, gần chạm vào cổ áo sơ mi trắng tay dài. Cổ áo để mở,

phô ra một chút phần ngực rám nắng. Anh mặc quần tây đen, đi giày đen và mang một nụ cười có thể cảm dỗ được cả thiên thần xuống hạ giới.

“Em đẹp lắm,” ánh mắt anh ngừng lại lâu hơn mức cần thiết ở ngực cô. “Sẵn sàng chưa?”

Dạ dày Bella nhốn nháo với sự kích động mà cô cố tin là sẽ nhanh biến mất. Nhưng chỉ cần nhìn vào mắt Jesse cũng đảm bảo rằng cảm giác lo lắng trong bụng cô chỉ có thể tệ hơn. Điều cô phải làm, cô thầm nhủ, là mạnh mẽ lên. Chắc chắn rồi, cô nghĩ khi mắt anh khóa chặt cô, không thành vấn đề.

“Hình như là chưa,” cô nhún vai thừa nhận, “nhưng cứ đi thôi.”

Anh cười nhẹ. “Có tinh thần!”

Bella mỉm cười bất chấp cả đàn bướm đang bay lào xào trong bụng cô. Cô quay qua cầm ví và chìa khóa sau đó bước ra ngoài cùng anh. Anh đóng cửa lại, nắm tay cô và nhỏ nhẹ, “Anh đã chờ đêm nay ba năm rồi.”

Nhà của Jesse, dĩ nhiên, rất đẹp. Bella biết ngay khi anh lái chiếc xe thể thao lên một lối đi quanh co đến ngôi nhà dường như đang đứng trên đỉnh đồi. Nó tuyệt đẹp.

Cú sốc đầu tiên trong buổi tối.

“Ngôi nhà 'xanh' ư?” cô hỏi khi họ đi về phía cửa.

“Từ sân nhà bằng tre cho đến cửa sổ bằng kính tái chế,” anh trả lời, cười toe toét trước biểu hiện sững sốt trên mặt cô. “Người ta dùng bê tông. Cách âm tốt, ít thép và móng được gia cố để dễ đứng vững mà không tiếp xúc với mặt đất nhiều và—” Anh ngừng lại, nhìn cô chăm chăm. “Sao vậy?”

Bella lắc đầu. Cô đơn giản là không thể tin được. Anh còn... sống xanh hơn cả cô.

Ngôi nhà được thiết kế theo kiểu nhà gạch cổ Tây Ban Nha. Bao quanh bởi những bụi hoa vàng và hàng tá loại cây khác nhau. Có những tấm pin mặt trời trên mái nhà và cửa sổ rộng mở hướng ra đại dương, và ngay cả cánh cửa cũng trông... thật mộc mạc.

“Tôi không thể tin được,” cô thì thầm.

Anh ngoác miệng cười. “Ngạc nhiên? Có lẽ còn... bị sốc nữa chứ?”

Cô giật đầu lên nhìn anh chăm chăm. Anh lừa gạt cô vì biết cô còn lâu mới tin anh là người có ý thức về môi trường. Sao chứ, anh đã phá hủy và cướp bóc cả một thị trấn lịch sử. Anh là người đã và đang trực tiếp biến quê hương thân yêu của cô thành vào một xã hội rập khuôn (*cookie-cutter*).

Và anh có cả thảm chùi chân bằng sợi đay nữa chứ.

Ôi Chúa ơi.

Cô gặp rắc rối lớn rồi.

“Anh gài bẫy tôi, phải không?”

“Em tự gài bẫy mình, Bella,” anh trả lời, cười lớn khi mở cửa và đẩy cô vào trong. “Em cho rằng mình biết tất cả về anh và em sẵn sàng đánh cược.”

“Nhưng anh để tôi nghĩ thế,” cô phản đối, đi qua anh vào trong nhà. Đúng như cô nghĩ. Thậm chí còn hoàn hảo hơn cả bên ngoài. Chết tiệt.

“Yeah, đúng, anh để em nghĩ thế,” anh nói, tiếng cười khùng khục trong cổ họng nghe như tiếng một đoàn tàu đang chạy âm âm.

“Anh lừa tôi. Anh biết tôi không mong đợi cái gì như vậy,” cô đưa hai tay ra chỉ toàn bộ ngôi nhà. “Ý tôi là, tôi cố gắng làm mọi thứ thật ‘xanh’, nhưng cái này...”

“Sao em ngạc nhiên thế?”

“Anh đùa à?” Cô quắc mắt nhìn anh. “Anh là người đã xé toạc trái tim của cả khu trung tâm và ném vào đó tính cách của một tảng đá ẩm ướt.”

Anh cau mày nhìn cô. “Đó là kinh doanh. Và, cho em biết, tất cả vật liệu sử dụng đều ‘xanh.’”

“Tại sao? Tại sao anh quan tâm?”

“Anh là dân lướt sóng, Bella. Tất nhiên là anh quan tâm đến môi trường. Anh muốn đại dương sạch sẽ, không khí trong lành, anh chỉ không phô trương điều mình làm thôi.”

“Không, anh giấu nó chứ.”

“Không, anh không giấu. Nếu em chịu tìm hiểu anh kỹ hơn một chút, em sẽ thấy khá nhiều thông tin. Quỹ ‘Save the Waves’ đó. Là của anh. King Beach tài trợ cho nó.”

Cô cần ngồi xuống. Bella nhìn anh chăm chú, ngạc nhiên và... ấn tượng. Làm sao cô có thể dung hòa hình ảnh một kẻ thâm tóm doanh nghiệp với khía cạnh bất ngờ này của Jesse King? Có thể nào cô đã sai về anh? Nếu đúng vậy, thì cô còn sai về điều gì khác nữa?

Cô nhìn khắp nội thất ngôi nhà. Sàn nhà bằng tre, sáng loáng với lớp sơn bóng. Cửa sổ trần cho phép ánh trăng tràn vào sảnh khiến ngôi nhà rực rỡ một màu huyền ảo. Và nó tác động tới Bella. Cô còn hơn cả sốc. Cô hài lòng. Và gần như tự hào. Thật buồn cười.

Anh kéo tay cô qua khuỷu tay anh và đưa cô xuống một hành lang rộng và dài. “Đi nào. Anh đã nhờ người chuẩn bị sẵn bữa tối trên sân rồi.”

Bức tường vôi trắng hai bên treo đầy ảnh gia đình. Gót giày cô gõ trên sàn nhà tre khi cô đi cạnh Jesse. Cô liếc nhìn những bức ảnh khi đi qua, cố gắng nhìn ra từng người. Nhưng có quá nhiều người.

“Anh đã nói là còn nhiều lắm mà,” anh nói. “Anh sẽ giới thiệu với em từng người một sau bữa tối nếu em muốn.”

Bữa tối. Và, cô nghĩ, vì anh đã xoay sở làm cô sốc, cô sẽ là món tráng miệng. Trừ khi cô lùi lại. Bỏ chạy. Nói rằng cô đã đổi ý. Anh sẽ không vui với điều đó, nhưng cô không nghi ngờ anh sẽ để cô đi. Anh có thể ngạo mạn và huênh hoang, nhưng anh không phải một tên lưu manh.

“Em đang suy nghĩ quá nhiều,” anh nói.

“Anh khiến tôi phải suy nghĩ nhiều.”

“Anh biết em bị sốc, nhưng anh không thể không thắc mắc vì sao,” anh hỏi, dắt cô qua cánh cửa kiểu Pháp ra ngoài hiên nhà lát đá, hơi thở Bella nghen lại trong cổ họng.

Mặt trăng tròn đã lên cao và chiếu xuống mặt biển, trải ra một con đường ánh sáng bạc trông như thể bạn chỉ cần đi theo nó thì sẽ tìm thấy điều kỳ diệu. Những ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời đen và gió biển lướt trên làn da cô như một cái vuốt ve. Một cái bàn tròn nhỏ phủ khăn trắng được bày biện với đồ sứ và pha lê. Một chai rượu vang đã mở đặt giữa bàn và ngọn nến chập chờn dữ dội trong quả cầu chống bão bằng thủy tinh.

“Wow,” cô thì thầm.

“Anh đồng ý.”

Cô nhìn anh, nhưng anh không nhìn cảnh tượng xung quanh hay cái bàn được bày biện. Anh đang quan sát cô. Đó là một phần trò chơi của anh? Thói quen quyến rũ phụ nữ? Hay cái gì đó khác? Cái gì đó chỉ dành cho cô?

Oh, ý nghĩ đó đúng là nguy hiểm.

“Thật đẹp,” cô nói, bị ấn tượng bất chấp những nghi ngại của mình.

“Thực sự rất đẹp,” anh đáp, di chuyển đến bàn và rót một ly rượu vang đỏ sẫm. “Anh tìm được nơi này khi đến Morgan lần trước. Khung cảnh thật tuyệt, nhưng anh muốn một ngôi nhà kiểu như là hữu cơ ấy. Nên anh cải tạo lại nó.” Anh nháy mắt với cô.

“Cải tạo mọi thứ hình như là sở thích của anh.”

“Không thể không. Anh là người thích thực hành mà.”

Dạ dày cô lại nhốn nháo lần nữa. Rồi cô nhớ lại điều anh vừa nói. “Anh mua ngôi nhà này ba năm trước à?”

“Ừ.” Anh tiến lại gần và đưa cho cô ly rượu.

Cô cầm lấy và nhấp một ngụm, “Anh luôn dự định sống ở đây à?”

“Không phải luôn,” anh đáp. “Thực tế thì việc gặp một người phụ nữ trên bến phà trong một đêm đã quyết định giùm anh.”

Anh quá ngọt ngào với cô. Anh nói những lời thích hợp. Làm những việc đúng đắn. Và cô đang lúng túng. Nếu còn chút đầu óc nào, Bella biết cô nên chạy trốn khỏi anh càng nhanh càng tốt. Nhưng cô thực sự không muốn.

“Vì sao anh làm thế?” cô hỏi, giọng chỉ lớn hơn tiếng thì thầm.

“Làm gì?” Anh nhấp một ngụm rượu.

“Nói chuyện với tôi như thể anh đang cố gắng quyến rũ tôi.”

“Anh đang cố đây,” anh đáp. “Anh không giấu giếm điều đó.”

“Nhưng sao lại chơi trò đó?” cô hỏi, đi qua anh để ly rượu lên bàn. Quay lưng lại với anh, Bella nói nhẹ nhàng, “Anh không cần tăng bốc tôi. Hay tán tỉnh tôi. Hay bất kỳ thứ gì anh làm để có phụ nữ. Anh cũng biết là tôi muốn anh rồi. Sao phải giả vờ rằng anh có cảm giác gì đó với tôi cái mà anh không có chứ?”

Nét mặt anh không thay đổi và dưới ánh trăng, đôi mắt xanh của anh lấp lánh ánh bạc. Quai hàm anh siết chặt, mái tóc rối bù trong gió. “Ai nói là anh không có cảm giác?”

Bella quay lại nhìn anh và mắt cô gặp mắt anh, mọi thứ trong cô lặng lẽ tan chảy. Mắt anh trở nên hoang dại và lóe lên sức nóng cùng khao khát và điều gì đó cô không thể xác định. Bất kể là điều gì thì cũng có một sự đáp trả đang rộn lên trong cô.

“Anh muốn gì ở tôi, Jesse?”

Anh bước về phía cô, đặt ly xuống và đặt hai tay lên vai cô. “Đêm nay, anh chỉ muốn em. Và anh không muốn nó chỉ vì anh đã thắng vụ cá cược ngu ngốc này.” Anh trượt tay lên vai cô, cổ cô, khum lấy gương mặt cô trong lòng bàn tay. “Anh muốn em vào giường anh vì em muốn thế. Bởi vì cả hai chúng ta đều cần điều đó.”

Bella nhận ra anh đang cho cô cơ hội để lùi lại. Nhưng cô sẽ không. Cô biết từ giây phút đầu tiên Jesse quay lại Morgan là họ sẽ ở đây. Rằng, dần dần, họ sẽ lại kết thúc cùng với nhau lần nữa. Dù chỉ là một đêm. Và nếu đây là đêm duy nhất thì cô quyết tâm tận dụng nó tối đa.

Cô sẽ không trốn tránh cảm xúc của mình nữa. Cô sẽ không giả vờ ghét anh nữa. Cô sẽ không dối mình nữa. Sự thật đơn giản là cô đã yêu anh từ cái đêm ba năm về trước, khi họ tâm sự với nhau về quá khứ và tương lai và cùng chia sẻ một ngọn lửa đam mê tuyệt vời dưới ánh trăng.

Cô không muốn yêu anh. Không lường trước được. Đã cố gắng trong ba năm che giấu sự thật đằng sau bức màn của sự ác ý vì cô biết nó sẽ không đi đến đâu. Người như Jesse King sẽ không ổn định. Và nếu ổn định, cũng sẽ không với người như Bella. Nên sẽ dễ dàng khi tự bảo rằng cô ghét anh còn hơn đối mặt với sự thật là cô yêu một người đàn ông mà cô không bao giờ có được.

Nhưng cô sẽ không làm thế nữa. Cô yêu anh và cô sẽ không bao giờ cho anh biết. Và cô sắp có thêm một đêm nữa với anh, dù đó là tất cả những gì cô có thể có.

Cô đưa tay lên vòng quanh cổ anh và nhón chân lên. “Em muốn ở đây, Jesse. Với anh.”

“Tạ ơn Chúa,” anh thì thầm khi cúi đầu xuống ngậm lấy môi cô.

Tâm trí Bella bị phân tán khi anh tách môi cô ra bằng lưỡi mình và quét vào bên trong, cướp đi chút hơi thở còn sót lại của cô và chia sẻ hơi thở anh. Lưỡi anh vuốt ve lưỡi cô, quấn lại với nhau trong màn dạo đầu cho điệu nhảy cô đã khao khát ba năm qua. Tay cô xòe ra trên tấm lưng rộng của anh, giữ chặt anh vào cô khi cô trao anh mọi thứ cô có và nhận tất cả những gì anh trao.

Vòng tay anh siết chặt quanh cô, ép cơ thể cô vào anh với nhu cầu mạnh mẽ đến nỗi thiêu cháy nhu cầu của chính cô. Jesse bế cô lên dễ dàng, ôm cô trong tay và Bella cảm thấy mình như nhân vật nữ chính trong một bộ phim lãng mạn. Choáng váng, cô dựa vào anh khi anh sải bước qua sân đi vào nhà và leo lên cầu thang. Cô không biết anh đưa cô đi đâu và cô không quan tâm, miễn là anh hôn cô lần nữa thật nhanh.

Khi cuối cùng anh cũng dừng lại và đặt cô xuống, Bella quan sát xung quanh. Họ đang ở

trong phòng ngủ của anh, rõ ràng rồi. Một chiếc giường bốn cọc bằng tre khổng lồ chiếm hết diện tích. Cửa sổ trần ngay phía trên chiếu ánh trắng xuống bộ chăn nệm đen trắng may tay và hàng tá gối chất thành đống trên đầu giường chạm khắc phức tạp. Cửa sổ hướng ra đại dương lấp lánh ánh trắng và cho phép gió biển mát mẻ nhẹ nhàng thổi vào phòng.

“Thích không?” anh hỏi, đọc nét mặt cô một cách chính xác.

“Oh, thích,” cô đáp, quay qua nhìn anh.

“Em sẽ thích cái này nữa,” anh bước qua cô, lật tấm chăn lên làm lộ ra ra giường trắng tinh. “Bông tái chế.”

Cô thở dài. “Em nghĩ em vừa đạt cực khoái rồi đó.”

Anh cười. “Chưa đâu, em yêu. Nhưng sớm thôi. Anh hứa.”

Bella nhìn lên anh. “Và người nhà King luôn giữ lời hứa?”

“Chính xác.” Anh đến bên cô, kéo cô sát vào anh trong một cái ôm chặt khiến sự run rẩy phấn khích chạy thẳng xuống sống lưng cô.

Cô cảm nhận được từng inch cứng ngắt của anh và cơ thể cô ngay lập tức trở nên ẩm ướt đầy háo hức. Cô quên hết mọi thứ khác. Công việc của cô, mối thù của cô với anh, tất cả mọi thứ. Bella không muốn nghĩ. Cô muốn cảm nhận.

Và Jesse còn hơn cả sẵn sàng đáp ứng.

Nụ hôn của anh trở nên nóng bỏng, đói khát và điên cuồng. Như thể anh không thể nếm cô cho đủ và cô cũng cảm thấy thế. Tay cô vuốt ve lưng anh, cảm nhận sự chuyển động của từng múi cơ săn chắc được rèn luyện bằng nhiều năm bơi lội trên đại dương. Cánh tay anh như một vòng thép bao bọc quanh cô, giữ cô thật chặt vào anh. Và khi anh ôm lấy hông cô và kéo cô vào gần hơn, cô nhận thấy chiều dài cứng ngắt không thể nhầm lẫn của anh nép sát vào cô.

Cơ thể của cô tỏa sáng bên trong, nóng lên, ẩm ướt và sẵn sàng cho anh. Dường như biết điều cô đang cảm nhận, anh nắm lấy áo cô trong bàn tay to lớn và nhanh chóng kéo nó qua đầu cô. Vài giây sau, váy cô cũng rơi mất và cô đứng trước mặt anh trong áo ngực ren trắng và quần lót.

Bàn tay anh lướt dọc cơ thể cô, vuốt ve từng đường cong của cô, khum lấy ngực cô cho đến khi cô cảm nhận được hơi nóng bàn tay anh qua lớp vải mỏng manh. “Jesse...”

“Đừng hối anh,” anh cười nửa miệng. “Anh đã chờ quá lâu rồi.”

“Không hối,” cô đáp và hơi lão đảo không vững. “Nhưng em nghĩ đầu gối em đang tan chảy nè.”

Nụ cười đó nhướng lên cao hơn. “Để coi chúng ta có thể làm gì.”

Anh đưa cô đến giường và nhẹ nhàng đẩy cô ngã trên nệm. Ra giường mát mẻ và mềm mại bên dưới cô, bàn tay Jesse thì cứng rắn và nóng bỏng khi anh tiếp tục khám phá cô. Mắt

Bella khép lại với những cảm xúc đang chạy dọc cơ thể cô—quá nhiều giác quan trỗi dậy. Quá nhiều cảm xúc. Quá nhiều điều chạy qua tâm trí cô đòi hỏi sự nhận thức. Cô đang ở đây, trên giường của Jesse, hai bàn tay to lớn của anh trượt trên làn da cô, và cô biết rằng bất kể chuyện gì đã xảy ra giữa họ, không gì có thể cướp mất sự hoàn hảo của đêm nay.

Cô mở mắt ra khi anh lùi lại và nhìn anh nhanh chóng trút bỏ quần áo. Qua cửa sổ trên trần nhà, ánh trăng chiếu xuống cơ thể trần truồng của anh và Bella không thể không nghĩ rằng anh đẹp đến thế nào. Cô mỉm cười và anh đáp lại.

“Anh nhớ,” anh nói nhẹ nhàng, “em đẹp đến thế nào dưới ánh trăng.”

“Vui thật,” cô trả lời, “Em cũng đang nghĩ thế về anh.”

Một góc miệng anh nâng lên. “Đàn ông không đẹp, Bella.”

“Anh đẹp,” cô đảm bảo với anh và quan sát tia nhìn đói khát lóe lên trong mắt anh.

“Nói đủ rồi,” anh cúi người xuống cô trên giường. Vài giây sau, anh đã cởi bỏ áo ngực và trượt quần lót lụa của cô xuống chân và ném xuống sàn. Cô quần quai bên dưới anh, cố gắng áp mình vào gần anh hơn, cảm nhận từng inch cơ thể cứng và ấm áp của anh dọc cơ thể cô.

Tay anh dường như ở khắp mọi nơi, cô nghĩ dữ dội khi đam mê đâm xuyên qua cô và khao khát sôi sục trong cô. Ngực cô, bụng cô, và thấp hơn xuống phần nữ tính của cô. Những ngón tay tài năng của anh vuốt ve phần trung tâm của cô, khiến cô oằn người lên bên dưới anh khi nhu cầu biến thành một cơn bão lửa đang đe dọa nhấn chìm cô.

Hết lần này đến lần khác, anh đẩy cô đến gần bờ vực của sự quên lãng chỉ để lùi lại và ngăn cô đạt đến đỉnh cao của khoái cảm mà anh đang giữ quá tầm với của cô. Tay anh nâng hông cô lên khi anh cúi đầu xuống ngậm lấy núm vú này đến núm vú khác vào hơi nóng của miệng anh. Môi, lưỡi và răng anh kéo và mút phần da thịt quá nhạy cảm đó và Bella rên rỉ từ sâu trong cổ họng.

Móng tay cô đang cào cấu lưng anh khi cô vịn người bên dưới anh. Cô trượt tay vào mái tóc dày vàng sẫm của anh và ôm chặt đầu anh khi miệng anh tiếp tục tra tấn ngực cô. “Jesse...”

“Nhanh thôi,” anh hứa, tiếng thì thầm như một cái vuốt ve trên da cô.

Phải nhanh lên, không thì cô sẽ chết vì ham muốn mất. Cơ thể cô siết lại chặt hơn và chặt hơn nữa và cô biết mình không thể chịu đựng thêm. “Em cần anh. Vào trong em. Jesse, làm ơn.”

Anh ngẩng đầu lên chăm chú nhìn cô và cô thấy niềm đam mê cô đang cảm nhận phản chiếu trong mắt anh. Trái tim cô quay cuồng trong lồng ngực và một điều gì đó hoang dã và tuyệt vời thấm vào máu cô. Điều gì đó nhiều hơn cả sự ham muốn. Nhiều hơn cả sự cần thiết. Có một sự kết nối tâm hồn sâu sắc giữa họ. Cô cảm thấy nó. Biết nó. Nhận ra nó.

Rồi anh hôn cô, đẩy mạnh lưỡi anh vào sâu trong miệng cô và suy nghĩ của cô rơi rớt như lá khô trong một cơn gió lạnh. Ngón tay anh tiếp tục vuốt ve và trêu chọc cô ngay cả khi anh di chuyển và đặt mình vào giữa hai đùi cô.

Cô nâng hông lên mời gọi và khi anh dừng nụ hôn, thẳng người lên nhìn xuống cô, Bella thấy mình là người phụ nữ đẹp nhất trên trái đất. Anh nhìn cô với sự khao khát khiến cô cảm thấy mạnh mẽ và đầy quyền lực và cực kỳ hấp dẫn.

Anh đẩy đùi cô rộng hơn, trượt tay anh lên xuống mặt trong chân cô cho đến khi cô hít mạnh và thì thầm vỡ vụn, “Jesse, ngay bây giờ.”

“Yeah,” anh đồng ý, đẩy mình vào trong cô với một cái trượt dài, nóng bỏng, “ngay bây giờ.”

Cô rên rỉ khi anh lấp đầy cô và cơ thể cô căng ra cho phù hợp với anh. Anh giữ mình thật yên bên trong cô một lúc lâu. Cho đến khi cô di chuyển bên dưới cho biết rằng cô đã sẵn sàng cho anh. Cho tất cả những gì anh có thể trao cô.

Jesse nhìn mắt cô lấp lánh và cảm nhận được nhịp đập của tim cô khi anh cúi đầu xuống hôn ngực cô, hết bên này đến bên kia. Nhịp tim của anh cũng đang phi nước đại trong lồng ngực. Anh dường như không thể thở và anh không quan tâm. Đây là điều anh tìm kiếm ba năm qua. Người phụ nữ này. Giây phút này. Sự liên kết này.

Nhưng khi cô uốn éo di chuyển bên dưới, tâm trí anh trống rỗng và cơ thể anh dành quyền kiểm soát. Còn thời gian để nghĩ sau. Rất lâu sau. Ngay lúc này, anh có mọi thứ anh muốn, ngay ở đây trong vòng tay anh.

Anh di chuyển trong cô—những cú vuốt ve dài và dứt khoát nhằm khơi dậy nhục cảm, đẩy nó lên cao hơn đến khi cả hai đều bùng nổ khoái cảm. Hết lần này tới lần khác anh đặt sự chiếm hữu của mình lên cô trong từng cú đâm. Cô đáp trả anh, nâng hông lên áp vào anh, trượt vào một nhịp điệu mà anh chưa từng có với bất kỳ ai khác. Như thể cơ thể họ nhận ra điều mà tâm trí họ phản đối. Rằng họ thuộc về nhau. Họ phù hợp với nhau.

Anh chống tay hai bên đầu cô, nhìn xuống đôi mắt màu sô cô la lấp lánh và rạng rỡ trong ánh trắng và trao chính bản thân mình cho điều đang diễn ra. Anh cảm thấy cơ cứng người lại, biết thời điểm cực khoái nổ tung trong cô và quan sát sự kỳ diệu trong mắt cô. Chỉ sau đó anh mới cho phép mình theo sau, cơ thể anh bùng nổ.

Khi cơn chấn động cuối cùng qua đi, anh đổ sụp trên người cô và cảm thấy cánh tay cô quấn quanh anh, ôm chặt anh vào ngực cô.

Đêm trôi qua quá nhanh và Jesse dường như không thể có cô cho đủ. Hết lần này đến lần khác, họ làm tình với nhau và mỗi lần lại tuyệt vời hơn lần trước. Họ đến với nhau, ngủ gà ngủ gật, rồi lại làm tình lần nữa. Cuối cùng, khoảng hai giờ sáng, họ mặc vội áo khoác và tắt công nhà bếp, rồi cuộc cũng đùng tới bữa ăn do quản gia của anh chuẩn bị. Nó lạnh ngắt, nhưng họ không quan tâm. Họ uống rượu, chén sạch đồ ăn và anh lấy cô làm món tráng miệng trên bàn bếp.

Anh không thể rời tay khỏi cô và ngay cả khi anh đã có được nó, Jesse cũng biết điều này thật khác biệt với anh. Anh chưa bao giờ cho một người phụ nữ ở lại qua đêm với anh

trước đây. Và với Bella, anh không muốn cô đi. Miễn là anh có cô ở đây, trong nhà anh, không gì có thể thay đổi.

Một khi thế giới bên ngoài xâm nhập, mọi thứ sẽ khác đi.

Nhưng anh không thể phớt lờ buổi bình minh. Jesse đã quen dậy sớm. Thói quen có từ nhiều năm mặc đồ lặn ra bãi biển ngồi trên ván ngắm bình minh dâng lên trên mặt nước. Theo anh bình minh vẫn là thời điểm đẹp nhất trong ngày.

Bella vẫn đang ngủ khi anh trượt ra khỏi giường để pha cà phê. Quản gia của anh sẽ không xuất hiện cho đến trưa, vì vậy anh sẽ lo bữa sáng. Anh cười khi nghĩ về chuyện mang cho cà phê Bella và dụ dỗ cô đi tắm với anh.

Vẫn mỉm cười, anh ấn nút trên bình cà phê rồi đi qua ngôi nhà yên tĩnh ra cửa trước. Anh nhặt tờ báo trên hiên nhà rồi quay vào nhà, mở ra tờ báo ra khi nhân nhả trở lại nhà bếp.

Trong khi chờ máy pha cà phê, anh dựa lưng vào quầy và đọc lướt qua tờ báo địa phương mỏng dính, xem tin tức và ngưỡng mộ mẫu quảng cáo mới của King Beach. Anh cuối cùng cũng đọc tới mục biên tập và rút ly cà phê đầu tiên trong ngày cho mình. Nhấp một ngụm, anh xem qua các thông báo của biên tập viên và cười khi đọc lời than phiền về tất cả mọi thứ từ những đứa bé trượt ván tới mấy con chó không được phép ra biển.

“Một thị trấn nhỏ đáng yêu,” anh lầm bầm, “luôn có ai đó có chuyện để nói—”

Anh dừng lại ở một lá thư ngõ và nhíu mày. Liếc nhìn lên trên, cổ tình hít một hơi dài, anh rút đầy hai ly cà phê, kẹp tờ báo dưới cánh tay và đi về phía phòng ngủ. Bella vẫn rúc trong chăn khi anh vào và trong một giây, anh nghĩ về việc bỏ qua tờ báo ngu ngốc đó và tham gia cùng cô trên giường.

Anh lắc đầu và đi vào phòng. Ngồi trên mép tấm nệm, anh đặt hai ly cà phê lên bàn và cúi xuống vuốt mái tóc mượt mà của cô ra khỏi mặt. Cô thật xinh đẹp. Và lén lút như quỷ.

“Bella,” anh gọi, “dậy đi.”

“Cái gì? Tại sao?” cô kéo gối lên đầu và lún sâu hơn vào trong chăn.

Jesse kéo gối ra ném sang một bên, “Thôi nào, dậy đi.”

Một con mắt màu nâu mở ra lờm anh. “Jesse, còn tối mà.”

“Bình minh rồi và có báo rồi đây. Tuần san Morgan Beach.” Anh quan sát và chờ phản ứng của cô.

“Tốt quá.” Cô hít hà và lờ mờ chớp mắt nhìn anh. “Em ngủ thấy mùi cà phê.”

“Uống một chút đi,” anh nói, đưa cô ly cà phê khi cô ngồi lên và nhét một cái gối ra sau lưng. Tấm ra được kéo lên che ngực cô và tóc cô rối bù. Trông cô thật đẹp. Và vô tội một cách chết tiệt.

Buồn cười, với mọi kế hoạch anh dành cho cô, anh chưa bao giờ nghĩ rằng cô vẫn chống

lại anh. Âm mưu. Lập kế hoạch. Hóa ra, anh nên để ý.

Cô nhấp một ngụm, thở dài rồi chớp chớp mắt lần nữa, cố gắng tập trung vào anh. “Sao dậy sớm vậy?”

“Anh luôn dậy sớm.”

“Thói quen đáng ghê tởm,” cô ngái ngủ tặng anh một nụ cười, “nhưng bù lại anh cũng biết pha cà phê đó.”

“Uh-huh,” anh nói, cầm tờ báo lên. “Và đem cho em thứ để đọc nữa.”

“Cái gì?” Cô nhìn chằm chằm vào tờ báo anh xếp ra một phần cụ thể. Vài giây trôi qua trước khi mắt cô mở to và cô thì thầm, “Oh, không.”

“Oh, có,” lông mày anh nhướn cao tận trán. “Thư em gửi cho biên tập được in sáng nay.”

“Jesse...”

“Chờ đã, để anh đọc phần ưa thích nhất,” anh nói, mắt nhìn vào lá thư ngắn và đi thẳng vào vấn đề cô đã viết.

“Morgan Beach đang bán linh hồn của mình cho một tên chuyên thâm tóm doanh nghiệp kẻ không quan tâm điều xảy ra cho chúng ta và gia đình chúng ta miễn là công ty của hắn còn làm ra tiền. Chúng ta nên đoàn kết với nhau và cho Jesse King biết chúng ta không thể bị mua chuộc. Chúng ta sẽ không đầu hàng. Morgan Beach đã ở đây trước khi Jesse King đến và nó sẽ ở đây thật lâu sau khi hắn ta trò chơi thành viên của cộng đồng này.”

Bella nhắm mắt lại và rên rỉ. Cô che một tay lên mắt như cô không thể nhìn anh. Biểu hiện của cô là sự khốn khổ rõ rệt và Jesse không phiền thừa nhận rằng anh rất vui về điều đó, ít nhất là vậy.

“Hay lắm,” anh nói, sự mỉa mai đóng băng giọng nói của anh. “Anh đặc biệt thích phần ‘kẻ thâm tóm doanh nghiệp’. Có vẻ đó là chủ đề của em. Và phần còn lại cũng khá hay. Em nên là nhà văn mới phải.”

“Em đã tức giận.”

“Đã?” anh lặp lại, nhấn mạnh từ đó. “Vây giờ không còn nữa?”

Cô kéo tấm ra lên cao hơn rồi đưa tay vuốt tóc ra khỏi mặt. “Em không biết nữa.”

“Tuyệt vời, em không biết,” anh nói, đứng dậy và đi tới cửa sổ. Jesse cảm thấy như thể anh bị đá vào bụng. Anh luôn biết rằng Bella có vấn đề với những điều anh làm từ khi đến thị trấn, nhưng chết tiệt.

Cô chỉ vừa qua đêm với anh, suốt lúc đó biết rằng cô đã bêu rếu anh ra sao.

Hình ảnh đêm hôm trước chạy qua tâm trí anh. Làm sao cô có thể háo hức và đáp ứng anh đến thế nếu đây là những gì cô cảm nhận về anh? Kỳ lạ thật, nhưng anh thấy mình bị lợi dụng. Và đột nhiên, anh nhận ra đó là cảm giác mà những người phụ nữ khác có khi anh bỏ rơi họ.

Cái lúc quái quỷ nào để ngộ ra thế này?

Anh nhìn chăm chăm một cách mù quáng ra đại dương và cố gắng lờ tiếng ra giường sột soạt cho biết cô đang đứng lên. Thậm chí khi đang tức giận, bên trong anh vẫn xoắn lại biết cô ở gần bên và đang khỏa thân. Mỉa mai thay, anh thầm nghĩ, khi ham muốn người phụ nữ luôn căm ghét mình?

Một lúc sau, cô đứng cạnh anh bên cửa sổ, tấm chăn đen trắng quấn quanh cơ thể tuyệt mỹ của cô như chiếc áo toga. (*áo dài của người La Mã cổ*)

“Em quên mất mình đã viết lá thư đó,” cô lên tiếng.

“Nếu đó là xin lỗi thì nó dở tệ.” Anh ném tờ báo lên ghế và hóp một ngụm cà phê.

“Không phải xin lỗi,” cô nói. “Em có ý đó khi viết nên em không xin lỗi.”

Anh liếc cô. “Tuyệt.” Anh ngừng lại, “Em có ý đó? Em thực sự nghĩ rằng anh không quan tâm tới chuyện xảy ra ở đây à?”

“Jesse,” cô lắc đầu, “khi chuyển đến đây, em yêu quý nơi này.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ cảnh đại dương và mặt trời mọc chỉ vừa nhuộm màu chân trời. “Em chưa từng thực sự có một mái ấm trước đây. Em... lớn lên bằng hệ thống nhận nuôi.”

Cô nói chuyện đó tự nhiên đến nỗi Jesse không thể biểu lộ sự thông cảm. Tuy nhiên, anh nhớ trông cô khao khát đến thế nào khi xem ảnh gia đình anh, trông cô bất ngờ với việc họ là một tập thể gần gũi và to lớn ra sao. Rồi anh nghĩ về việc sẽ ra sao nếu chỉ có một mình. Sẽ ra sao nếu anh không có các anh mình và đám anh em họ bên cạnh. Anh không thể không cảm thấy một sự cảm thông sâu sắc dành cho cô bé mà cô từng là, cô bé không có nơi nào để gọi là nhà.

Và anh tự hỏi sao mình lại cảm thấy nhiều thế với cô. Anh nên tiếp tục nổi điên mới phải. Nhưng... nhìn cô, anh chỉ là không thể cứ tức giận.

“Em yêu những tòa nhà nhỏ cáu bẩn trên phố chính,” cô nói, “cuộc sống chậm rãi của thị trấn nhỏ, mấy cái chòi trên bãi biển. Ý thức về cộng đồng. Em thấy nó và biết rằng em thuộc về nơi này như em chưa từng thuộc về nơi nào khác trước đây. Em dành năm đầu tiên để làm quen với thị trấn, tìm chỗ đứng cho mình, hòa nhập vào cuộc sống.” Cô quay đầu nhìn lên anh. “Rồi anh chuyển đến và ngay lập tức bắt đầu thay đổi mọi thứ.”

Cau mày, Jesse nghĩ anh có thể hiểu vì sao cô chống lại anh mạnh mẽ và lâu dài đến thế. “Chẳng có gì mà không thay đổi hết.”

“Em biết thế,” cô nói buồn bã và quay lại ngắm mặt ánh trời mọc tỏa sáng sắc màu trên khắp đại dương.

“Vậy, thay đổi là xấu, phải vậy không?”

“Không xấu, nó chỉ thay đổi,” cô cãi. “Em không thích nó. Em yêu thị trấn này. Em yêu những gì nó đã từng là và em đã nổi giận với anh vì—”

“Mua bán linh hồn của nó?” Anh trích dẫn, cảm nhận sự châm chích của dòng chữ lần nữa. Anh chưa bao giờ muốn là một kẻ thâm tóm doanh nghiệp. Chưa bao giờ muốn là cái gì liên quan đến doanh nghiệp hết. Tuy nhiên, bằng cách nào đó nó đã xảy ra với anh. Anh đã sống chung với nó. Thậm chí còn hài lòng về những gì anh đạt được trong cuộc sống. Cho đến khi anh gặp Bella. Và bây giờ, bỗng nhiên anh cảm thấy bằng cách nào đó, sự thành công anh đạt được chỉ là sự thất bại được ngụy trang khéo léo.

Cô nhắm mắt lại. “Em xin lỗi. Em không có ý xúc phạm anh—well, không, em đoán là em từng có ý đó. Nhưng đó là trước đây.”

“Trước khi em quay lại giường anh?” anh hỏi, hơi mất bình tĩnh. “Chắc là hơi ngượng ngịu khi lên giường với cùng một kẻ mà em đã công khai chống đối ha.”

“Không phải vậy, Jesse,” cô đáp, một tay giữ chặt tấm ra giường vào ngực. “Em nghĩ em có thể đã sai về anh và—”

“Có thể? Có thể đã sai?” Anh cười gằn. “Well, khốn kiếp, Bella. Em thật tử tế một cách chết tiệt.”

Với bàn tay còn rảnh của mình, Bella nắm lấy cánh tay anh và giữ lại. Nhìn vào mắt anh, cô nói, “Em đã sai về anh. Em thừa nhận điều đó. Em đã muốn ghét anh vì nó dễ dàng hơn theo cách đó. Em đã muốn anh rời khỏi Morgan Beach vì em không muốn phải nhìn thấy anh và không có được anh. Em muốn...”

“Cái gì?” anh hỏi, giọng anh thấp và mắt anh cố định trên cô.

“Anh, Jesse,” cô đáp. “Em muốn anh, và không thể thừa nhận nó, ngay cả với chính mình.”

Anh hít vào hương thơm sạch sẽ tươi mát của cô, sau đó trượt tay mình vào mái tóc dày mềm mại của cô. Ánh mắt anh di chuyển trên người cô, nhìn vào miệng cô rồi nâng lên gặp đôi mắt lo lắng của cô. “Và bây giờ em đang thừa nhận nó?”

Cô cố ý thả tấm chăn quấn quanh người cho nó rơi xuống chân. Di chuyển gần anh hơn, cô trượt tay lên ngực anh rồi quàng tay ôm cổ anh. “Em thừa nhận nó. Em thậm chí sẽ viết thư xin rút lại bài báo nếu anh muốn.”

Anh mỉm cười lười biếng, quên cả tức giận với lá thư của cô trên báo và tận hưởng việc có cô trong vòng tay anh. “Anh nghĩ anh thích một lời xin lỗi riêng tư hơn.”

“Oh, em không xin lỗi,” cô sửa lại, nhón chân lên hôn anh một lần, hai lần. “Em chỉ nói là em đang thay đổi quan điểm của mình thôi.”

“Đủ để cân nhắc chuyện sát nhập Bella’s Beachwear với King Beach chứ?” anh hỏi.

Cô thở ra gắt gỏng. “Đủ để suy nghĩ về việc cân nhắc nó.”

Anh cười to. “Anh có thể sống với nó.”

Sau đó anh bế cô lên đưa cô vào giường và đánh mất bản thân mình trong sự kỳ diệu

của cô lần nữa.

Mọi chuyện đã thay đổi, Bella nghĩ.

Kể từ cái đêm đáng kinh ngạc với Jesse vài ngày trước, họ ở bên nhau gần như mỗi ngày. Cô đến King Beach hoặc anh đến cửa hàng cô và họ cùng nói chuyện kinh doanh. Anh hỏi xin lời khuyên của cô về cách làm sản phẩm của anh “xanh hơn” và thực sự lắng nghe ý kiến của cô. Anh đã gặp thợ dệt và thợ may của cô và vẫn đang cố gắng thuyết phục cô gia nhập King Beach.

Và lần đầu tiên, Bella bị cảm dỗ. Cô vẫn không quan tâm đến thành công chỉ vì tiền bạc. Nhưng anh treo lơ lửng trước mặt cô cái hy vọng tiếp cận khách hàng nữ khắp đất nước với những bộ đồ đặc biệt của cô và đó là điều cô khó có thể dễ dàng bỏ qua. Với King Beach, cô có thể có cách khiến việc kinh doanh tiểu thủ công của mình khả thi trong một thị trường lớn nhưng vẫn duy trì được chất lượng mà cô khẳng định.

Nhưng trên hết, được ở bên Jesse là điều tốt đẹp nhất mỗi ngày. Và đêm. Họ ở bên nhau mỗi đêm. Ở nhà anh. Nhà cô. Trên bãi biển, làm sống lại ký ức lần đầu bên nhau. Tim cô tràn ngập niềm vui. Cô cảm thấy... thật tuyệt vời.

Và cô sợ hãi.

Bella đang yêu và cô biết nó sẽ không kết thúc tốt đẹp. Dù anh có chu đáo ra sao bây giờ, Jesse King đơn giản không phải loại đàn ông mãi mãi. Sớm hay muộn, anh cũng sẽ mệt mỏi với những gì họ có và bỏ đi. Và Bella biết nỗi đau đang nhắm vào cô là điều cô không bao giờ có thể lãng quên.

Để tự vệ cô lẽ ra nên bắt đầu tránh xa anh. Giữ một khoảng cách an toàn giữa trái tim cô và Jesse. Nhưng cô không thể bắt mình từ bỏ những gì cô đang có bây giờ để bảo vệ mình trong tương lai. Không phải sẽ tốt hơn nếu tận hưởng điều mình đang có hay sao? Luôn có thời gian để đau khổ sau.

“Cậu lại đang nghĩ về anh ta.”

Cô chớp mắt nhìn Kevin và mỉm cười. “Sao cậu biết?”

“Cậu đang chảy nước miếng kìa.”

Nhanh chóng, cô đưa tay lên miệng rồi chế nhạo anh bạn thân. “Oh, vui lắm hả.”

Anh mỉm cười với cô qua bàn ăn trưa. “Cậu hạnh phúc, Bella. Thật vui khi thấy điều đó.”

“Tớ hạnh phúc,” cô đáp, nhưng giọng cô thận trọng.

“Nhưng...”

“Nhưng,” cô khuấy ly trà đá của mình, “nó sẽ không kéo dài, Kevin. Một ngày nào đó, Jesse sẽ bỏ đi và tớ không mong muốn điều đó.”

“Sao cậu biết?” Anh vươn qua bàn vỗ nhẹ tay cô. “Tớ thấy anh ta dành rất nhiều thời

gian với cậu. Một tên đàn ông không làm điều đó nếu hắn ta không quan tâm.”

“Tớ biết,” cô nói, đẩy đĩa của mình qua một bên. Cô không thấy đói. “Anh ấy quan tâm bây giờ. Nhưng được bao lâu chứ?”

“Jeez, Bella.” Kevin lắc đầu với cô. “Cậu nên cho anh ta cơ hội làm điều sai trái trước khi trừng phạt anh ta chứ.”

“Tớ không trừng phạt anh ấy,” cô cãi lại.

“Có lẽ không, nhưng cậu đang luyện tập bài diễn văn chia tay rồi đó.”

“Tớ chỉ chuẩn bị tinh thần,” cô phản đối, “và nghĩ rằng bạn tốt nhất của tớ sẽ ủng hộ.”

“Bạn tốt nhất của cậu nghĩ là cậu điên rồi,” Kevin bảo cô, dựa lưng vào ghế và khoanh tay trước ngực. “Nghiêm túc mà nói, khi không có anh ta, cậu đau khổ. Khi có anh ta, cậu phát điên. Phụ nữ thật điên rồ.”

“Cảm ơn. Cậu có nói với Traci lý thuyết của mình chưa?” Bạn gái của anh, người mẫu cho một trong những công ty lớn nhất ở California, liên tục đi lại và đã rời khỏi Morgan Beach gần bốn tuần nay.

“Tất nhiên,” anh đáp. “Cô ấy bảo tớ sai. Cũng như cậu. Nhưng cậu là phụ nữ. Cậu không thể nhìn thấy nó.”

“Uh-huh, bọn tôi điên, vậy sao mấy người muốn ở cùng bọn tôi?”

Anh cười toe toét. “VẬY Ngài Tuyệt Vời hôm nay đâu rồi? Cậu không ăn trưa với tớ hơn một tuần rồi. Cậu thường ở cùng anh ta.”

“Anh ấy nói phải đi gặp một người. Không nói ai.” Bella hơi cau mày.

“Và tự nhiên cậu nghĩ đó là một phụ nữ.”

Bella mở to mắt. “Well, tớ không nghĩ thế. Cho đến bây giờ.”

Kevin thở dài. “Ăn món rau mầm của cậu đi.”

“Cô ấy đang làm em phát điên,” Jesse lẩm bẩm.

“Chưa đủ nếu em hỏi anh,” Justice King nói với em trai và dùng kèm xoắn lại dây thép gai quanh cọc hàng rào.

“Hay quá, cảm ơn.” Jesse nhét tay vào túi quần jean và nhìn ra những ngọn đồi uốn lượn và đồng cỏ trong trang trại của anh trai. Gió lạnh thổi và nắng chiều đổ xuống từ bầu trời đầy những đám mây xám lớn. Lơ đãng, Jesse tự hỏi liệu sắp có một cơn bão cuối mùa hè hay không.

Anh thực hiện chuyến đi hai tiếng tới trang trại Justice chỉ trong một tiếng rưỡi. Nhận

một vé phạt vì chạy quá tốc độ, nhưng cũng đáng. Anh cần thoát khỏi Morgan Beach. Cần chút khoảng cách với Bella. Cần làm thông thoáng đầu óc mình và lái xe nhanh là cách chắc chắn để làm điều đó.

Anh đã ở bên cô quá nhiều, anh bảo mình. Hàng ngày. Hàng đêm. Cô đang trở thành một phần của anh, len lỏi hoàn toàn vào cuộc sống của anh, anh thậm chí không thể tưởng tượng ra cách nào để đưa cô ra khỏi nó lần nữa. Khi ở bên cô, anh luôn chạm vào cô. Khi không ở bên cô, anh nghĩ về cô.

Cái quái gì xảy ra với cuộc sống của anh vậy?

“Nghiêm túc đó, Justice,” anh nói, bắt một cái nhìn vào anh trai mình. “Cô ấy đang xâm nhập vào cuộc sống của em và em đã để điều đó xảy ra.”

“Có lẽ đó là điều tốt,” Justice bảo anh, cắt đứt đoạn dây thép và nhét nó vào túi quần jean. “Có thể em mệt mỏi với chuyện là Con-cung-của-tuần rồi. Sẵn sàng cho điều gì đó khác. Lâu dài.”

Bên trong anh lạnh đi và anh cứng người. “Chờ đã, ai nói gì về chuyện lâu dài chứ.”

“Ghê quá, em trắng bệch kìa.” Justice cười, quay lại xe tải và bỏ cây kèm vào hộp dụng cụ trong thùng xe. “Rất vui được thấy.”

“Yeah, bởi vì mọi chuyện đều rất tốt đẹp với anh.”

Ngay lập tức, nụ cười của Justice nhạt đi. “Chuyện xảy ra giữa anh và Maggie không liên quan gì hết.”

“Phải rồi, nói chuyện về em thì được, Maggie thì không.” Jesse đá vào đám bụi, bắn tung lên một đám mịn mù về phía xe tải và liếc ông anh.

“Em đến đây mà, Jesse. Nhớ không?” Justice kéo vành mũ cao bồi màu cát thấp xuống che mắt. “Nếu em có vấn đề với phụ nữ thì đó là chuyện của em, không phải của anh.”

“Được rồi. Quên nó đi. Anh là tên khốn kín miệng.” Justice chưa bao giờ kể ai nghe về rắc rối của anh với cô vợ xa lạ của mình, Maggie Ryan. Cả gia đình đều yêu thương Maggie, nhưng bỗng nhiên cô và Justice chia tay, không ai trong hai người giải thích gì cả.

Đó là một năm trước, và từ đó, anh trai anh tuyệt đối im lặng về chuyện này.

Sau vài phút, Jesse buột miệng, “Nghe này, anh là người duy nhất trong cả đám kết hôn rồi. Em còn hỏi ai được nữa chứ?”

“Thử Travis đi. Hay Jackson. Hay chết tiệt, Adam cũng được,” Justice đáp, đưa ra tên ba anh em họ nhà King đã kết hôn vài năm nay.

“Họ không ở gần đây—anh thì có.”

“May mắn thật.”

“Làm thế quái nào mà đàn ông phải đối phó với chuyện chỉ có một người phụ nữ trong

đời chứ?” Jesse hỏi. “Em chưa bao giờ làm thế trước đây. Chưa bao giờ có một cô bạn gái lâu dài. Chưa bao giờ muốn. Em thích chuyện hẹn hò không ràng buộc hơn, anh biết đó?”

“Vậy thì đừng dây dưa,” Justice bảo anh.

“Nhưng Bella không phải loại phụ nữ đó,” Jesse lăm bắm, lùa tay vào tóc. “Cô ấy ràng buộc ở mọi nơi và em bị quấn vào đó rồi.”

“Em không muốn thế?” Justice lặng lẽ hỏi khi anh đóng cửa sau xe tải. “Cắt đứt và bỏ đi. Hết chuyện.”

Jesse nhìn anh trai và thở dài. Justice nói đúng, anh biết thế. Tuy nhiên, “Đó là vấn đề. Lần đầu tiên trong đời, em không biết mình có muốn bỏ đi không nữa.”

Buổi triển lãm lướt sóng thu hút một đám đông cực lớn. Người từ khắp tiểu bang đổ xô về Morgan Beach để xem chương trình và cho đến lúc này, nó xứng đáng.

Những tay lướt sóng giỏi nhất thế giới đang biểu diễn, trông thật dễ dàng khi họ lướt trên mặt nước, luồn lách trong những đường hầm nước rồi bắn ra ngoài, để lại một đường ván rẽ nước phía sau. Mặt trời lấp ló sau các đám mây nặng nề, chiếu ánh sáng vàng xuống mặt nước lấp lánh rục rỡ. Mùi xúc xích và bia hòa lẫn trong đám đông ồn ào và mòng biển thì rít lên đồng hành. Cuộc triển lãm được chứng minh là bữa tiệc ăn mừng mùa hè kết thúc tuyệt vời và đám đông không nghi ngờ gì sẽ sớm tràn ra các cửa hàng trên phố chính sau đó. Nhưng lúc này, Bella đóng cửa để cô có thể đi xem biểu diễn. Và Jesse.

Cô có một chỗ ngồi tốt trên khán đài được dựng trên bãi cát cho sự kiện này. Ở cuối hàng, cô nhìn về phía tay trái vào những tay lướt sóng đang biểu diễn trên mặt nước. Và cô không ở một mình. Anh họ của Jesse, Jackson, cùng vợ anh, Casey và hai con gái, Mia và Molly, đang ở trong thị trấn. Họ thực ra là đi xuống miền Nam California để đưa hai cô nhóc đi Disneyland, nhưng không thể không ở lại xem Jesse lướt sóng trong cuộc thi.

“Chú ấy rất giỏi, phải không?” Casey thì thầm, mắt dán chặt vào đại dương nơi Jesse đang điều khiển tấm ván của mình lướt trên ngọn sóng cao sáu feet (*khoảng hơn 1,8m*).

Tiếng reo hò nổ ra từ khán đài và Bella cười, bị cuốn vào sự phấn khích khi xem Jesse làm điều anh làm tốt nhất. Anh quá duyên dáng và phong cách, anh làm lu mờ những tay lướt sóng khác một cách dễ dàng. Và mọi người trên khán đài dường như cũng nhận ra điều đó.

“Anh ấy thực sự rất giỏi,” Bella trả lời, không rời mắt khỏi người đàn ông đã trở thành một phần rất lớn của cuộc đời cô. Cô thậm chí không thể tin cuộc sống của mình gần đây tuyệt vời đến thế nào. Mỗi lúc rảnh rỗi cô đều ở bên Jesse và cô ngày càng yêu anh nhiều hơn. Điều duy nhất cô lo lắng là không biết anh cảm thấy ra sao.

Anh có chia sẻ cảm xúc của mình chưa? Hay đây cũng chỉ là một mối tình vui vẻ mà anh cũng sẽ bỏ đi? Và nếu là thế, sao cô có thể vượt qua được chuyện này?

Cô nhắm mắt lại, thở dài và tự bảo mình không phải lo lắng về điều đó bây giờ. Chỉ cần tận hưởng khoảnh khắc này. Cô đã tạo dựng cho mình rất nhiều kỷ niệm, trái tim cô đã đầy ắp chúng.

“Tất nhiên rồi,” Jackson nói, “chú ấy là người nhà King mà, không phải sao? Molly, con yêu, không được ăn giấy.”

“Giấy?” Casey hỏi, kéo mắt ra khỏi mặt nước để nhìn cô con gái nhỏ của mình. “Giấy gì?”

“Không có gì, đừng lo lắng quá,” Jackson đáp. “Coi như là chất xơ đi.”

Bella cười to, Casey thở dài và vói tay qua chồng bế cô con gái hai tuổi vào lòng. “Thật tình đó, Jackson.”

“Bố có bảo em ăn miếng giấy đi kèm với cái bánh cookie đâu, phải không, Mia?” Anh cù con gái lớn và khi cô nhóc cười to, Bella thở dài.

Anh họ của Jesse cùng gia đình anh đến thị trấn đêm hôm trước và tất cả bọn họ đã có một khoảng thời gian tuyệt vời cùng nhau. Jesse như một người khác khi anh ở cùng hai cô nhóc nhỏ. Chúng rõ ràng cũng yêu mến anh và anh phát điên lên vì chúng. Nhìn anh với con gái của Jackson, Bella không thể ngăn chặn những bong bóng nhỏ của thứ gì đó rất nguy hiểm của bản năng làm mẹ trỗi dậy trong cô. Và cô tự hỏi sẽ ra sao nếu cô là vợ của Jesse. Có con của anh. Được cảm nhận sự ấm áp đó ở bên mình cho đến hết phần đời còn lại.

Nhưng sự thật là, cũng nhiều như cô yêu anh, nhiều như cô muốn anh, Bella vẫn không chắc rằng anh cũng cảm thấy như thế. Phải, anh là một người tình tuyệt vời. Nhưng nó có đi xa hơn thế không? Có phải cô đang yêu còn anh chỉ ham muốn tình dục? Cô ước gì mình biết.

“Chú Jesse đâu rồi?” Mia hỏi, đứng trên lòng bố cô bé và nhìn chăm chăm ra biển.

“Chú ấy kìa,” Bella nói và chỉ vào những tay lướt sóng đang ngồi trên tấm ván của mình, chờ đợi lượt tiếp theo. “Thấy chưa? Khi con sóng tiếp theo đến, chú ấy sẽ đứng lên và lướt ra biển.”

“Cháu có thể lướt không?” Mia hỏi.

“Chắc chắn rồi,” Jackson bảo cô bé. “Khi con ba mươi tuổi.”

Casey bắt gặp ánh mắt của Bella và nháy mắt. “Anh ấy hơi bảo vệ thái quá.”

“Em nghĩ nó vui mà,” Bella nói.

“Chị cũng vậy, trên thực tế,” Casey thừa nhận. “Anh ấy và mấy ông anh bảo vệ đàn con của mình như mấy con bò đực được huấn luyện ấy. Nhìn rất vui. Và khi lũ trẻ ở cùng nhau, thật sự rất kích động, xem tất cả đàn ông nhà King điên lên vì chúng.”

“Không vui đâu,” Jackson nói với cô, “rất căng thẳng đó.”

“Em nghĩ điều đó thật tuyệt vời.” Bella mỉm cười, nhưng Casey nhìn cô với sự cảm thông.

Nghiêng người lại gần, cô thì thầm, “Yêu một người nhà King không dễ đâu, Bella. Họ sẽ làm cho em phát rồ nếu em để họ làm thế. Nhưng chị hứa, nó hoàn toàn xứng đáng.”

Cô gật đầu, nhưng không thể không nghĩ rằng sẽ rất xứng đáng khi được người King mình yêu yêu lại mình. Còn nếu không nó sẽ là sự tra tấn.

“Chú ấy kìa!” Mia hét lên, nhảy lên nhảy xuống trong lòng bố và hào hứng chỉ vào Jesse.

Bella ngừng suy nghĩ và tập trung vào lần lướt cuối trong ngày của anh. Hoàn hảo. Jesse nằm trên tấm ván và dùng tay chèo dữ dội cho đến khi đỉnh ngọn sóng bắt kịp anh. Sau đó anh đứng lên, hất tóc ra sau và di chuyển trên tấm ván với sự duyên dáng dễ dàng thật đẹp. Tay anh thả lỏng hai bên và thậm chí từ khoảng cách xa, Bella cũng có thể thấy anh đang cười toe toét khi dùng cơ thể mình điều khiển tấm ván lướt trên đầu ngọn sóng. Tiếng gầm của đại dương mất hút trong tiếng gầm rú ủng hộ của đám đông. Màn biểu diễn kết thúc khi tấm ván của anh lướt trên đám bọt trắng xóa của con sóng đang yếu dần. Anh nhảy xuống khi tới gần bờ, nhặt ván lên kẹp dưới cánh tay và chạy lóc cóc trên bãi biển.

Bella quan sát gần như hàng trăm cô gái mặc bikini chạy về phía anh, tất cả đều háo hức cố gắng thu hút sự chú ý của anh. Anh chạy qua tất cả như thể anh thậm chí không nhìn thấy họ. Hơi thở của Bella nghẹn lại khi anh hướng về phía cô. Trái tim cô đập mạnh trong lồng ngực khi anh thả tấm ván xuống đất, ngược lên nhìn cô và hỏi, “Thấy anh thế nào?”

“Tuyệt vời!” Jackson gào lên sau đó càu nhàu khi khuỷu tay của vợ anh thúc vào giữa bụng. “Hey, chuyện này là sao?”

“Chú ấy có hỏi anh đâu,” Casey lẩm bẩm.

Jesse ngoác miệng cười. “Chị ấy nói đúng. Em không hỏi anh. Bella. Thấy anh thế nào?”

“Anh thật tuyệt vời,” cô đáp, ý thức rằng mọi người xung quanh đều đang chăm chú quan sát và nghe ngóng họ.

“Đó là điều anh muốn nghe. Giờ thì anh cần phần thưởng.”

Bella cười. “Không có danh hiệu nào hôm nay, nhớ không?”

“Ai nói về danh hiệu chứ?” Jesse hỏi và vươn người lên, kéo cô ra khỏi khán đài và xuống với anh. “Đây là phần thưởng duy nhất anh muốn.”

Rồi anh hôn cô. Dài và mạnh và sâu, ngả người cô ra sau một cách lãng mạn khi khán giả xung quanh họ cổ vũ tán thành.

Mơ hồ, Bella nhận thức được tiếng vỗ tay của đám đông và cả âm thanh tiếng máy ảnh bấm liên hồi ghi lại hình ảnh. Nhưng cô không quan tâm. Làm sao cô có thể khi cánh tay Jesse đang vòng quanh cô và miệng anh đang gắn chặt vào cô chứ? Một dòng điện râm ran chạy dọc cơ thể cô và bắn các tia lửa vào máu cô.

Anh tìm cô. Đến với cô. Hôn cô trước cả thế giới và lần đầu tiên trong đời, Bella cảm thấy mình như một nàng công chúa. Như một người quan trọng. Trái tim cô quay vòng trong

lồng ngực và cô thấy mình càng yêu anh hơn, dù cô không nghĩ rằng mình có thể.

Cuối cùng, sau giây phút kéo dài như cả cuộc đời, anh dứt khỏi nụ hôn, ngẩng đầu lên chăm chú nhìn vào mắt cô và Bella nghĩ rằng cô thấy... tình yêu tỏa sáng lại với cô.

Rồi anh nhe răng cười, khoảnh khắc ấy biến mất và cô thậm chí không chắc là nó đã xảy ra. Ngay lập tức, đám đông bao quanh họ, chúc mừng chiến thắng của Jesse và anh quàng một tay qua vai giữ cô gần bên anh.

Anh có yêu cô không?

Cô không biết. Nhưng mặt trời đang chiếu sáng và anh đang ôm cô thật chặt và vào lúc này, thế là đủ.

Tối hôm đó tại nhà Bella, họ cùng ngồi trên bậc cấp ở cổng sau, nhắm nháp rượu vang và ngắm những đám mây lướt qua ánh trăng. Từ nhà bà Clayton kể bên vang đến âm thanh của một game show trên TV và từ dưới phố vọng lên tiếng chó tru. Ở bên kia nhà Bella, nhà của Kevin tối om.

Mùi hương cay cay của hoa cúc trồng dọc theo hàng rào phía sau tràn ngập không gian, và Jesse hít một hơi thật sâu, biết rằng anh sẽ luôn kết hợp mùi hương này với đêm nay. Với người phụ nữ này.

Anh quàng tay ôm lấy cô và mỉm cười khi cô dựa vào anh, đặt đầu lên vai anh. “Thật là một ngày tốt lành.”

“Thật vậy,” cô đồng ý, nhấp một ngụm rượu. “Anh thật tuyệt vời trên mặt nước.”

“Không tồi với một tên đầu tôm doanh nghiệp, hả?” anh hỏi mát mẻ và trêu chọc.

Cô thở hắt ra. “Anh sẽ không để em quên nó sớm, phải không?”

“Không, anh cho là nó đáng với ít nhất là sáu tháng chọc ghẹo đó chứ.”

“Sáu tháng?”

“Ít nhất,” anh đáp, nhìn xuống đôi mắt màu sô cô la của cô.

“Vậy anh nghĩ chúng ta sẽ ở bên nhau,” cô nói, “như thế này, ý em là, trong sáu tháng?”

Anh cau mày và cảm thấy cô căng thẳng bên cạnh. “Well, phải. Sao lại không?”

Cô ngửa đầu ra sau nhìn lên mặt trăng cùng những đám mây trôi dạt qua nó. “Em chỉ không biết anh cảm thấy thế nào. Anh mong đợi gì.”

“Anh không mong đợi bất cứ điều gì, Bella,” anh quay qua đối mặt với cô. “Chúng ta đang vui vẻ với nhau, không phải sao?”

“Phải.”

“Tình dục cũng thật tuyệt.”

“Phải,” cô mỉm cười.

“Well, đó.” Nó đã được giải quyết. Giống như anh đã nói với Justice, anh không muốn bỏ đi. Anh thích ở bên Bella. Anh thích bản thân mình khi anh ở cùng Bella. Nhưng anh cảm nhận được sự do dự trong cô và anh biết rằng cô đang suy nghĩ. Cố gắng đặt ra kế hoạch. Hay nhìn vào tương lai. “Tại sao chúng ta phải đặt ra thời gian cho chuyện này? Hay định nghĩa nó sao đó? Nhìn này, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra với họ ngày mai nữa kìa, nói chi là sáu tháng tới. Nhưng ở đây, đêm nay, anh không thể tưởng tượng mình sẽ ở nơi nào khác.”

Đó là điều gần nhất mà anh từng nói với một người phụ nữ là anh không muốn mất cô.

Cô nhìn anh một lúc lâu, rồi mỉm cười và đặt tay lên cánh tay anh. “Em cũng vậy.”

Jesse mỉm cười. Vấn đề đã xong. Cho lúc này, dù sao đi nữa.

Cô đổi chủ đề đột ngột và anh phải tự hỏi có phải cô có đang cố gắng làm anh mất bình tĩnh. Nếu đúng vậy, cô làm tốt một cách chết tiệt.

“Em thích anh họ của anh và gia đình anh ấy.”

Nụ cười của anh mở rộng. “Ừ. Luôn rất vui được gặp họ và bọn trẻ.”

“Em ghen tị với anh,” cô thì thầm.

“Chuyện gì?” Anh hôn lên đỉnh đầu cô, âm thầm khuyến khích cô tiếp tục.

“Gia đình anh. Bọn anh rất thân thiết với nhau. Và anh thật tốt với mấy cô bé...”

Anh dễ dàng bác bỏ. “Chúng là những đứa trẻ tuyệt vời. Thật khó mà không vui vẻ với chúng.”

“Phải,” cô nói, nghiêng đầu ra sau nhìn anh, “nhưng nhiều đàn ông không bận tâm bò trên sàn nhà chơi “cưỡi ngựa” cả tiếng đồng hồ đâu.”

Anh cười, nhưng cô chỉ nhìn anh, tiếng cười của anh nhanh chóng nhạt đi. “Sao vậy?”

“Dạo này em đã suy nghĩ rất nhiều.”

“Được rồi...” Biểu hiện của cô thật nghiêm túc. Gần như là nghiêm trọng một cách chết tiệt và Jesse chuẩn bị tinh thần cho bất cứ điều gì sắp tới.

“Và em đi đến kết luận rằng anh không hoàn toàn là người như em nghĩ lúc đầu.”

Anh mỉm cười với cô. “Rất vui được biết.”

Cô ngồi thẳng lên và nhìn vào mắt anh. “Còn nữa. Jesse, anh biết em không bao giờ muốn mở rộng công việc kinh doanh của mình.”

“Ừ,” anh nói gượng gạo, thư giãn một chút. “Anh nghĩ em cũng đã làm rõ điều đó khá nhiều.”

“Well, em đối ý rồi.”

“Cái gì?” Điều đó làm anh ngạc nhiên và lơ đãng tự hỏi có bao giờ anh có thể đọc được Bella. Anh quan sát cô, cố gắng xác định cảm xúc của cô, nhưng đôi mắt cô trong vắt và thẳng thắn và bất cứ điều gì cô đang cảm thấy cô cũng che giấu quá tốt để anh có thể giải mã.

Cuối cùng cô mỉm cười, đưa tay ôm lấy má anh. Anh cảm nhận được sự ấm áp của cô len lỏi sâu vào bên trong mình.

“Em đã quyết định gia nhập King Beach,” cô nói. “Anh đã thuyết phục em rằng em có thể tin tưởng anh, Jesse. Và em nghĩ cùng nhau, chúng ta có thể làm nên những điều tuyệt vời.”

Anh nắm lấy tay cô trong tay mình và siết chặt. Kỳ lạ thật, nhưng trong vài tuần qua, anh đã quên mất về cố gắng kết hợp cô vào King Beach. Anh đã quá tập trung vào việc đưa cô lên giường. Và giữ cô ở đó khi anh có cô. Thông báo không biết từ đâu tới này của cô thực sự khiến anh bất ngờ.

Anh hoàn toàn xúc động. Trong nhiều tuần, anh đã cố gắng cho cô thấy lý do. Gia nhập King Beach. Giờ thì cô đã thấy, nhưng anh lại thấy một chút... không thoải mái. Nhưng tại sao? Anh đã từng mua các công ty khác trước đây. Quái quỷ, anh đã khởi nghiệp theo cách đó. Nhưng việc Bella tham gia với anh là một tuyên bố thực sự từ phía cô. Cô tin tưởng anh sẽ không làm hỏng những gì cô yêu quý. “Em sẽ không hối tiếc đâu, Bella.”

“Em biết,” cô nói, nghiêng người hôn anh. “Em tin tưởng anh, Jesse.”

Gió bắt đầu thổi mạnh, mang theo mùi hương của biển, và một nỗi lo lắng trỗi lên bên trong anh. Ngay lập tức, Jesse dập tắt nó. Đây là điều anh muốn. Và chết tiệt, anh đã làm tốt hơn anh nghĩ. Anh không chỉ có việc kinh doanh của cô, anh còn có Bella nữa.

Điều gì có thể đi sai hướng chứ?

Ba ngày sau cuộc triển lãm, cuộc sống trở lại bình thường ở Morgan Beach. Ngoại trừ một điều.

Jesse đang lo lắng.

Điều này không bình thường. Dù sao thì cũng đối với anh.

Anh lo lắng về mối quan hệ của mình với Bella bây giờ khi mà họ sẽ làm việc cùng nhau. Nếu cô phát hiện ra rằng anh đã lên kế hoạch quyến rũ cô trao quyền cho anh thì sao? Cô sẽ bị tổn thương, tức giận. Anh thề bảo là mình không quan tâm, nhưng anh có.

Và anh không thể chịu nổi ý nghĩ mất cô.

Nhưng anh cũng không thích giấu giếm cô sự thật. Anh đã học được từ lâu rằng bí mật có cách xuất hiện ở nơi ít mong đợi nhất và cắn vào móng bạn.

Vậy thì sao? Anh đang cảm thấy cái quái quỷ gì đây và vì sao lại là lúc này? Bella đã len

lỗi đến bên anh lúc nào không biết. Cô đã lên xuống bên dưới hệ thống radar tối tân của anh và khoét một cái hốc cho mình trong trái tim anh. Quỷ tha ma bắt, anh thậm chí không biết anh có thể cảm thấy những điều anh đang cảm thấy với cô. Không biết là anh có khả năng đó nữa.

Trong nhiều năm, anh đã tránh xa những thứ trông như có thể dẫn đến điều gì đó lâu dài. Một cách cẩn thận, cố ý, anh chỉ hẹn hò với những phụ nữ chỉ muốn có một khoảng thời gian vui vẻ. Những người với tương lai-trong-mắt thì anh luôn tránh xa.

Vậy làm thế quái nào điều này lại xảy ra với anh?

Dù sao thì nó cũng không quan trọng. Câu hỏi thực sự là anh sẽ làm gì với nó?

Ba ngày nay, anh đã giữ khoảng cách với Bella, cố gắng tìm kiếm trong tâm trí mình cảm xúc của anh và điều anh muốn làm với nó. Đây là một trò chơi hoàn toàn mới với anh. Anh thậm chí chưa bao giờ dự tính tương lai với một người phụ nữ trước đây. Anh chưa bao giờ muốn trước đây. Bây giờ, anh không thể tưởng tượng phần đời còn lại của mình không Bella bên cạnh.

Có Chúa chứng giám, anh không muốn để mình lún sâu như vậy. Anh muốn Bella chủ yếu là để chứng minh với Nick Acona. Bây giờ nó đã đi quá xa. Và chết tiệt nếu anh biết làm cách nào để xử lý.

Anh đứng lên, quay ra nhìn chằm chằm xuống dãy cửa hàng trên phố chính và đại dương ở đằng xa. Những đám mây đen lượn lờ ở chân trời, kéo về phía bờ biển và anh biết buổi tối sẽ có một cơn bão. Hợp với tâm trạng của anh. Bên trong anh đang xáo động dữ dội. Anh chưa bao giờ nghĩ mình là loại đàn ông dành cho hôn nhân. Nhưng Bella chắc chắn là loại phụ nữ của hôn nhân. Vậy chính xác thì họ đang ở đâu?

Cuộc hôn nhân của cha mẹ anh đã không tốt đẹp với việc cha anh luôn vùi đầu vào công việc. Và cuộc hôn nhân của Justice cũng đã tan vỡ, dù không ai biết lý do vì sao. Vậy làm thế quái nào nó tốt đẹp với anh?

“Anh King?”

“Ừ?” Anh liếc qua vai, cúi kính vì bị quấy rầy khi anh nhìn Dave Michaels bước vào văn phòng. “Chuyện gì vậy, Dave?”

Dave chớp mắt với giọng điệu của Jesse, nhưng nói, “Tôi đã chuẩn bị giấy tờ để Bella xem qua và ký rồi.”

“Được. Tốt. Chỉ là... để nó trên bàn tôi, được chứ?” Anh quay lại nhìn ra ngoài lần nữa, suy nghĩ đang chạy đua vòng vòng. Anh đã thuyết phục được Bella nắm lấy cơ hội. Ký hợp đồng với King Beach. Tin tưởng anh không phá hoại công việc kinh doanh cô yêu quý.

Và anh không thể không cảm thấy tội lỗi về mọi chuyện. Anh đã thắng. Đây là những gì anh đã lên kế hoạch để đạt được. Quyển rũ và thuyết phục cô tham gia vào công ty mình. Mọi thứ đều theo đúng kế hoạch ban đầu của anh. Anh đã tấn công cô. Dự đồ cô chia sẻ điều quan trọng nhất trong cuộc sống của mình.

Vấn đề duy nhất là, trong khi anh quyến rũ cô, anh mới chính là người bị rơi vào lưới tình.

Anh vấp vào một cái bẫy chỉ càng siết chặt khi anh cố vùng vẫy thoát ra. Nhưng thì, anh tự nhủ, có lẽ đó là vì anh không thực sự muốn thoát.

Anh rên rỉ và vùi tay vào tóc. Cuộc sống của anh ít phức tạp hơn nhiều trước khi anh đến Morgan Beach.

Có hai người khách trong cửa hàng của cô, đợt hàng mới vừa đến từ các thợ may và một nguồn lợi nhuận gọn gàng đang chảy vào ngân hàng nhờ vào việc bán hàng vào ngày triển lãm lướt sóng.

Vậy sao Bella không thấy vui hơn?

Cô cau mày khi móc những bộ đồ bơi mới lên và sắp xếp chúng theo kích cỡ và kiểu dáng. Cô biết câu trả lời cho câu hỏi đó. Bởi vì cô đã không gặp Jesse kể từ khi cô đồng ý tham gia King Beach.

Oh, cô có nói chuyện với anh qua điện thoại vài lần. Anh bận. Có cuộc họp. Có quyết định cần bàn. Có giấy tờ cần làm. Anh luôn nói những điều đúng đắn, và khi cô đang nói chuyện với anh mọi thứ đều có hoàn toàn có lý. Còn sau đó khi chỉ có một mình, những nghi ngờ len lỏi vào đầu và tra tấn cô.

Cô cũng nhớ Jesse. Nhớ nụ cười của anh. Tiếng cười của anh. Cảm giác tay anh vòng quanh cô. Tiếng hơi thở anh thì thào vào cổ cô.

Nếu anh cũng cảm thấy điều tương tự, vậy sao anh tránh mặt cô?

Bella lắc đầu, cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ đó và mỉm cười với một người phụ nữ đang xem xét các hàng móc. Cô trở lại với công việc của mình, tâm trí cô quay cuồng với những khả năng, cái sau tồi tệ hơn cái trước.

Anh đã có thứ mình muốn, giờ anh không cần phải gặp cô nữa. Cô lắc đầu, không thích điều đó chút nào.

Lãng mạn với cô đơn giản là một phần kế hoạch hạ thấp hàng phòng thủ của cô và nắm lấy công việc của cô. Cô còn không thích cái đó hơn. Anh không thể giả vờ được, đúng không? Có ai là diễn viên giỏi vậy không?

Anh đang cảm thấy tội lỗi vì đã ăn cắp công việc của cô với sự giả vờ sai trái nên không dám đối mặt với cô. Hừm. Cô không nghĩ vậy. Jesse King không cảm thấy tội lỗi.

“Vậy chuyện gì đang xảy ra?” cô thì thầm, bụng xoắn lại thành gút.

Và vì sao cô phải đứng đây vận tay suy nghĩ về nó? Vì Chúa, điều cô phải làm là đi gặp anh và bảo anh là cô muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Bây giờ họ là đối tác mà, phải không? Trong công việc cũng như cuộc sống. Nếu cô có câu hỏi, cô chỉ việc đi thẳng đến Jesse. Chuyện này có thể chẳng liên quan gì tới cô, dù sao đi nữa. Có thể là một vấn đề gia đình. Một điều gì đó cô có thể giúp anh.

Gật đầu với mình, Bella quyết định rằng ngay sau khi khách rời khỏi cửa hàng, cô sẽ đến King Beach và bắt Jesse nói chuyện với cô.

Cửa trước mở ra, cái chuông trên đó reo inh ỏi và Bella nhìn lên. Một người đàn ông trong bộ vét ba mảnh tiến lại quầy. “Bella Cruz?”

“Vâng,” cô đáp, cho anh ta nụ cười tôi-là-chủ-chào-mừng-anh-đến-cửa-hàng-đẹp-nhất của mình. “Tôi có thể giúp gì cho anh?”

Anh gật đầu, cho tay vào túi trong áo khoác và rút ra một phong bì. “Tôi được chỉ thị giao cái này.” Anh ta đưa cô. “Chúc một ngày tốt lành.”

Sau đó anh ta rời khỏi. Trước khi chuông ngừng reo inh ỏi, Bella đã mở phong bì và kéo tờ giấy gấp lại bên trong ra. Cô đọc. Rồi đọc lần nữa.

Bên trong cô đóng băng và lạnh toát, những nút thắt đau đớn rơi xuống dạ dày cô. Từng chữ trên giấy nhòe đi khi mắt cô đong đầy nước. Một cách kiên quyết, cô chớp mắt giữ chúng lại. Cô sẽ không khóc. Cô sẽ hét lên. Con thình nộ bùng nổ, cào cấu cổ họng cô, gần như khiến cô nghẹt thở.

Điều này không đúng, cô nghĩ, mắt cô dán chặt vào những từ ngữ ngắn gọn được lựa chọn. Phải là một sai lầm. Nhưng rồi, một giọng nói lặng lẽ, logic trong cô thì thầm, nó giải thích nhiều điều, phải không? Vì sao Jesse tránh mặt cô, ví dụ thế. Và khi suy nghĩ của cô chạy đua, cảm giác bị phản bội dâng lên trong cô cho đến khi cô nghĩ rằng mình sắp nổ tung.

Cô đã tự hỏi điều gì đang xảy ra.

Bây giờ cô đã biết.

Nhưng cô không thể làm gì với nó cho đến khi khách hàng về hết. Với suy nghĩ đó trong đầu, cô nặn ra một nụ cười có ích, nhét tờ giấy vào túi váy và đi làm việc. Cô càng giúp những người phụ nữ này tìm thấy thứ họ muốn sớm chừng nào, cô càng sớm có thể đối mặt với Jesse King.

Nếu anh ta nghĩ cô chỉ đơn giản là biến mất, anh ta đã nhầm.

Anh ta sắp biết được chính xác điều Bella nghĩ về anh ta.

MƯỜI

Tiếng gõ cửa văn phòng khiến Jesse cau mày một giờ sau đó. Trước khi có thể hét lên vào đi, cửa mở ra và Dave Michaels ló đầu vào. Anh có vẻ lo lắng. Chẳng bao giờ là dấu hiệu tốt.

“Ông chủ, có một vấn đề.”

“Cái gì? Vấn đề gì?”

“Oh,” Bella nói, đẩy người qua Dave lao vào văn phòng, “có nhiều hơn một vấn đề đó.”

Biểu hiện của Dave chuyển từ lo lắng đến hoảng hốt. Nhưng Jesse hầu như không nhận thấy, bởi vì sự chú ý của anh tập trung vào người phụ nữ rõ ràng là đang tức giận trước mặt anh. Đôi mắt Bella lóe lên nguy hiểm và miệng cô mím lại thành một đường mỏng dính ảm đạm. Cô thực tế đang run rẩy với cơn thịnh nộ.

“Cảm ơn, Dave,” Jesse nói, vẫy tay đuổi anh đi ra. “Tôi sẽ lo từ đây.”

Biết ơn rõ rệt vì được ân xá, Dave rút lui và đóng cửa lại phía sau.

Jesse đứng dậy đi vòng quanh bàn làm việc về phía Bella. Lo lắng xuyên qua anh nhưng anh kiểm soát nó. Anh sẽ sửa bất cứ điều gì sai trái.

Cô lùi lại, lắc đầu và đưa một tay lên chặn anh lại. “Đừng đến gần tôi, đồ khốn.”

Ngạc nhiên, anh nhìn cô chăm chăm. “Chờ đã...”

“Tất cả là một trò chơi, đúng không?” giọng cô lạnh lẽo, siết chặt, thấp tới nỗi anh phải căng tai ra mới nghe. Cô không la ó hay hò hét. Bella khác biệt với những người phụ nữ khác mà anh từng biết. Vài lần anh phải đối mặt với những người phụ nữ tức giận, họ chửi bới và la hét vào mặt anh và một người thậm chí còn ném cái bình vào anh.

Bella thì không, dù vậy.

Và vẻ lạnh lùng băng giá đó khiến anh gọn tóc gáy.

“Em đang nói gì vậy?” anh bước về phía cô, nhưng cô đưa tay lên lần nữa như đang cố gắng dùng siêu năng lực hay gì đó để giữ anh lại.

“Đây,” cô ngắt lời, cho tay vào túi váy, “Tôi đang nói về cái này.” Cô kéo ra một tờ giấy, vò nát nó và ném vào anh.

Jesse chụp lấy nó trên không, nhanh chóng nhìn qua và cảm thấy tim mình chùng xuống. “Cái quái gì thế này?”

“Không nhận ra công trình của anh à?” cô cười khinh bỉ. “Cho phép tôi giải thích. Đó là tờ thông báo trục xuất. Cho tôi ba tuần để dọn ra khỏi nơi đó. Cái tòa nhà mà anh sở hữu ấy.”

“Bella, em phải biết đây là một sai lầm.”

“Không, tôi không biết. Có giấy trắng mực đen đó,” cô ngắt lời. Gương mặt cô nhợt nhạt

và hai má đỏ ửng nổi bật lên thấy rõ. “Nó rõ ràng như vậy mà, ngài King.”

“Anh không trực xuất em.”

“Vậy sao?” Cô nghiêng đầu một bên nhìn anh trừng trừng. “Bởi vì tờ giấy đó hợp thức hóa mọi thứ. Thời hạn thuê của tôi sẽ chấm dứt trong ba tuần nữa và anh muốn tôi biến khỏi đó. Rõ ràng từng từ một.”

“Anh không ra lệnh cho cái này—” Jesse bỏ dở câu nói, ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại khi anh thầm nguyện rửa tay quản lý của mình xuống địa ngục.

Khi anh mua tòa nhà của Bella từ gia đình ông chủ trước, anh đã dặn quản lý để cô yên cho tới khi kết thúc hợp đồng thuê. Well, hợp đồng của cô sẽ kết thúc trong vài tuần nữa và rõ ràng tay quản lý đã theo dõi việc này. Jesse thậm chí không nghĩ gì về vụ thuê nhà chết tiệt của cô trong tuần qua. Hóa ra, anh nên chú ý hơn.

“Được rồi, để anh giải thích.”

“Không có gì anh có thể nói để giải thích điều này hết.”

Nhận thức mình đang trở nên tức giận hơn, Jesse chống đối. “Anh đã nói với em đây là một sai lầm. Phải, anh thừa nhận là kế hoạch trực xuất đã được đưa ra vài tháng trước, nhưng anh đã bảo tay quản lý không làm bất cứ điều gì cho đến khi hợp đồng thuê nhà sắp hết—”

“Chúc mừng, anh ta tuân lệnh anh cực kỳ nghiêm túc.”

“Anh không bao giờ tính trực xuất em, Bella. Anh chỉ muốn có cơ hội để thuyết phục em gia nhập công ty anh. Và anh chỉ là... quên thông báo cho quản lý biết.”

“Anh quên?” Đôi mắt cô mở to và sợ hãi. “Anh quên bảo ai đó không trực xuất tôi?”

“Ừ, anh hiểu em, nó nghe thật tệ. Nhưng anh đã khá bận rộn trong vài tuần qua. Với em.”

“Vậy ra đó là lỗi của tôi.” Cô lắc đầu kinh ngạc.

“Được rồi, bình tĩnh lại, Bella. Chúng ta có thể nói về chuyện này, giải quyết tất cả.” Anh tiến về cô lần nữa nhưng dừng lại khi cô gầm gừ với anh.

“Nếu anh chạm vào tôi bây giờ, thề có Chúa, tôi sẽ trở nên bạo lực.”

Xét đến ánh mắt cô, anh tin thế. Một người đàn ông khôn ngoan biết khi nào nên lùi lại. Cho nên Jesse cứng người dừng lại và nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh đã nói cả triệu lần rồi. Đây là một sai lầm, Bella. Em không thể tin rằng anh muốn ném em ra khỏi cửa hàng chứ.”

“Sao lại không?”

“Chết tiệt Bella, anh... quan tâm tới em.”

“Đừng mắc nghen câu đó đấy,” cô bảo anh.

Chuyện này không tốt. Anh nên biết. Nên theo dõi sát sao các quản lý của mình hơn, nhưng anh có quá nhiều chuyện phải lo gần đây, thật không dễ dàng mở mắt theo dõi hết mọi thứ. Cô sẽ không bao giờ chấp nhận lời giải thích đó, và anh không thể trách cô.

Anh đưa tay lên kéo tóc mình bằng cả hai tay một cách bực bội. “Điều này không có nghĩa lý gì. Nghĩ về nó đi. Chết tiệt, em vừa đồng ý gia nhập công ty anh, vì sao anh phải làm thế với em lúc này chứ?”

Cô cười cụt ngủn, nhưng không có chút hài hước nào trong đó và đôi mắt cô chỉ tối sầm lại. “Điều đó, tôi chấp nhận là một sai lầm. Anh làm lộn xộn lên, phải vậy không? Anh nên bắt tôi ký giấy tờ trước khi cho người đến tờ thông báo trục xuất đó. Một bước đi tồi, Ngài Thâu Tóm Doanh Nghiệp à.”

“Trở lại với nó à? Anh nghĩ chúng ta cho qua rồi chứ. Anh nghĩ chúng ta hiểu nhau.”

“Tôi cũng nghĩ nhiều thứ lắm,” cô bảo anh. “Tôi nghĩ rằng anh hơn những gì anh thể hiện. Rằng có một trái tim ở đâu đó. Nhưng có vẻ như cả hai chúng ta đều sai lầm.”

“Bella—” Cô vẫn giận dữ một cách lạnh lùng và anh thấy lo lắng. Nếu cô la hét hoặc chửi mắng hay xỉ vả anh, Jesse nghĩ, anh còn có nhiều cơ hội tiếp cận cô hơn. Nhưng tảng băng trong mắt cô cho thấy rõ cô sẽ không nghe bất cứ điều gì anh nói.

Nhưng anh chắc chắn sẽ cố gắng.

Quý tha ma bắt, anh quan tâm đến cô. Rất nhiều. Có lẽ còn hơn cả quan tâm. Có lẽ đó là tình yêu. Có lẽ anh yêu và không nhận ra nó cho đến khi quá muộn.

Jesse loạng choạng. Lạy Chúa. Anh đúng là một thằng ngốc. Cần phải mất cô thì mới nhận ra là anh cần cô đến thế nào sao? Không thể nào. Không bao giờ anh để cô rời xa anh lúc này. Anh phải nói với cô. Nói điều anh chưa bao giờ nói với bất kỳ ai trước đây. Cô sẽ tin anh. Cô phải tin anh.

“Bella, anh yêu em.”

Cô chớp mắt rồi cười ghen ngào. “Tuyệt vọng rồi à? Lôi con át chủ bài ra rồi à?”

Không phải phản ứng anh hy vọng. Hay cái anh chờ đợi. “Chết tiệt, anh có ý đó. Em là người phụ nữ duy nhất anh từng nói điều đó.”

“Và tôi phải tin nó?”

“Phải!” Làm sao cô có thể không tin anh? Làm sao cô có thể không thấy là cô đang giết chết anh kia chứ?

“Well, tôi không tin,” giọng cô thậm chí còn thấp hơn trước. “Sao tôi phải tin? Tôi đã đồng ý gia nhập King Beach và anh biến mất. Tôi không gặp anh trong nhiều ngày. Bởi vì anh đã có được thứ mình muốn.”

“Không phải vậy,” anh nói, mong ước như quỷ là anh có cách thoát khỏi mớ lộn xộn này. Là anh biết phải nói gì để thuyết phục cô. “Anh đã suy nghĩ. Về chúng ta. Tương lai... của chúng

ta.”

Cô cười buồn bã và nó xé nát tâm hồn anh. “Chúng ta không có tương lai, Jesse. Chưa bao giờ có. Thứ chúng ta từng có là một đêm trên bãi biển cách đây ba năm. Bởi vì phần còn lại,” cô nói thêm, giọng cô rơi xuống thành tiếng thì thầm khàn khàn, “là không có thực. Những tuần vừa qua. Thời gian chúng ta ở bên nhau, tất cả chỉ là diễn xuất.”

“Không.” Anh nâng cằm lên, giữ chặt ánh mắt đầy bão tố của cô và thuyết phục cô tin.

Cô không tin.

“Sự lãng mạn,” cô nói. “Sự quyến rũ. Những cuộc làm tình, những tiếng cười. Tất cả mọi thứ. Anh không bao giờ muốn tôi. Anh muốn công việc của tôi. Đó chỉ là một trò chơi.”

Anh cảm thấy cái tát mạnh của sự xấu hổ và ghét cảm giác đó. Anh sợ thời khắc này, hy vọng có thể tránh được nó. Sẵn sàng bỏ tất cả để có thể nói với cô là cô đã sai. Nhưng anh sẽ không muốn có cô bằng cách nói dối.

“Đó là lúc bắt đầu, phải,” anh thừa nhận, và quan sát sự đau đớn vụt lên trong mắt cô. Anh cảm thấy mình đúng là tên khốn như cô nói. “Anh nghe nói Nick Acona muốn có em, và—”

“Vì vậy, anh cố tình theo đuổi tôi để thắng bạn anh?”

“Đó là một phần...” anh rào đón.

“Đó là tất cả,” cô sửa lại.

“Nhưng bây giờ thì không như vậy nữa.”

“Chắc chắn rồi,” cô gật đầu cụt lủn. Miệng xoắn lại và nỗi đau lung linh trong đáy mắt. “Tôi tin anh. Nó không phải trò chơi. Và tôi tin rằng anh yêu tôi. Sao lại không chứ?”

“Bella, mẹ kiếp.” Anh bước một bước về phía cô và dừng lại. Nếu anh đến quá gần, anh sẽ chạm vào cô và nó sẽ giết anh nếu cô không cho anh chạm vào cô. Trái tim anh đau nhói, cổ họng anh siết chặt và khô khốc và Jesse thấy mình đang chiến đấu vì sự sống của mình. Và đang thua.

Anh lùa tay qua tóc lần nữa và cầu xin những từ ngữ thích hợp. Cuối cùng anh cũng phải bắt đầu. “Anh thừa nhận ngay từ đầu anh gặp em là vì anh muốn công việc kinh doanh của em. Anh muốn đánh bại Nick. Nhưng anh lại muốn em lần nữa. Em đã ám ảnh anh trong ba năm!”

Miệng cô cử động, nhưng cô không nói gì, cô chỉ đứng đó quan sát anh, và Jesse thấy mình như một con bọ nằm dưới kính hiển vi.

“Tất cả đã thay đổi. Quá nhanh.” Anh cười nhẹ, lắc đầu và chà tay lên sau cổ. “Chết tiệt, Bella, anh ngừng nghĩ về công việc của em nhiều tuần trước rồi. Và anh quên mất cái lệnh trục xuất chết giẫm đó vì anh dành nhiều thời gian với em đến nỗi không còn gì khác quan trọng.”

Biểu hiện của cô trống rỗng. Nỗi đau vẫn còn trong mắt. “Tôi không tin anh.”

“Anh biết.” Anh lấy tờ lệnh trục xuất và xé nó làm đôi. Rồi xé lần nữa. Ném xuống sàn

nhà, anh lặng lẽ nói, “Quên chuyện này đi, Bella. Ở lại cửa hàng. Miễn phí! Và quên chuyện Beach King tiếp quản Bella’s Beachwear đi. Anh không muốn công việc của em. Anh chỉ muốn em. Anh không muốn mất em.”

“Anh đã mất rồi.” Bella nhìn anh và cảm thấy trái tim mình tan vỡ. Không gì anh nói bây giờ có thể thay đổi thực tế là anh đã cố tình lên kế hoạch dụ dỗ cô dâng công việc của mình cho anh. Làm sao cô có thể tin tưởng rằng anh đang nói sự thật?

Nỗi đau quá sắc bén và dày cộm trong cô đến nỗi làm cô khó thở. Anh nói anh yêu cô. Và chỉ vài tiếng trước, cô có thể cho đi tất cả chỉ để được nghe lời đó từ anh. Bây giờ thì đã quá muộn. Bây giờ anh dùng những từ đó quá dễ dàng trong nỗ lực che giấu điều mình đã làm.

Cô đã mất tất cả.

Chỉ trong phút chốc, mọi thứ biến mất. Mơ ước. Hy vọng. Tương lai với người đàn ông cô yêu. Tất cả đã tan thành tro bụi bị thổi ra biển.

“Bên cạnh đó, tôi chưa bao giờ thực sự là của anh để mất,” cô thì thầm, nhận ra sự thật khắc nghiệt.

“Anh không chấp nhận điều đó,” anh nói với cô và trong đôi mắt xanh của anh cô đọc được sự quyết tâm chiến đấu.

Well, đã quá muộn.

“Anh phải chấp nhận, Jesse,” cô nói, lắc đầu và bước ra xa anh. Con giận dữ của cô tan biến. Sự phẫn nộ chính đáng thúc đẩy cô đến đây để chứng kiến sự sụp đổ của tất cả mọi thứ cô trân trọng đã biến mất. Thứ còn lại chỉ là cảm giác đau đớn.

Quay lưng lại với anh là điều khó khăn nhất cô từng làm, nhưng nếu cô không đi ngay bây giờ cô sẽ không thể nào sống với chính mình. “Kết thúc rồi. Tất cả mọi thứ.”

“Bella, nếu em nghe—”

“Không.” Cô đi ra cửa, không rời mắt khỏi anh. “Tôi sẽ dọn ra khỏi cửa hàng. Tôi sẽ đi trước khi hết tháng.”

“Anh không quan tâm cái cửa hàng đó. Em không cần phải dọn đi,” anh quát.

“Có, tôi cần.” Tay cô nắm chặt quanh tay nắm cửa. Cô liếc nhìn anh qua vai và biết rằng cô sẽ giữ hình ảnh này của anh trong tâm trí cô mãi mãi. Được chiếu sáng từ phía sau bởi ánh mặt trời phản chiếu trên mặt biển, mái tóc anh vàng óng, đôi mắt khuất trong bóng tối và cằm anh siết chặt mạnh mẽ.

Điều cô muốn bây giờ là chạy đến với anh, vòng tay quanh anh và giả vờ thêm một ngày nữa rằng những gì họ chia sẻ là có thật. Rằng những gì cô cảm thấy được đáp lại. Rằng, chỉ một lần, có một người yêu cô.

Nhưng nếu nó không có thực thì không còn gì quan trọng nữa.

Thở dài, cô nói với anh, “Anh sẽ không chiếm được công việc của tôi đâu. Bởi vì tôi chính là nó và anh sẽ không bao giờ có được tôi. Anh không xứng đáng với tôi, Jesse.”

Mặt anh siết lại và anh chùn bước như thể cô vừa đánh anh một đòn chí mạng.

“Bella,” anh nhỏ nhẹ, “cho chúng ta một cơ hội. Cho anh một cơ hội.”

“Không còn cơ hội nữa. Lẽ ra tôi nên biết đây là cách chuyện này kết thúc,” cô buồn bã nói. “Anh không bao giờ cam kết bất cứ điều gì trong đời mình. Tôi đã nhận ra điều đó bây giờ. Và tôi biết đó là lý do tại sao anh sẽ không bao giờ cam kết với tôi.”

“Em sai rồi,” anh tranh cãi. “Anh đã cam kết rất nhiều và nếu em chịu lắng nghe—”

Cô ngắt lời anh. “Jesse, anh quá chú tâm và việc sở hữu công ty mình. Anh thuê người xây dựng ngôi nhà ‘xanh’ cho anh. Những gì anh phải làm là dọn vào sống trong đó. Anh thuê người tái chế rác. Anh trả tiền để điều hành quỹ Save the Waves. Anh không hiểu sao? Anh thuê người thực hiện cam kết cho mình để anh không phải bận tâm.” Cô lắc đầu. “Đó không phải là cách tôi muốn sống cuộc đời mình.”

“Bella, đừng đi.” Ba từ đó nghe như bị ép ra khỏi cổ họng anh.

Quá muộn.

“Nếu nó làm anh khá hơn, tôi cũng sẽ không ký hợp đồng với Nick Acona đâu.”

“Bella...”

“Tạm biệt, Jesse.” Cô mở cửa, rời khỏi văn phòng và đóng cửa lại phía sau với một tiếng thịch lạng lẹ.

Hai ngày sau, Jesse vẫn còn choáng váng.

Không ai từng buộc tội anh như Bella.

Không ai từng nói đúng như thế về anh.

Anh đã muốn tranh luận với cô, bác bỏ mọi thứ cô nói với anh nhưng cô đã ghim chặt anh một cách hoàn hảo.

Anh đã sống cả đời tìm kiếm những con đường dễ đi nhất. Anh vô tình vấp phải công việc phù hợp với mình, và chỉ khi nó được đặt trước mặt thì anh mới nỗ lực để phát triển nó trở nên thành công. Anh đứng đằng sau các hoạt động của Quỹ phát triển đại dương của mình. Anh tìm được đúng người điều hành nó rồi cứu rỗi lương tâm mình bằng cách viết những tấm séc khổng lồ.

Và chết tiệt, cô cũng đúng về thứ khác nữa. Anh có thể đặt hai thùng rác vào mỗi bàn làm việc trong văn phòng. Các nhân viên tạp vụ có lẽ sẽ cảm ơn anh vô khối vì khiến công việc dễ dàng hơn cho họ.

Thật là địa ngục khi nhận được một cuộc gọi thức tỉnh từ người phụ nữ mình yêu và cô ấy nói rằng mình không xứng đáng với cô ấy.

Thậm chí tệ hơn, anh nghĩ, khi cô nói đúng.

Bella đã khiến anh phải nhìn lại bản thân mình và Jesse không thích những gì anh thấy. Anh đã muốn đến nhà cô đêm đó. Đối mặt với cô, thừa nhận rằng tất cả mọi thứ cô nói với anh đều đúng. Thậm chí, dù khó nuốt thế nào đi nữa, cầu xin cô lắng nghe anh. Nhưng anh biết rằng cô vẫn còn quá tức giận để nghe anh nói điều gì. Và ai có thể trách cô?

Vì vậy, anh cho cô vài ngày. Đủ thời gian để sự lạnh lùng của cô dịu đi một chút. Đủ thời gian để anh lập ra ít nhất một kế hoạch nửa vời mà anh hy vọng có thể thuyết phục được cô trở lại với anh.

Một cơn gió biển lạnh toát thổi vào từ đại dương khi anh rời King Beach và đi bộ vài dặm nhà đến cửa hàng của Bella. Mây đen giăng đầy trời và từng đàn chim biển đang bay về đất liền. Dấu hiệu cho thấy một cơn bão đã hình thành mấy ngày nay cuối cùng cũng sắp đổ bộ. Tốt, anh nghĩ. Một cơn bão sẽ làm sạch không khí và có thể, anh tự nhủ, đó cũng là thứ cả anh và Bella đều cần.

Hít một hơi thật sâu không khí lạnh, anh hướng đến chỗ Bella, đi đến cửa trước nhưng nó đã bị khóa. Cau mày, anh nghĩ cô đang đi ăn trưa hay đi công việc gì đó. Nhưng giờ là ba giờ chiều, không lý nào. Khum tay che mắt, anh cúi xuống cửa sổ và nhìn vào bên trong.

Cửa hàng trống rỗng.

Tất cả mọi thứ đã biến mất. Những hàng áo tắm trống không, máy tính tiền biến mất khỏi quầy. Các bức tường bị lột sạch những bộ đồ bơi và áp phích Bella treo ở đó. Sự hoảng loạn tăng lên trong lồng ngực anh. Không thể tin vào điều anh thấy, Jesse nhìn vào ô cửa sổ khác vào phần sau của cửa hàng, nhưng anh cũng không thấy gì tốt đẹp hơn.

Chồng vải may đồ của cô đã biến mất. Bàn làm việc của cô sạch sẽ và các hộp đựng hàng tồn kho cũng không cánh mà bay. Toàn bộ cửa hàng trống rỗng và khi anh đứng đó, nhìn vào từ vỉa hè, Jesse cũng cảm thấy trống rỗng như căn nhà trước mặt anh.

Nhưng quỷ bắt anh đi nếu anh để nó như thế.

Anh quay lại King Beach, leo lên xe và lái tới nhà cô. Các luống hoa gọn gàng, thảm cỏ nhỏ trước sân, cánh cửa màu đỏ tươi tất cả đều mời gọi anh, khiến anh nhớ tới những ngày và đêm ở bên cô. Những kỷ niệm anh không muốn từ bỏ. Lời hứa hẹn một tương lai anh không muốn để mất.

Anh chạy về phía trước đập vào cánh cửa màu đỏ và chờ đợi một câu trả lời không bao giờ đến. Nhìn vào cửa sổ, anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy đồ đạc của cô vẫn còn đó, ít ra là vậy. Cô không bỏ thị trấn ra đi vì anh. Không phải điều đó sẽ ngăn được anh. Nó chỉ khiến anh mất nhiều thời gian hơn để tìm ra cô.

“Bella!” anh gọi, đập cửa lần nữa. “Bella, mở ra và nói chuyện với anh, mẹ kiếp!”

Anh chờ đợi như cả nhiều cuộc đời nhưng cô không ra mở cửa. Anh liếc qua nhà anh bạn Kevin của cô bên cạnh, nhưng nó tối thui và không có xe hơi trên đường, vậy cô không trốn đi với anh ta. Cô đang ở cái nơi quỷ quái nào chứ? Ngồi trong phòng khách, nghe anh biến mình thành một thằng đàn à?

Tuyệt vọng cào cấu bên trong anh, Jesse hét lên, “Được thôi! Anh sẽ ngồi lì trên hiên nhà em cho đến khi em ra!”

Anh mất vài tiếng đồng hồ làm việc đó. Anh vẫy tay chào những người hàng xóm, gọi một cái pizza khi đói và anh vẫn ngồi đó đến hết đêm khi cơn bão cuối cùng cũng ập vào Morgan Beach.

MƯỜI MỘT

Chiều hôm sau, Jesse đến cửa hàng của Kevin, kiên quyết bắt buộc hắn ta nói ra chỗ ở của Bella. Nếu có ai biết thì gã bạn thân của cô là người đó. Anh đẩy cửa và đứng khựng lại.

Đó là Kevin, với một cô gái tóc vàng cao ráo, chân dài đang quấn quanh anh như cái bao bọc đĩa DVD. Nụ hôn của họ đủ ướt át để làm mờ kính cửa sổ và chỉ miễn cưỡng kết thúc khi họ nghe tiếng Jesse đi vào.

Cô gái tóc vàng liếc nhìn anh rồi giấu mặt vào ngực Kevin cười to. “Oops.”

Kevin chỉ ngoác miệng cười. “Không sao, Trace. Jesse, đây là bạn gái tôi, Traci Bennett. Traci, đây là Jesse King.”

Cô nhìn anh và Jesse nhận ra cô. Gương mặt cô xuất hiện trong hàng chục quảng cáo. Cô cao, xinh đẹp và ăn mặc thanh lịch và điều anh đang nghĩ là anh ước gì mình đang nhìn một cô nàng tóc nâu nhỏ nhắn ăn mặc xấu xí nhưng cực kỳ hấp dẫn.

“Anh là cựu lượt sóng đang cho tái xây dựng quanh đây,” Traci nói. “Nhân tiện, anh làm tốt lắm. Tôi thích những gì anh làm cho nơi này.”

“Cảm ơn.” Cô thích. Còn Bella ghét nó.

“Rất vui được gặp anh,” cô nói. “Ừm, xin lỗi về chuyện anh bắt gặp chúng tôi, nhưng tôi đã đi bốn tuần rồi và tôi rất nhớ Kevin.”

“Không thành vấn đề,” Jesse đáp, nhét tay vào túi quần. Nếu anh có cách, anh sẽ đang ở bên Bella lúc này và làm đúng cái điều chết tiệt đó rồi. “Tôi chỉ cần nói chuyện với anh ta vài phút, nếu cô không phiền.”

“Không sao.” Cô vươn lên chùi vết son môi trên cái miệng đang mỉm cười của Kevin bằng ngón tay cái, sau đó quay lại và cầm ví lên. “Tôi sẽ để hai anh nói chuyện. Gặp lại anh ở chỗ em nhé, anh yêu?”

Mắt Kevin sáng lên. “Oh, yeah.”

Cô bỏ đi, để lại mùi nước hoa đắt tiền sau lưng. Jesse nhìn Kevin. “VẬY, anh thực sự có một cô bạn gái.”

“Tôi có đấy. Nhưng anh đến đây nói về chuyện đó à?” anh hỏi, khoanh tay trước ngực và chiếu vào Jesse cái nhìn cứng rắn chỉ dành riêng cho mấy con chó hư và trẻ con xấu tính.

Rõ ràng, Bella đã kể chuyện của mình cho gã bạn thân và không ngạc nhiên là Kevin đứng về phía ai. Tốt. Anh có thể chịu đựng bất cứ điều gì anh ta muốn nói. Chết tiệt, anh đáng bị thế. Nhưng Jesse sẽ không rời khỏi đây mà không biết tìm Bella ở đâu.

“Không, tôi không quan tâm đến bạn gái anh,” anh thừa nhận.

“Tôi cũng nghĩ thế.” Kevin gật đầu về phía cửa trước. “Quay bảng đóng cửa lại rồi đi ra sau.”

Jesse làm như Kevin bảo, khóa cửa lại sau đó theo Kevin đi vào chỗ trông giống như một kho hàng nhỏ. Những dãy kệ dọc bức tường chứa đầy các loại hộp, giấy gói, ruy băng và nhiều đồ trang sức hơn người ta có thể dùng trong nhiều kiếp.

Có một bồn rửa chén nhỏ, tủ lạnh, một cái bàn nhỏ và hai cái ghế. Kevin chỉ cái bàn, “Ngồi đi,” và mở tủ lạnh. “Bia chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

Khi cả hai ngồi xuống và Kevin tu một ngụm bia, anh hỏi, “Tại sao anh tìm Bella?”

“Tại sao?” Jesse nhìn chằm chằm anh ta. “Bởi vì tôi phải nói chuyện với cô ấy.”

“Tôi thấy hai người đã nói hết những gì cần nói rồi.”

“Cô ấy kể anh nghe.”

“Cô ấy đã kể.” Kevin uống một ngụm bia nữa rồi đặt chai xuống bàn, dựa lưng vào ghế và chăm chú nhìn Jesse. “Cô ấy đã khóc.”

“Chết tiệt.” Anh không nghĩ mình có thể cảm thấy tệ hơn bây giờ, nhưng anh đã sai. Anh ghét khi biết rằng cô đã khóc. Thậm chí ghét hơn khi anh là kẻ gây ra chuyện đó. “Cô ấy đã dọn ra khỏi cửa hàng.”

“Anh trục xuất cô ấy.”

Jesse rên rỉ. “Không, tôi không có. Tôi đã xé tờ thông báo. Tôi đã nói là cô ấy có thể ở lại.” Tại sao không ai chịu nghe anh chứ?

“Và anh nghĩ rằng cô ấy sẽ ở lại?”

“Không, Bella thì không,” Jesse thì thầm. “Cô ấy quá kiêu hãnh để làm thế. Và cô ấy quá cứng đầu.”

Kevin cười. “Chuột chê mèo lắm lông.”

“Cô ấy muốn cái quái gì ở tôi?” Jesse gặng hỏi, không thấy vui chút nào mà chỉ thấy tuyệt vọng. Càng lâu anh không nói chuyện với cô, càng ít cơ hội anh có thể sửa chữa chuyện này.

“Có vẻ như cô ấy không muốn gì từ anh,” Kevin trầm ngâm.

Jesse ôm chai bia lạnh bằng hai tay và cảm thấy sự lạnh giá thấm vào mình. Nhưng cũng không khác gì. Anh cũng đang thấy lạnh đến tận xương tủy nhiều ngày nay. Không có Bella...

“Cô ấy rời khỏi cửa hàng,” anh thẩn thò. “Cô ấy không có nhà và khi tôi gọi di động đi thẳng vào hộp thư thoại.”

Kevin thở dài và nhâm nhi chai bia. “Cô ấy không muốn nói chuyện với anh, anh bạn. Cô ấy muốn anh để cô ấy yên.”

“Không, cô ấy không muốn,” Jesse khẳng định, ánh mắt xuyên vào Kevin. “Cô ấy yêu tôi.”

“Cô ấy đã yêu.”

Jesse khịt mũi. “Rồi sao? Cô ấy ngừng yêu? Chỉ thế thôi sao? Dập tắt nó đi và tiếp tục sống?”

Kevin lắc đầu. “Tại sao anh đến tìm tôi nếu anh không muốn nghe tôi nói?”

“Tôi không đến xin lời khuyên,” anh lầm bầm. “Tôi đến tìm Bella.”

“Cô ấy không có ở đây.”

“Phải,” Jesse lạnh nhạt nhìn anh. “Tôi có thể thấy điều đó. Vậy cô ấy ở đâu?”

“Tại sao tôi phải cho anh biết?” Kevin lớn tiếng tự hỏi. “Anh đã làm tan nát trái tim cô ấy.”

Jesse nhăn mặt. Thật không dễ khi tìm tới bạn bè của Bella. Nhưng dù có muốn thừa nhận hay không, anh cần sự giúp đỡ. Anh phải tìm cô. Nói chuyện với cô. Thuyết phục cô quay lại với anh. Thuyết phục cô cho anh một cơ hội. Và nếu có ai biết cô ở đâu, đó là Kevin.

Jesse chỉ cần thú nhận với anh ta là anh yêu Bella. Nhưng đó là chuyện riêng tư. Của hai người họ. Anh sẽ nói với cô. Hết lần này đến lần khác cho đến khi cô tin anh. Nhưng quỷ bắt anh đi nếu anh nói với bạn cô. “Tôi phải nói chuyện với cô ấy.”

“Và nói gì với cô ấy?”

“Tất cả mọi thứ.”

“Không hiệu quả lắm lần trước,” Kevin đáp.

“Không,” Jesse thừa nhận. “Cô ấy không cho tôi cơ hội. Cô ấy xông vào văn phòng mắng nhiếc tôi rồi biến mất.”

Kevin mỉm cười nhấp một ngụm bia, “Vậy anh sẽ làm gì?”

“Rõ ràng rồi,” Jesse bảo anh, “Tôi đang ngồi trong nhà kho phía sau cửa hàng của bạn cô ấy và bị tra tấn.”

“Ý tôi là ngoài chuyện đó.”

“Tôi sẽ tìm cô ấy.” Jesse quắc mắt nhìn anh lần nữa. “Thậm chí nếu anh không cho tôi biết cô ấy ở đâu, tôi cũng sẽ tìm ra. Sau đó, tôi sẽ trói cô ấy vào một chiếc ghế nếu cần thiết để chắc rằng cô ấy nghe tôi nói. Rồi tôi sẽ nói với cô ấy rằng cô ấy yêu tôi và chúng tôi chết tiệt là sẽ kết hôn.”

“Tôi muốn xem đoạn đó,” Kevin nghĩ ngợi.

“Thích chuyện này lắm phải không?”

“Không như nhiều tôi nghĩ.” Kevin cúi người về phía trước chống tay lên bàn. “Tôi đã nói với anh rằng Bella là gia đình của tôi. Anh đã làm tổn thương cô ấy trầm trọng, hai lần, nhưng tôi sẵn sàng cho anh một cơ hội khác bởi vì tôi biết cô ấy cũng đang phát điên lên vì anh.”

Hy vọng nảy lên trong lồng ngực Jesse.

“Nhưng,” Kevin nói thêm, đôi mắt đánh thép, nét mặt dữ tợn, “tôi đang cảnh báo anh. Anh làm tổn thương cô ấy lần nữa thì tôi sẽ tìm ra cách để làm tổn thương anh lại.”

“Hiếu.” Nó cho thấy Jesse sẵn sàng đi xa đến đâu khi nhận sự đe dọa từ Kevin mà không chớp mắt. Thông thường, không ai bảo Jesse King phải làm gì hay phải làm như thế nào. Nhưng là “gia đình” duy nhất của Bella, Jesse cho là Kevin có cái quyền đó.

Người đàn ông nhìn anh một lúc lâu sau đó gật đầu, “Được rồi. Cô ấy đã ở nhà tôi, nhưng về nhà sáng nay rồi.”

“Cảm ơn.” Jesse đứng bật dậy và chạy ra cửa.

Một giờ sau, Bella đang cuộn tròn trên ghế sofa và thương xót bản thân khi tiếng gõ cửa vang lên. Đầu cô giật lên. Cô biết mà không cần nhìn ra cửa sổ đó là Jesse. Cô luôn có thể cảm nhận được sự hiện diện của anh. Ngay cả khi cô không muốn.

Nhưng cô không thể trốn chạy anh mãi. Cô đã có vài ngày để khóc và đắm mình trong nỗi khốn khổ của mình. Giờ là lúc phải lấy lại cuộc sống. Đây là nhà cô. Quê hương cô. Và cô sẽ không từ bỏ nó vì đã sai lầm yêu một người đàn ông không có khả năng yêu cô.

Cô quệt ngón tay lau đi những giọt nước mắt đang chảy, sau đó kiểm tra mình trong tấm gương gần nhất. Tóc cô là một mớ lộn xộn, cô không trang điểm và cô chính xác là chính mình. Một người phụ nữ khóc quá nhiều thời gian gần đây.

Anh lại đập cửa mạnh hơn và Bella tự bảo mình phải cứng rắn lên khi cô ra mở cửa. Trái tim cô siết lại trong lồng ngực. Anh nhìn thật tuyệt và cô nhớ anh rất nhiều.

“Bella,” anh thì thầm, một nụ cười nhẹ nhõm làm nhăn mặt. “Tạ ơn Chúa. Anh tìm em nhiều ngày nay rồi.”

“Anh muốn gì, Jesse?” cô hỏi, ôm chặt cánh cửa khép hờ giữ mình chần lối vào để anh không thể lén vào nhà.

Anh hít vào thật mạnh và thở hắt ra, gật đầu. “Được rồi. Được rồi. Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em, bắt đầu là cái này.” Anh rút ra một cọc giấy tờ.

Cô thở dài, cầm lấy và liếc nhìn nét chữ màu đen đậm trên đầu trang. Giấy chủ quyền. “Cái gì?”

“Đó là giấy chủ quyền căn nhà của em, Bella,” anh nói nhanh, tặng cô nụ cười nửa miệng

mà cô luôn yêu. “Anh muốn em giữ nó. Làm bất cứ điều gì em muốn với nó. Mở rộng kinh doanh hay đóng cửa cũng được. Nó là của em. Không ràng buộc.”

Cô nhìn xuống tờ giấy trong tay rồi ngược lên nhìn vào đôi mắt xanh tuyệt đẹp của anh. Cô lắc đầu, “Anh không hiểu sao, Jesse? Em không muốn cái này. Em không muốn bất cứ thứ gì từ anh.” Cô ấy ném tờ giấy qua đầu anh, nhìn nó bay và hạ cánh xuống bãi cỏ. “Bây giờ, làm ơn. Đi đi.”

Cô đóng cửa và cố gắng không nhớ đến sự bất ngờ choáng váng trong mắt anh. Cô dựa lưng vào cửa và để nước mắt tuôn rơi lần nữa. Cô nghĩ mình đã khóc lóc xong rồi chứ, nhưng rõ ràng là vẫn có nhiều nước mắt còn lại bên trong.

Anh không hiểu. Chuyện này không phải về cửa hàng. Về công việc kinh doanh của cô. Hay về King Beach. Đây là về họ. Về chuyện cô yêu anh và cô đã sai lầm ra sao.

“Bella,” anh gọi, giọng anh rõ ràng xuyên qua cánh cửa, “đừng làm thế.”

Cô nín thở, nhắm mắt lại và chờ anh bỏ đi. Cuối cùng cô nghe tiếng chân anh rời hiên nhà và bước xuống bậc thang. Khi không còn nghe gì khác, cô từ từ sụm xuống sàn ôm hai gối vào ngực và im lặng ngồi đó cho đến khi cô nghe anh bỏ đi. Cô đã làm đúng, Bella biết. Cô phải mạnh mẽ. Cô không thể để mình bị tổn thương lần nữa. Cô không nghĩ mình sẽ sống sót với một trái tim tan vỡ lần nữa.

Đuổi anh đi là điều duy nhất cô có thể làm. Ngay lúc này anh chỉ đang phản ứng lại việc thua cô. Anh đã nói với cô rằng một người nhà King không thua và, rất tự nhiên, anh sẽ không bỏ cuộc dễ dàng. Nhưng cuối cùng, nếu cô đủ mạnh anh sẽ từ bỏ và bỏ đi.

Sáng sớm hôm sau, tuy vậy, anh quay lại đập cửa nhà cô. “Bella! Bella, mở cửa ra! Nói chuyện với anh đi, mẹ kiếp.”

Cô loạng choạng ra khỏi giường trong cảnh tranh tối tranh sáng. Cô không có ý định mở cửa nếu anh quay lại. Sẽ không mở nếu anh không cứ lớn tiếng la hét tên cô như thế. Nếu cô không mở cửa, bà Clayton nhà bên cạnh sẽ gọi cảnh sát trong vài phút nữa.

Nắm chặt cái áo choàng màu hồng nhạt trước ngực, cô ra mở cửa. Gió lạnh ùa vào và một cơn ớn lạnh chạy dọc cơ thể cô. Bầu trời phía sau là một màu tím nhạt tô điểm bằng những đám mây đen. Mặt trời chưa mọc, nhưng sẽ sớm thôi.

Jesse nhìn như anh đã mất ngủ. Tóc anh rối bù như là anh đã vò tay vào đó cả đêm. Áo sơ mi trắng nhăn nhúm, râu mọc mờ mờ trên cằm và mắt anh thâm quầng. Anh đang cầm hai ly cà phê mua từ cửa hàng. “Anh mang cà phê cho em.”

Cô thở dài, đưa tay lấy một ly. Được thôi. Anh biết điểm yếu của cô. Nhưng nó không có nghĩa gì hết. Cũng như cái thực tế là cô nhận ly cà phê.

“Jesse, anh phải dừng lại.”

“Không, anh không dừng,” anh bước lại gần. “Anh sẽ không dừng lại. Không cho đến khi em chịu nghe anh nói.”

Bella thở dài mạnh hơn. Anh trông cũng tệ hại như cô vậy. Tại sao kéo dài chuyện này? Có dễ hơn không nếu cô cứ để anh nói những gì anh nghĩ mình muốn nói? Sau đó có lẽ anh sẽ bỏ đi. “Được rồi, nói đi.”

Anh chớp mắt nhìn cô. “Anh vào được không?”

“Không.”

Anh thở hắt ra, lăm bằm gì đó cô không nghe rõ và ngửa đầu ra sau. “Được thôi. Em không muốn anh vào nhà em, anh sẽ nói ở đây.” Mắt anh gặp mắt cô. “Bella, anh yêu em.”

Hơi thở cô nghẹn lại. Thật ngạc nhiên khi nỗi đau có thể càng lúc càng tăng như thế. “Jesse... đừng...”

“Anh yêu em.” Anh bước tới và khi cô sắp đóng cửa lại, anh chèn một tay vào đó ngăn cô rời xa anh lần nữa. “Nghe này, anh biết mình đã sai. Anh biết em đang bị tổn thương. Và tức giận. Và em có mọi quyền như thế. Nhưng chết tiệt, Bella, anh chưa bao giờ cảm thấy thế này trước đây. Có lẽ đó là lý do vì sao anh làm rối tung nó lên tệ hại như vậy. Mọi chuyện còn quá mới với anh. Em cũng mới với anh. Nhưng điều đó không làm cho nó ít đúng đắn đi. Anh yêu em, Bella. Anh thật sự yêu em.”

Cổ họng cô thắt chặt và tầm nhìn của cô mờ đi. Cô không muốn khóc trước mặt anh, nhưng nếu cô không đóng cánh cửa đó lại thật nhanh thì đó chính xác là điều sẽ xảy ra và sự nhục nhã của cô sẽ là tuyệt đối.

Lời nói của anh lặp lại nhiều lần trong tâm trí cô và cô muốn bám vào nó. Nhưng sao cô có thể? Cô sẽ cho đi tất cả để tin tưởng anh. Để nghe những lời đó và ôm chúng thật chặt. Thay vào đó, cô nói, “Làm sao em có thể tin anh, Jesse? Anh đã nói dối em ngay từ đầu.”

Nỗi buồn lấp lánh trong mắt và miệng anh mím chặt thành một đường thẳng cứng ngắt. “Anh biết và anh xin lỗi. Anh biết lỗi của mình còn hơn em nghĩ. Như em nói, anh đã phạm sai lầm. Nhưng yêu em không phải sai lầm, Bella. Em phải tin anh. Em phải biết rằng những gì anh cảm thấy là có thật. Anh muốn kết hôn với em.” Anh cười gằn. “Đó là câu anh chưa bao giờ nghĩ là sẽ nghe mình nói.”

Cô rùng mình và đấu tranh giữ nước mắt không rơi. “Dừng lại. Xin anh.”

“Không,” anh nói chân thành, đôi mắt xanh cố định trên cô, “Anh sẽ không bao giờ dừng lại. Em là linh hồn của anh, Bella. Em là mảnh ghép anh luôn thiếu. Chết tiệt, anh thậm chí không biết là mình vẫn chưa hoàn chỉnh cho đến khi anh tìm thấy em.” Anh trượt tay trên cánh cửa và để lên tay cô. “Và anh không thể để mất em. Anh sẽ không quay lại cuộc sống độc thân đâu.”

Chỉ một sự đụng chạm nhỏ từ tay anh đã truyền đi hơi nóng luôn thiếu vắng nhiều ngày chạy dọc cơ thể cô. Tuy nhiên Bella vẫn không thể tin. Không thể mạo hiểm.

“Em là người phụ nữ bí ẩn của anh, Bella,” anh nói. “Nhưng bây giờ anh thấy bí ẩn duy nhất là làm sao anh có thể sống thiếu em. Hãy cho anh một cơ hội để bù đắp cho em, Bella. Hãy

cho chúng ta một cơ hội.”

Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh, khao khát mình có thể tin nhưng cô đã quá tan nát để thử. “Em ước gì mình có thể tin anh, Jesse. Nhưng em không thể.”

Rồi cô đóng cửa lại và để nước mắt tuôn trào.

Đêm đó, Jesse lầm bầm chửi thề khi thiên đàng trút giận lên anh. Anh chưa bao giờ phải làm việc vất vả vì bất cứ điều gì trong đời mình. Luôn luôn, mọi thứ đến với anh quá dễ dàng. Luôn luôn, anh sống đời mình, chiếm lấy những gì mình muốn và để phần còn lại đằng sau. Cho tới bây giờ.

Bây giờ, tất cả mọi thứ đều phụ thuộc vào việc anh có thể thuyết phục một người phụ nữ—người phụ nữ duy nhất—rằng cô là điều quan trọng nhất trên thế giới của anh hay không. Rằng cô là thế giới của anh.

Và anh sẽ không thua.

Cô cứng đầu?

Anh còn cứng đầu hơn.

Nếu cô nghĩ anh chỉ bỏ cuộc và bỏ đi thì anh có một bất ngờ lớn dành cho cô. Anh bước ra khỏi xe và ngay lập tức ướm sững.

Dĩ nhiên rồi, trời đang mưa. Không mong là sẽ dễ dàng gì. Anh nhìn chăm chăm vào nhà Bella và liếc qua nhà hàng xóm ở hai bên. Kevin có lẽ đang ở với Traci và nhà bà Clayton thì tối thui. Không ai thấy anh. Rồi anh di chuyển cái nhìn đến cửa sổ phòng ngủ của Bella. Cô đang ở đó. Rúc mình trong chăn. Một mình.

Nhưng không lâu đâu.

Anh vuốt tóc ướm ra khỏi mắt và văng qua bãi cỏ đi về phía phòng ngủ của cô. Anh đã xong chuyện đi bằng cửa trước và cầu xin cô cho anh vào rồi. Đủ rồi. Cô sẽ nghe anh. Cô sẽ tin anh. Và anh chết tiệt sẽ không đi cho tới khi cô tin.

Anh mỉm cười khi đẩy cửa sổ lên, mừng vì nó không khóa. Lần trước khi họ ở đây, anh thấy ổ khóa bị hỏng và đang chuẩn bị thay nó cho cô. Giờ anh biết ơn vì mình vẫn chưa làm.

Khung cửa bằng gỗ ẩm ướt từ cơn bão hôm trước hơi rít lên khi trượt và Jesse nhăn mặt. Anh khựng lại, nhìn qua vai và thấy nhà bà Clayton bật đèn. Tất nhiên Kevin không thể nào nghe thấy anh. Phải là người hàng xóm anh chưa gặp. Nếu bà nhìn ra ngoài và thấy anh đang leo cửa sổ, bà sẽ gọi cảnh sát bất cứ lúc nào.

Không có thể lãng phí thời gian.

Anh trèo vào trong, cẳng chân va vào cửa sổ và nén một tràng chửi thề. Trên giường, Bella đang trở mình dưới chăn và xoay người qua để ánh sáng mờ mờ của đêm mưa chiếu

xuống gương mặt cô. Ngực Jesse siết chặt lại. Anh yêu cô nhiều hơn anh từng nghĩ mình có thể yêu bất kỳ ai.

Căn phòng nhỏ và tối. Nhưng anh không cần nhìn để tìm ra đích đến của mình.

Bước nhẹ nhàng về phía giường, anh nhún vai cởi áo khoác và ném xuống sàn nhà thành một đồng utor nhẹ. Lắc đầu, anh ngồi xuống cạnh cô, đặt tay lên hông cô và thì thầm, “Bella. Bella, dậy đi em.”

Cô quay về phía anh với một chuyển động chậm rãi, mở đôi mắt ngái ngủ nhìn chằm chằm vào anh. Một giây trôi qua trước khi cô chớp mắt, “Jesse?”

“Em đang chờ ai khác à?” anh gượng gạo.

“Không, và em cũng không chờ anh.” Cô nhích người lùi xa anh, nhưng Jesse sẽ không để mình mất ưu thế.

Anh nắm lấy cô và kéo cô về phía anh.

“Anh đang utor sũng!”

“Trời đang mưa.”

“Sao anh vào đây được?” Cô vặn vẹo cổ gắng thoát khỏi anh, nhưng Jesse chỉ siết chặt cô hơn.

“Leo cửa sổ.” Anh nhìn xuống mắt cô. “Em cần sửa cái chốt đó đi.”

“Rõ ràng là vậy.”

“Nghe này Bella, bà Clayton thấy anh leo vào đây, anh nghĩ vậy, cho nên anh sẽ nói nhanh bởi vì bà ấy có thể gọi cảnh sát trình báo một vụ đột nhập lảm.”

“Oh lạy Chúa!”

“Em thấy anh sẵn sàng làm gì vì em chưa?” Anh cười toe toét. Anh utor sũng, lạnh thấu xương tủy nhưng anh chưa từng thấy ấm áp thế này trong nhiều ngày. Chỉ cần cô ở đây, bên cạnh anh thì mọi thứ đều ổn cả. Vẫn mỉm cười, anh nói, “Anh có thể bị bắt, cho nên em phải nghe anh nói.”

“Jesse, anh điên rồi.”

“Có thể.”

Cô hất tóc ra khỏi mặt và nhìn anh, mắt lấp lánh. “Vì sao anh làm những điều này? Vì sao anh phải cứ cố gắng?”

“Bởi vì em xứng đáng,” anh đáp, giọng anh trầm và sâu. “Em xứng đáng với mọi thứ.”

“Jesse, em muốn tin anh, em thực sự muốn.”

“Bởi vì em yêu anh,” anh nói, lướt tay lên má cô. “Tại sao em không thừa nhận?”

Cô nhắm mắt và một giọt nước mắt trượt xuống từ mí mắt cô. Anh hôn nó đi.

“Em không thể. Nếu em làm thế, anh sẽ làm tan nát trái tim em lần nữa,” cô đáp, giọng cô như mất hút trong tiếng mưa rơi rào rào bên ngoài.

Trái tim Jesse nhức nhối vì nỗi đau trong giọng cô và biết rằng mình là người khiến cô đau đớn. Nhưng anh có thể sửa điều đó. Anh sẽ xem đó là nhiệm vụ riêng của mình để không bao giờ khiến cô phải khóc nữa.

“Đừng khóc nữa, Bella. Em đang giết chết anh.”

“Em hình như không thể dừng lại,” cô thừa nhận, nâng mắt lên nhìn anh lần nữa.

“Chúa ơi, anh yêu em rất nhiều.” Anh ôm lấy gương mặt cô trong hai tay và mắt anh lướt trên từng đường nét trên đó một cách thêm khát. Như một người đàn ông bị bỏ đói cuối cùng được cho một bữa tiệc, anh dường như không thể có đủ cô. “Anh thề là sẽ không bao giờ làm em khóc nữa.”

Cô cười to. “Oh, Jesse, anh không thể hứa điều đó.”

Áp lực trong ngực anh nói lỏng một chút. Cô không cố gắng thoát khỏi anh. Cô không cố gắng đẩy anh ra. Đó là một khởi đầu, dù sao đi nữa.

“Tuy nhiên, anh vẫn hứa điều đó.” Anh giữ ánh mắt nó. “Hãy tin anh, Bella. Anh sẽ dành phần đời còn lại của mình cố gắng làm em cười. Đảm bảo rằng em không bao giờ nghi ngờ rằng anh yêu em nhiều thế nào lần nữa.”

Cô cắn môi và hít vào một hơi thở run rẩy.

Thò tay vào túi quần, anh lôi ra một cái hộp mà anh luôn mang theo mấy ngày qua. Anh đến cửa hàng của Kevin ngay sau khi anh rời khỏi Bella. Anh bật cái nắp nhưng đổ lên để lộ ra chiếc nhẫn khiến anh nghĩ đến Bella ngay khi anh nhìn thấy nó.

“Jesse...”

Anh nắm lấy tay trái của cô và mặc dù đang run lên cô vẫn không kéo ra. Chậm rãi, anh trượt chiếc nhẫn vào ngón tay cô và đưa lên khi cả hai chăm chú nhìn nó tỏa sáng trong bóng tối.

“Đây là kim cương vàng,” anh nói, “khi thấy nó ở chỗ Kevin anh nghĩ ngay đến em. Mấy cái áo màu vàng em mặc. Cách em yêu mặt trời. Ánh sáng anh cảm nhận được khi anh ở bên em.”

Cô nhắc tay kia lên miệng khi mắt cô ướt đẫm và tuôn trào nước mắt.

“Nhìn xem, anh lại thất hứa và làm em khóc rồi,” anh thì thầm, cúi xuống hôn lên trán cô một cách tôn kính nhẹ nhàng.

“Không tính,” cô thì thầm. “Nước mắt hạnh phúc thì không tính.”

Anh mỉm cười và sự nhẹ nhõm quét qua anh. Anh đã được tha thứ.

“Anh yêu em, Bella. Anh muốn kết hôn với em. Có con với em. Xây dựng cuộc sống cùng em.”

Cô hít một hơi run rẩy và ngẩng lên nhìn anh, “Em cũng muốn điều đó, Jesse. Em yêu anh rất nhiều.”

“Cuối cùng thì,” anh cười toe toét. “Em sẽ phải nói điều đó nhiều lần, biết không. Anh không nghĩ mình sẽ chán nghe nó.”

“Em có thể làm thế,” cô đáp.

Nắm chặt hai tay cô trong tay mình, anh nói, “Anh đang thực hiện cam kết, Bella. Với em. Với chúng ta. Anh thậm chí sẽ đặt thùng tái chế vào mỗi bàn làm việc trong văn phòng nữa.”

Cô bật cười, âm thanh vui vẻ gợn sóng quanh anh và ngấm vào anh như một phúc lành.

“Oh, Jesse, anh thực sự phát điên, phải không?”

“Phát điên lên vì em? Oh, yeah, bé yêu. Cứ tin vậy đi.”

Bên ngoài, ánh sáng đỏ vàng lóe lên trong bóng tối và Jesse nhăn mặt. “Cảnh sát đến. Em yêu, em không phiền ra giải thích cho mấy ngài cảnh sát tốt bụng đó biết đây chỉ là khởi đầu cho cuộc sống rất thú vị của chúng ta về này nhé?”

PHẦN KẾT

Ba tháng sau, Bella lao xông xộc từ văn phòng mình vào phòng Jesse, một nụ cười toe toét trên mặt khi cô vấy tờ giấy trong không khí như thể đang vấy lá cờ chiến thắng trong một cuộc đua xe.

“Nó đến rồi! Thật tuyệt vời! Anh thật là tuyệt vời!” Cô ném mình vào anh và Jesse nhảy ra khỏi ghế bắt lấy cô, cánh tay vòng quanh cô ôm chặt.

Vợ anh.

Anh nghĩ mình sẽ không bao giờ chán nghe hai tiếng đó. Vợ anh. Anh và Bella đã kết hôn được một tháng và sự thay đổi trong cuộc sống thật đáng kinh ngạc. Anh thấy mình được sống hơn anh từng sống và tất cả là nhờ cô.

“Cái gì đến và anh tuyệt vời ra sao?” anh hỏi, cúi đầu xuống nhấm nháp cổ cô.

Vì văn phòng của Bella ở ngay sát bên anh nên có một cánh cửa nối ở giữa chỉ dành riêng cho hai người. Bằng cách đó họ có thể ở bên nhau bất cứ lúc nào mà không bị phần còn lại của văn phòng ném cho mấy cái nháy mắt và cười nham hiểm.

Không phải là anh phiền lòng gì.

Bella ậm ừ trong cổ họng khi môi và lưỡi anh di chuyển trên cổ cô. Anh yêu cách cô ăn mặc dạo gần đây. Quần jean bó sát đôi chân tuyệt vời của cô, áo sơ mi đúng kích cỡ và thường với cổ rộng độc đáo cho anh dễ làm việc hơn nhiều.

“Không công bằng,” cô thì thầm. “Anh biết em không thể suy nghĩ rõ ràng khi anh làm thế.”

“Tốt,” anh lầm bầm. “Không cần suy nghĩ.”

Và với quy định mới của văn phòng, không ai được phép vào mà không gõ cửa và được cho phép, họ được tự do làm điều mình thích. Jesse mỉm cười với chính mình. Có vài thứ anh có thể nghĩ ra cho họ làm trong ít nhất một hai tiếng nữa.

“Jesse...” cô quăn quại trong tay anh. “Em không đến đây vì cái này. Em chỉ muốn cho anh xem. Muốn cảm ơn anh...”

“Oh, tốt. Anh thích được vợ mình cảm ơn.”

Cô cười và ném tờ giấy lên bàn để quấn hai tay quanh cổ anh. Cô hôn anh thật dài và sâu rồi lùi lại nhìn lên anh. “Anh nói thế nhiều lắm, anh biết không? Vợ anh ấy.”

Anh ngoác miệng cười. “Làm quen với nó đi. Vợ anh. Của anh.”

“Đúng thứ em thích,” cô thì thầm và hôn anh lần nữa, trao cho anh tất cả mọi thứ anh có thể mong muốn. Biến mọi giấc mơ thành hiện thực. Làm cuộc sống của anh được như nó nên được.

Và khi cô tách khỏi anh, đi về phía ghế sofa với một nụ cười bí ẩn, anh đi theo. Nhưng trước tiên, anh liếc nhìn tờ giấy cô đem vào và mỉm cười.

Đó là mẫu quảng cáo toàn quốc mới của King Beach.

Thật tốt khi cô đồng ý.

Tờ giấy bóng có hình ảnh họ đang mặc đồ bơi của mình và câu slogan Bella và Nhà Vua. Cuối cùng cũng tái hợp.

Thật hoàn hảo.

The end

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>